

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05

Any XI N.º 542

Setmana del 11 al 17
de febrer del 1990

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Jesús, l'únic gran
Mitjancer entre Déu i els
homes, ressuscitat
d'entre els morts, se
situà en el centre de la
seua comunitat, de la
vida de cada home i de
la història del món. Des
d'aquest moment,
pronuncià i continua
pronunciant la primera i
l'última Paraula."

Karl Barth

Aquest diumenge se celebra la XXXI Campanya contra la Fam organitzada per Mans Unides

Compartir és fer justícia

Aquest diumenge, dia 11, se celebra la "XXXI Campanya contra la fam" que organitza Mans Unides, amb el lema "Compartir és fer justícia". Mans Unides considera que hi ha molta feina a fer i que aquesta no s'acaba amb donatius a l'Església, sinó que les persones han d'interessar-se per aquest tipus de problemes i fer pressió a través de l'escola, la feina, els sindicats o les institucions públiques als governs per solucionar les causes i no estar sempre forats.

La situació d'un segment significatiu de la població mundial continua essent esfereïdora. La fam que pateix mitja humanitat és un exemple clar d'egoisme planetari. Per construir un món més humà, pacífic i just cal eradicar la fam que és un problema solucionable ja que es produeix un excedent d'aliments.

L'any 1989 la recaptació total va ser de 12.525.065.523 pessetes i es van finançar 785 projectes en 53 països d'Àsia, Amèrica i Àfrica. Com que les despeses són mínimes s'envien gairebé íntegres (94,5%) al Tercer Món. Catalunya aporta un 10 per cent de la recaptació que fa Mans Unides a l'Estat espanyol. (Més informació sobre aquest tema a les pàgines 10 i 25).

AFINANT

"Errare humanum est"

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

El fracàs de la ideologia marxista, seguit de la descomposició econòmica dels règims comunistes, és un fet en els vells països d'Europa, i no costa gaire profetitzar que els dels altres Continents aguantaran ben poc. A tots se'ls ha esfumat "el model" ideològic i a aquests darrers se'ls ha estroncat de sobrepuig la font de finançament i d'armament. És entenedor veure l'habilitat dialèctica d'una certa intel·lectualitat marxista i filomarxista de casa nostra —als d'aquells països la crua realitat dels fets els impedeix aquests malabarismes— per "aguantar el tipus", per no "baixar del ruc", com diu el poble, fins arribar a convèncer-se que l'opinió pública s'empassa el seu joc del "sí, però no". No són prou savis per reconèixer que es varen equivocar. Si ho fessin, seriem molts els qui no els negàriem pas que anaven de bona fe. Ara, la bona fe que els portava a sostenir aquelles idees, avui fracassades, l'han de demostrar amb l'acceptació honesta d'haver anat errats... que al capdavall és ben humà.

XXV Jornades de Qüestions Pastorals a Castellidaura

Només la fe feta cultura és una fe autèntica

PREMIÀ.— Els cardenals Narcís Jubany i Paul Poupard, el catedràtic de sociologia de Múnic, Horst Jürgen Helle, diversos teòlegs i professors catalans que treballen a tot Europa, com Antoni Matabosch, Lluís Clavell, Marianó Artigas, Carles Cardona i Domènec Melé, i el científic també català Jordi Cervós, vicepre-

sident de la universitat lliure de Berlín, són els convidats a parlar de la fe i la cultura, i de les relacions de les diverses cultures amb la fe, en les XXV Jornades de Qüestions Pastorals de Castellidaura, que organitza el Centre Sacerdotal Montalegre de Barcelona. Aquest centre el dirigeixen capellans de l'Opus Dei. Les Jorna-

des són oberts per al públic en general, i hi participen unes dues-centes persones, moltes d'elles capellans i agents de pastoral.

(pàgina 14)

SUMARI

Joan Pau II: "Àfrica coneix la pobresa més profunda"

(pàgina 6)

El compromís humanitari de "Repòrters sense fronteres" (pàgina 25)

ACTIVITATS DE "L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"

PELEGRINATGE A GRECIA I A TURQUIA

Interessant itinerari per seguir la Ruta de sant Pau, i les Esglésies de l'Apocalipsi

De l'11 al 26 de març de 1990

VISITANT:

Estambul, Adana, Tars, Konya, Yalvac, Antalya amb els seus conjunts arqueològics de Pergé, Aspendos i Sidé, Pamukkale, Milet, Efes ciutat de la Verge, Pèrgam, Troia, Canakkale, Tesalònica, Kalambaca, Vèria, Delfos, Atenes, Micenes, Corint, Epidaure.

Presidida i dirigida pel Pare Sebastià Bartina, professor de Sagrada Escripura a la Facultat de Teologia de Barcelona

Oberta la inscripció.

Thessaloniki

PER SEGUIR LES PETJADES DE JESÚS US CONVIDEM A VISITAR EN PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 14 al 21 de març del 1990

VISITANT:

JUDEA: Jerusalem amb el Sant Sepulcre, Getsemaní, Cenacle, etc. Betània, Betlem, Mar Morta, etc.

LA GALILEA: Natzaret, llac de Tiberíades, Mont Tabor, etc.

Recomanem prendre la Bíblia o Nou Testament per llegir a cada lloc sant el text corresponent.

PRÒXIM PELEGRINATGE

París, del 6 a l'11 d'abril del 1990

Oberta la inscripció

Organització Tècnica

ULTRAMAR EXPRESS

G.A.T. n.º 48

Panorama del Santuari dels Pastors.

EDITORIAL

Avui, aquesta benedicció de Déu que és "Mans Unides", desvetlla la nostra consciència dient-nos tres veritats indefugibles: el teu germà passa fam... tu hi tens molt a veure... i, si vols, pots fer-hi alguna cosa.

La primera veritat és, potser, de totes tres, la que tenim més assumida. Sabem estadístiques: allò de dos de cada tres... Coneixem, per la transmissió d'imatges, la cara dels famolencs, i el ventre, i la silueta esquelètica. Els més inquiets també saben on trobar famolencs al seu país mateix. Però la fam en què pensem avui no és aquesta —igualment terrible— de les minories marginades del món occidental, sinó aquella que, en un ampli sector del tercer món, és majoritària i —quina paraula!— normal... Les seves conseqüències no tenen aturador: malaltia, impossibilitat d'accedir als béns més elementals de la cultura humana, mort prematura... Una persona, per si sola, és incapaç d'alliberar-se'n. És com si un engranatge fatal l'hi tingués agafada. No ens sàpiga greu pensar-hi, veure'ls. Sense aquest primer pas, no fariem res.

Aleshores, encara, torna la vella, ancestral, temptació. La de Caïm, al Gènesi: "...Que potser sóc el guardià del meu germà?". La del sacerdot que, baixant de Jerusalem a Jericó, va esquitllar el ferit, des-

Contra la fam

viant-se, i del levita que va fer el mateix... No ens enganyem: sabem que el famolenc existeix i que, per tant, no en podem passar de llarg. Creure que en som personalment culpables seria exagerat. Però creure que no hi tenim res a veure seria una puerilitat inacceptable. Som part d'una societat de la qual els mecanismes generen la fam d'una majoria. No és per casualitat que hi ha famolencs al món, sinó a causa d'aquells mecanismes. No es tracta de culpabilitzar-nos, sinó de descobrir la interrelació que hi ha entre aquests mons que hem numerat: el primer, el tercer, el quart... Aquest és un descobriment útil, que predispesa cap a un altre ordre basat en la justícia distributiva. Amb la fam del tercer món hi tenen relació, evidentment, les grans fortunes del

primer món però, també, siguem prou francs per reconèixer-ho, els alts salaris d'aquest mateix món ric. Tots som dins l'engrenatge que fa víctimes, i no és a la mà d'un de sol aturar-lo. Hi tenim molt a veure, malgrat la nostra impotència.

Ala tercera veritat, "podem fer-hi alguna cosa", només s'hi arriba com cal a través de les dues primeres. Quan s'ha vist, quan s'ha descobert l'entramat de les responsabilitats, es pot passar a l'acció sense que l'acció esdevingui evasiva, falsament tranquil·litzadora, justificativa. De fet, veient i sentint-nos corresponsables ja hem fet el principal, ens hem convertit en homes nous, aptes per a una terra nova. Hem iniciat el canvi. Som en la línia del bon samarità. I "Mans Unides" ens presenta projectes concrets, a l'abast, possibles. Com si ens diguéssim on són l'oli i el vinagre i les benes per curar el ferit i, com arribar a l'hostal on deixar-lo... És bo que cada família, cada zona pastoral col·laborin amb un projecte que ens sigui pont de comunicació amb els germans famolencs. Sobretot serà bo que la jornada de la fam no produeixi en nosaltres només un sentiment, una emoció... sinó que creï i consolidi una actitud de justícia.

Ens acomiadàvem de Dàmaso. El dia era d'un blau lluminós i a la seva empara els records ens venien il·luminats. Un amic frater del poeta evocava més de seixanta anys d'amistat. Dàmaso em preguntà: —Vostè creu en Déu? —Sí. I com s'ho endega? Jo pensava en l'últim dijous que estiguérem a l'Acadèmia. Abans de la sessió, la tertúlia gairebé vuitcentista. Salutacions, somriures, preguntes banals que són les que desitgem per a l'amic. —Com anem don Dàmaso? Què fa ara? I Eulàlia? El mestre somreia i em mirava per sobre les ulleres. Em prengué pel braç i em conduí a una zona silenciosa i sense presències del saló: —Creus en Déu? Parlarem d'altres temes. Em parlava de conversions i de temors. El Censor ens cridà a la feina i va quedar a l'aire la llatzerant pregunta. Al principi i a la fi de la seva vida conscient, la mateixa pregunta: —Creus en Déu? Ara s'aclareixen els titubeigs, les vacil·lacions o potser la indiferència. Unamuno ho expressà per sempre: per que Déu no existeixi. Dàmaso Alonso sentia la seva ànima torturada i escrivia llibre rera llibre ("El meu treball assolí sentit després de casar-me"), guardava els

Cercant Déu entre la boira

seus poemes, celava sentiments. Però... Pregunto sense retòrica: quan publicà *Oscura* notícia per què va dedicar-la a aquells dos morts molt estimats que es digueren Miguel de Unamuno i Antonio Machado? 1944 era un any en el qual l'angoixa s'abillava de color i de pors, com en aquells dies més foscos de l'edat mitjana, ens diria. L'espanyol, l'europeu, sentia les horribles mossegades que desfeien el cos dels germans, i ningú no protestava: Aquell poeta perdut per Chamartín entre gossos sarnosos, llaunes oxidades i els cards punxants, escrivia les seves queixes. Els insectes eren presències obsessives, el pregadéu assajava mandíbules de crueltats i un borinot blau servia de premonició de la mort. Dàmaso Alonso sentia el dolor en els seus ossos quan pensava en la dona amb el setrill o sentia la remor —perduda— d'aquell immens cementiri que es deia Madrid. El seu refugi foren els versos dels altres. Els propis només l'ajudaven com a descàrrec de cons-

ciència, però el torturaven més. Dir que aquell 1944 canvià el sentit de la nostra poesia és repetir savieses de manual: resten *Sombra de paraíso* i *Hijos de la ira*. Però encara és poc. Encara? Sí, encara és poc. Tenim molt a prop la "terrible i bellíssima primavera del 1942": durant aquests mesos, els poemes de Sant Joan de la Creu foren serenitat i consol per a Dàmaso Alonso. Se sentia encadenat a la més abjecta de les nits, una presó en la qual l'home havia perdut la llibertat i se sentia voltat per xacals de blanquíssims ullals. No podia defensar-se. (Recordo una nit: jo havia sopat amb el matrimoni i havia d'agafar el tramvia. Dàmaso no va deixar-me anar tot sol. Va prendre un bastó de punxeguda virolla. Per si ens atraquen els gossos). Tot eren anuncis de desolat abandonament. Continuem amb les dates. Ara és

1939. Sempre la guerra: "No, no són necessaris els horribles turments. No, el turment més gran és, sens dubte, l'horrible abandonament, la privació de consol". Dàmaso està en la seva desolada presó. I pensa en aquells altres homes que estigueren abandonats a masmorres de captiveri. Juan Ruiz, Pero López, fray Luis de León. Aquells éssers d'excepció patien i en el seu sofriment, tots tres, pensaren en la Verge. Versos de tendresa, d'esperança, de dolor suprem. El poeta del segle XX, acaba: "Heus aquí com tres grans poetes espanyols, tres grans infants en desèmpar, recorregueren fa segles a la Verge, com a mare seva, com a mare dels altres deseparats". Pensaren en la Verge els antics poetes? Dàmaso Alonso, el nen gran també, es troba en desèmpar (un home que pateix és un Crist a la Creu; els seus dolors són els dolors de tots). Són pocs, poquíssims anys de diferència i la cronologia no enganya: 1939, 1942, 1944. *Hijos de la ira* protesten, aixequen la

seva veu esquincada, s'enfonsen en les foscos més abismals. Però deixen una portella d'esperança: és en el poema *Las alas* i es diu la sua presència de l'esposa i de la mare. Però ara encara no n'hi ha prou. Publica una nova edició del llibre i hi afegeix un bellíssim poema *A la Virgen*: Dàmaso Alonso ha tranquil·litzat la seva consciència i ha sentit minvar el seu dolor. Com Juan Ruiz, com Pero López de Ayala, com fray Luis de León. De cop i volta se m'il·lumina aquell home del qual sempre vaig estar tan a prop i que en acomiadar-nos em preguntava: creus en Déu? Ara entenc per què el sonet *A la hermosura de una muchacha* és un dels més bells escrits en llengua castellana. I és que Déu, Dàmaso ho sabia també com Calisto, parla en la perfecció de les seves creatures. Aquí quedava la Verge, aquí els transsumpte de la seva bellesa en la carn agostejada. I avui, quan el sol de l'hivern posa un suavitat vell al fred de Chamartín, desitjo que l'home al qual vaig considerar el meu mestre, hagi trobat la llum increada i eternament perdurable.

(De "YA")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

MEMBRE DE LA UCIPI

Director: Joan E. Jarque i Juglar

Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera, Joan Carrera i Planas

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrenegueres

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parroquia de la M. de D. dels Àngels C/ València, 244, Zon. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX - 215 28 06 08007 Barcelona

Impressora: Publigraf, S.A.L. Pte. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Europa: 8.700 Ptes. □ Amèrica: 10.650 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.400 Ptes. □ Filipines: 11.400 Ptes. □ Àsia (més oriental): 14.200 Ptes. □

RESPIR

"NOMÉS FINS A LA MORT!"

He conegut persones que m'han ensenyat més amb una frase que unes altres amb tot un discurs, i en dono gràcies a Déu. De persones d'aquestes, me n'han explicat coses, per les quals encara dono més gràcies. Deixeu-me'n posar només un exemple. Es tracta d'una dona jove que ha tingut un accident seriós. Després de moltes operacions i d'un temps llarg de recuperació, ha quedat bastant desfigurada i força disminuïda. Els qui l'havien coneguda abans, la planyien. Ella no es deixava planyer i no feia drames de res. Amb un somriure i amb un gest esbandia qualsevol intent de compadir-la. Un bon home que no l'havia vista des de l'accident, va quedar tan parat davant el seu aspecte i tan sincerament dolgut, que només va saber dir-li: "Oh, i així tota la vida?". La resposta ràpida de la dona va ser tota una lliçó: "Oh, no! Només fins a la mort!"

MIQUEL ESTRADÉ

Poques setmanes enrera, en una audiència al cos diplomàtic acreditat a la Santa Seu, Joan Pau II va advertir sobre els perills que poden significar uns "nacionalismes exacerbats". Com que l'advertiment es va fer a la part de l'allocució referida als esdeveniments a l'Est europeu, els comentaristes van interpretar lògicament que es tractava d'un suport a Gorbaxov en els difícils camins de la perestroika, que compta entre els seus obstacles els de diversos nacionalismes a la Unió Soviètica. Sense pensar-s'ho dues vegades, alguns comentaristes d'ací no van deixar de traslladar l'advertiment papal a Espanya, i aleshores els "nacionalismes exacerbats" serien, segons ells, el català i el basc.

Diu el diccionari que exacerbar és "irritar o agreujar". Es comprèn molt bé que els nacionalismes no russos a la Unió Soviètica estiguin irritats per la llarga opressió del nacionalisme dominant, que allí és el rus i que ha exercit el seu domini des de prou abans de la Revolució d'Octubre. El mateix Gorbaxov ha reconegut que l'URSS era només un Estat federal sobre el paper, però unitari a la pràctica, i lituans, letons, ucraïnesos, georgians, armenis, àzeris i encara altres nacionalitats van conèixer l'opressió que és pròpia dels nacionalismes que s'imposen per la violència. Es va tractar de russificar-los, van ser discriminats en la seva ètnia, cultura, religió... es va traslladar a les seves terres població russa i els russos van manar-hi com a nació que es

"Nacionalismes exacerbats"

JOAN GOMIS
President de Justícia i Pau

considerava superior, que és el que passa sempre amb els nacionalismes que s'imposen per la força.

És allò que ha succeït tantes vegades a la història entre els enfrontaments de nacionalismes poderosos i d'altres de més febles, un d'agressiu i els altres, defensius. És molt lògic que els nacionalismes oprimits estiguin irritats, exacerbats. I les conseqüències poden ser molt dolentes, com els dolorosos episodis sagnants que ja s'han registrat a la Unió Soviètica. Però el primer nacionalisme criticable no és el lituà o l'armeni o... sinó el rus. Aquest està realment exacerbat en tots els sentits: està irritat perquè els nacionalismes febles tracten de resistir i protesten, cosa que el nacionalisme poderós tendeix a considerar injust i intole-

rable. I és execrable puix que el mal que hi pot haver en els nacionalismes —perquè n'hi pot haver, i aquest no és un tema petit ni curt— està agreujat en tots els nacionalismes imposats sobre els drets dels dèbils.

Mutatis mutandis es pot dir del cas espanyol, al qual alguns comentaristes agosarats van apropar les paraules del Papa. El nacionalisme exacerbat és en primer lloc, en aquestes latituds, l'espanyol, que ha dominat Espanya des de segles, sovint amb els procediments d'opressió i d'ocupació militar propis d'aquesta mena de nacionalismes. En conseqüència, els nacionalismes català i basc han pogut sentir-se irritats, i qui dirà que no es van sentir justament irritats, posem per cas, amb la conducta del franquisme, règim exacerbadament nacionalista.

Així, doncs, crec que cal observar que les paraules de Joan Pau II, previsiblement mogudes pel desig que no hi hagi desastres sagnants a la Unió Soviètica, desigs que tots compartim, haurien en rigor d'anar adreçats en indiscutible primer lloc al nacionalisme rus, exacerbat en molts russos des d'anys i des de segles, i que és un dels elements del domini imperialista que el comunisme ha exercit sobre altres nacions en aquelles geografies. Fer allò contrari seria amonestar el miser apallissat que protesta i callar sobre les llargues pallisses que li ha donat el ganàpia. Mutatis mutandis...

Ha començat la cursa! Les desventures del comunisme a l'Est han d'entranyar inevitablement polèmiques entre cristians, per tant com aquest sistema ha basculat, pertorbat, i endurit els debats en el si de l'Església des de fa tres quarts de segle. Sense arribar a dir, com Jean Marie Domenach, que "l'últim marxista serà un vicari bretó" (!), cal admetre que els cristians han estat seriosament sacsejats durant el segle XX pel marxisme i els avatars polítics i socials.

El fracàs aclaparador dels comunismes històrics, tal com s'estén als nostres ulls des de Dresde a Vladivostok, dona evidentment raó als que sempre han denunciat un sistema pervers i ineficaz a la vegada. És encara pitjor que allò que ells mateixos havien imaginat. Els qui l'han acusat "d'anticomunisme primari" es veuen amplament desbordats per les autocrítiques actuals dels homes del mateix sistema: burocràcia, repressió, corrupció, malversament...

L'horror es barreja amb la irriació en les descripcions que es fan i que no cessen de sorprendre'ns.

La taxa de mortalitat infantil —considerada com una bona a-

Els cristians i el comunisme

JEAN BOISSONAT

proximació de l'estat sanitari d'una població— és tres vegades més elevada a la URSS socialista que la de la França capitalista. Això no enganya sobre la naturalesa del sistema. La primera gran catàstrofe nuclear que s'ha produït en el món —Txernòbil— no ha estat pas en un país on el diner passa per davant d'allò que és social, sinó en un sistema que pretén simbolitzar el contrari.

La causa és, doncs, closa: el comunisme històric signa la seva acta de fallida.

Naturalment, això no ens exonera de cap manera de les febleses del nostre sistema. Però els vicis del capitalisme es troben, tot de cop, relativitzats i aquells que els denunciaven amb força deixant entendre que hi havia una alternativa a la nostra disposició, que n'hi havia prou modernitzant-la una mica per adaptar-la a les nostres necessitats, s'han sorprès.

Tanmateix, les raons profundes de la seducció que el comunisme ha exercit en el medi cristià són en altre lloc. Aquestes raons

vor dels pobres, no podem pas ser sempre adversaris.

A aquesta s'hi afegia una tercera raó que tendia al desinterès de nombrosos militants comunistes retrobats, en l'acció, per militants cristians. Hi havia entre ells una mena de connivència moral.

Perquè el comunisme ha seduït alguns cristians?

El que potser més ha mancat en totes aquestes aventures —difícils d'evitar quan es tracta d'immergir la seva fe—, és un cert rigor de pensament per part d'aquells la tasca dels quals consisteix a veure les arrels i evidenciar els desencadenaments, més enllà de les aparences. Notem, de pas, que Roma no s'ha enganyat gaire

parlant ben aviat del comunisme com d'un sistema "intrínsecament pervers". Ja que, finalment, és de perversió del que es tracta i no de desviació. Hi ha en el comunisme, en la seva pretensió de ser, a la vegada, una interpretació científica i un sistema total, el germen d'aquesta perversió.

És el mateix que hom trobava entre certs pensadors de la Revolució francesa pels quals el poder, identificant-se amb el poble, només podia fer el bé del poble. Sense veure que el poder mai no s'identifica exactament amb el cos que pretén administrar. El poder revolucionari no era pas la nació, que el Partit comunista no és la classe obrera i que la classe obrera no és el poble sencer.

La perversió del comunisme era continguda en la seva doble pretensió de ser la veritat científica sobre l'evolució de la societat i d'encarnar ell tot sol la voluntat popular. Potser els cristians no han estat suficientment formats per desxifrar aquest tipus de llenguatge. Això hauria pogut evitar-li a la mateixa Església, en el passat, algunes patinades.

(de "la Croix")

ACUDIT

Manca una veu

J.L. MARTÍN DESCALZO

Que el país viu una hora difícil, trista i apassionant, em sembla que no hi ha ningú que en dubti. Allò que hauria pogut ser una història més de la picaresca espanyola, s'ha convertit, gràcies a l'absència d'explicacions mínimament serioses donades pel vice-president del Govern, i gràcies a la seva tàctica d'aplicar el ventilador a la merda per tal que esquitxi a tothom, en un problema seriós per a l'ètica i la moral pública d'aquesta nació. I la posició del president, unint-se a la sort del seu segon i donant la impressió que li és més important l'amistat que la nació i que està disposat a cobrir el seu vice-president en la veritat o en la mentida, no ha aclarit pas les coses.

Per això es percep en aquest moment a tot Espanya aquesta sensació de tristesa, de vergonya aliena que no es tancarà pel fet que el Govern intenti tancar l'afer. Aquestes ferides morals —sobretot quan l'Administració té en contra "tota" la Premsa, gairebé tota la Ràdio i part de la Televisió; i quan també té en contra un amplíssim espectre de l'opinió del carrer— mai no es tanquen artificialment.

I en aquest moment, entre tantes veus, hom es pregunta si no manca una veu: la de l'Església. Se sap que els bisbes tenen o tenien elaborat —abans

d'aquesta història i sense que hi tingui res a veure— un document, precisament sobre l'ètica i moral pública. La seva publicació va ajornar-se, o bé perquè li mancaven els últims retocs, o bé per evitar que es vegés com una intervenció oportunista referida directament a aquest afer. Però molts ens preguntem si ara —quan ja ha passat el debat a les Corts— aquesta paraula no seria il·luminadora.

Sobretot quan hi ha dues previsions fàcils de fer: que ara el problema revertirà en un intent d'emmorassar o controlar la informació pels mitjans i mètodes que sempre té qualsevol Govern; i que no és pas inversemblant que "per distreure l'atenció" del cas Guerra es llanci els dies vinents el tema de l'ampliació de la llei d'avortament. No ens donaran "pa i circ". Potser els balli la temptació de donar-nos "mordassa i mort", dit sigui amb tota la crueltat i amb el desig d'equivocar-me.

Per això no seria, potser, cap equivocació que en aquesta hora l'Església tingués quelcom a dir en defensa de la llibertat, de la vida i de la moral pública tant seriosament ferida en aquest moment. En tot cas, doctòrs té la Santa Mare Església que ho sabran decidir.

ARA MATEIX

Als senyors diputats, sobre alguns aspectes del pressupost d'ensenyament

J. CARRERA PLANAS

Segons que llegim a la premsa d'aquests dies, cap a la fi del mes de febrer els diputats que ens representen al Parlament de Catalunya aprovaran el pressupost de la Generalitat per a 1990. Sembla que la xifra global que es maneja gira al voltant dels 950.000 milions de pessetes i que, per a no depassar-la, caldrà retallar les peticions presentades pels diversos departaments. A qualsevol lector de diaris una mica sensible i amb experiència se li posa la pell de gallina pensant on aniran a fer mal aquestes retallades... Per acabar d'alarmar-lo, una informació afegida: "el nou pressupost registrarà un augment substancial de l'endeutament... per tal de fer front a les inversions relacionades amb la celebració dels Jocs Olímpics de 1992 a Barcelona".

Què passarà, per posar un cas que em preocupa i preocupa a molts, amb l'ensenyament i, més en concret, amb el finançament dels centres concertats? M'adono perfectament que aquesta no és l'única necessitat a cobrir. La poso, però, com a exemple, perquè tampoc no es tracta d'una necessitat qualsevol. Tot el contrari.

Els centres concertats són importants per l'elevat percentatge d'alumnes que hi acuden. Però, sobretot, perquè, sense la concertació, restarien fora de l'abast d'una immensa majoria i, aleshores, la llibertat d'elecció de centre, que és un dret constitucional, resultaria impracticable. Hi és en joc, doncs, una de les llibertats democràtiques.

Cal reparar, encara, en un matis polític important. Si, com és obligat, totes les opcions polítiques respecten la participació de l'Estat en el finançament de l'educació —també per als ciutadans que, en ús del seu dret, no han escollit l'escola pública, a través de la concertació— a la coalició electoral que governa, amb majoria absoluta, a la Generalitat li pertoca de fer-ho amb molta més convicció i eficàcia. En efecte, tota la seva filosofia de prioritització de la societat civil i el programa electoral sobre l'ensenyament que propugna la comprometen no al simple respecte a la

Constitució, sinó a l'establiment d'una veritable equiparació dels recursos de tota mena entre els centres de titularitat pública i els d'iniciativa social. És amb aquesta imatge que han merescut el vot d'una majoria de ciutadans.

Podem dir que avui, a Catalunya, som en camí cap a aquesta equiparació? Aquesta ha estat l'esperança d'incomptables titulars i associacions de pares. Però el camí comença a fer-se llarg i els centres econòmicament més febles temen que, al ritme actual, no duraran prou per veure'n la fi. Hi ha tres o quatre qüestions, sobretot, que els senyors diputats del Parlament haurien de tenir en compte, a l'hora de decidir el pressupost destinat a l'ensenyament d'enguany.

La primera i més important, perquè condiciona tot el futur de l'escola lliure, és la necessitat inajornable de concertació, tan àmplia com fos possible, dels nivells de pre-escolar, a partir dels 3 anys. Avui els centres concertats d'EGB es veuen forçats a establir una barrera que els converteix, cada curs una mica més, en escoles elitistes: el cost del pre-escolar, que reverteix íntegrament en els pares. Un cost ara ja excessiu i que cada any, entre el creixe-

ment de les despeses generals i els nous convenis dels mestres —d'altra banda raonables— augmenta al voltant d'un 15%. On arribarem, a aquest pas? I, de què els servirà als pares saber que a partir dels 6 anys la nostra escola els serà assequible, si tenen davant la barrera de tres cursos amb un preu insostenible? Només un sector podrà resistir-ho. Els altres, hauran de renunciar al dret constitucional d'escollir escola i encarrilar tot el futur escolar dels seus fills a través de la pública, on les places gratuïtes són abundoses, i s'hi anuncien més, a partir dels 3 i dels 4 anys. No cal rumiar massa per adonar-se de la fi a què pot portar-nos aquest procés, si no es trenca tot seguit...

Una altra qüestió també pendent, encara, malgrat que s'hagi avançat una mica, és la desigualtat que persisteix entre la retribució dels mestres de l'escola pública i els de l'escola concertada. Es tracta d'una situació injusta que, d'una banda, perjudica, òbviament, els mestres. Però, de l'altra, també perjudica els centres lliures que poden patir una fuga de personal jove.

En un pla de menor gravetat, però també vital per a la viabilitat de l'escola concertada, cal pensar en una revisió dels mòduls actuals de subvenció de les despeses generals. Per què no s'estableix, d'una vegada, el cost real d'una plaça escolar, comuna a la pública i a la concertada, i s'hi ajusta l'adjudicació de recursos? Finalment, i en un terreny ja d'agilitat administrativa, ¿seria demanar massa que s'evités les cròniques demores en l'abonament de les subvencions establertes?

Els qui compartim les grans directrius teòriques del govern actual de Catalunya, en aquest punt de l'ensenyament, teniem la il·lusió de veure-les convertides en una pràctica que ens situés al capdavant de tot l'Estat, en el camp escolar. Una petita il·lusió que és part de la gran il·lusió amb què vam lluitar per la nostra autonomia. De moment, no ha estat així, senyors Diputats. Ens agradaria saber que se'n adonen.

El programa del Sr. Puyal a TV3

Sr. Director: Sóc subscriptora del seu Setmanari, jo no tinc traça com molts que fan arribar les seves queixes fins ací, només tinc la indignació que em causen certs programes que fan per la TV3.

El passat divendres, dia 12, el programa que dirigeix el Sr. Puyal, fa aixecar el meu crit de protesta. No dubto de la intel·ligència amb què dirigeix tot el que porta entre mans, però és inacceptable permetre que s'expressés davant de milers de persones un personatge que d'entrada diu textualment: "Totes les dones són unes golfes". Crec jo, sense ser tan intel·ligent com ell, que en nom de totes les dones, no som "golfes" i que l'havia de fer callar.

Em vaig indignar tant que em vaig retirar. Posteriorment em digueren que hi va haver un altre individu que s'expressà de manera indecent. I jo em pregunto? Si els homes intel·ligents com el Sr. Puyal, permeten aquests programes, els catalans estem ben representats.

DOLORS GIBERT i RAMENTOL

Una experiència inoblidable

Sr. Director: Sóc una jove que he passat un mes a Kino (Mèxic) amb les missioneres d'Ekumene que viuen allí.

Ha estat una experiència inoblidable; vam anar-hi dues noies espanyoles: la Inma, que viu a Navarra i jo.

Nosaltres no sabíem que era la primera vegada que admetien dues noies per tan poc temps. Ara puc dir que aquests dies passaren de pressa i com una alenada.

L'equip que estava allí és increïble i ens acolliren amb tota la natura-

litat i paciència possibles (malgrat que sempre els fèiem preguntes).

El que elles fan és difícil d'explicar; cal anar-hi i veure-ho. Pel que fa a nosaltres, Inma donava classes de matemàtiques a unes senyores i jo de patronatge. Tanmateix, el més important no és el que dones sinó el que reps, que és molt. Sortir d'aquest món per entrar en un altre on els valors, la gent i, fins i tot, els colors són uns altres, costa quan prens la decisió però no quan ho vius. I val la pena.

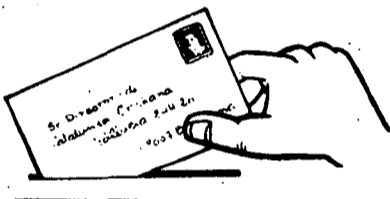
Des d'aquí demanaria a les missioneres que donin a d'altres l'oportunitat de viure la mateixa experiència (per a mi la més gran de la meua vida). I a qualsevol que tingui la temptació d'anar-hi que no es desencoratgi i lluiti per això. I també demanaria a les d'allí que escrivissin com un diari del que fan; potser això ajudaria algun indecís o permetria els qui no poden anar-hi de conèixer el que es fa i com es viu a Kino.

SILVIA BAÑARES i VILELLA

La televisió va millorant

Sr. Director: Sóc catòlic practicant, per bé que no em considero ni carca ni estret ni res d'aquests conceptes que hom diu ara sobre els catòlics, respecte a tothom, com crec que ha de ser, respecte idees i també si tenen una altra religió diferent a la meua; en aquesta vida el respecte per l'ésser humà és primordial.

Llegeixo setmanalment el seu diari, i amb especial atenció l'opinió dels lectors, a part d'altres seccions, i observaré que la setmana passada hi havia una opinió sobre la importància i influència de la televisió sobre els catòlics. Amb tot respecte, aquest senyor no sap que hi ha 4 canals, almenys en aquest moment, a Catalunya, i que prement un botó es pot canviar de programa, i que hi ha una gran varietat d'espais a escollir, sense sentir-se ferit en sensibilitats, per tant no estic en absolut d'acord que la televisió influeixi en tal o qual cosa; el que es deixa influir és perquè ja està predispo-

sat a allò o perquè té poca personalitat. Pel·lícules, és veritat que n'hi ha d'eròtiques, però qui les vulgui veure les veu, i qui no, repeteixo, hi ha el botó i pots canviar a un altre programa i ja està.

Crec fermament que la televisió està canviant per millorar, ja que hi

ha un ampli ventall d'espais per a tots els gustos: hi ha aquesta meravella de concurs cultural que es diu "El tiempo es oro" amb una presentació correctíssima i digna, i hi ha esports diversos, hi ha pel·lícules que malgrat ser antigues, en alguns casos són obres mestres, hi ha aquests informatius de cada dia, a part d'un informe setmanal, fet amb el rigor informatiu i seriositat, hi ha un altre espai cultural com "Otros pueblos" on es dona a conèixer cultures d'altres països, n'hi ha amb humor com el Show de Robert Guillaume o Bill Cosby d'un bon gust excel·lent, n'hi ha de distrets com en el tercer canal "Tres pics i repicó", "La vi-

da en un xip", etc. i un simulacre de judici "Tribunal popular" on cada setmana es jutja en broma o seriosament, un tema diferent.

Així que es pot veure que la televisió no és el fort d'aquest espectador i només veu allò dolent o nefast que pugui fer, que ho fan, no hi ha dubte; però cal mirar el que és bo, no el que és dolent i no ser negatiu i jutjar sempre, cal tenir una mica de comprensió i consideració que som humans i hi ha errors, i la televisió té una enorme responsabilitat en tractar d'aconterar a tothom.

PULIDO

La Creu de Sant Jordi, per a Esteve Busquets i Molas

El nostre col·laborador, des del primer número de CATALUNYA CRISTIANA, Esteve Busquets i Molas, ha estat guardonat amb la Creu de Sant Jordi, que la Generalitat de Catalunya atorga als qui amb meritòria constància han dedicat les seves tasques a difondre un millor coneixement de la nostra pàtria, i l'enaltiment de la cultura catalana.

Busquets i Molas n'ha donat proves durant els seus seixanta anys de periodisme actiu.

L'acte de lliurament de la Creu de Sant Jordi, tindrà lloc el vinent dia 13 de febrer, al Palau de la Generalitat.

La nostra més cordial enhorabona!

Sisè viatge de Joan Pau II al continent africà (2)

“És urgent que el món sàpiga que Àfrica coneix la pobresa més profunda”

Continuem i acabem l'atapeïda crònica del viatge del Papa al continent africà. Joan Pau II arribà a Burkina Faso el dilluns, 29 de gener, un dels països més pobres del món.

Burkina Faso té un deute de més de 650 milions de dòlars (gairebé setanta mil milions de pessetes). El Sant Pare va demanar la solidaritat de tot el món per acabar amb els mals de la sequera i d'algunes malalties que acaben amb la vida de milers d'infants.

La “indiferència fratrificada” del món amenaça amb provocar una catàstrofe sense precedents i milions de víctimes innocents a Àfrica, especialment en els països de Sahel, una franja desèrtica de milers de quilòmetres al sud de Sahara.

BURKINA FASO:
“Hi ha països opulents que podrien nodrir la població de tota la terra”

Joan Pau II va llançar des d'Ougadougou, capital de Bur-

Ougadougou (Burkina Faso): El Papa saludant malalts i disminuïts després de la celebració d'una missa a la qual assistiren 25.000 persones.

kina Faso, un dels països més pobres del planeta, una “solemne crida a tota la humani-

tat perquè constati la gravetat dels mals que afligeixen tants pobles” i en la batalla de la so-

lidaritat contra la fam, la set i la misèria. “En nom de la justícia —va dir el passat dia 29,

dilluns, en un discurs pronunciat en la seu de la Comunitat Econòmica de l'oest africà—,

FILTRANT LA NOTÍCIA

“Lluitar d'una altra manera”

Volem anar més enllà de la fonamental protecció dels drets humans; volem que aquests drets siguin generosos amb orientacions més concretes”.

Això diu el manifest del col·lectiu francès, “Lluita d'una altra manera”, que, segons l'Agència Reuter, acaben de signar i publicar nombroses personalitats, entre elles tretze bisbes i diverses associacions com, “Justícia i Pau”, “Pax Christi” i d'altres.

El manifest fa una definició aproximativa de la no violència en el món, tenint sempre en compte el valor de la persona humana. “Quan hi ha por, quan manquen relacions afectives o no es respecta la persona pel que és, es crea l'espiral de violència”, declara el document, fent-se ressò d'una idea de l'arquebisbe brasiler, Helder Câmara.

Fonts de violència —declara el manifest francès— són les manipulacions socio-econòmiques, polítiques, ideològiques, així com l'estratègia de les armes que engendren situacions límit. També quan s'obliga a un trencament amb Déu amb l'home, perquè priven a l'individu de ser coherent amb la pròpia consciència.

Els autors del text, segons l'esmentada agència, han triat un exemple il·lustratiu del

que es pot fer amb mitjans no violents. Es tracta de l'acció d'unes dones del Brasil contra un escamot militar que intentava desallotjar-les de les seves barraques o “favelas”. Les dones feren cafè per a tothom. Una nena petita, que repartia el cafè calent entre la gent, l'oferí també als soldats de l'escamot, que estava disposat a la matança. D'antuvi l'oficial rebutjà el cafè, però després, amb la insistència d'aquella criatura, es trobà amb la tassa a la mà, gairebé sense adonar-se'n.

El bisbe del lloc, que era present a la trista escena, invità tothom a pregar. Volia que es calmessin els ànims i desaparegués l'espant. També invità a l'oració als mateixos militars. Davant l'acció generosa d'aquella pobra gent, del gest innocent de la nena i de la intenció conciliadora del senyor bisbe, les forces de l'ordre es retiraren. El cafè excitant, esdevingué til·la calmant.

“Amb mitjans no violents, desaparegué l'enfrontament i reeixí la solidaritat i la pau”, acaba dient el col·lectiu “Lluitar d'una altra manera”.

FRANCESC GAMISSANS

A TERRA SANTA

Amb els franciscans Custodis dels Sants Llocs

Del 20 al 27 de maig,
dies de reflexió per viure amb més intensitat la fe.

Inscripció i informes:
Comissaria de Terra Santa P. Manuel Prades
Santaló, 80. Tel. 209 23 38.
08021 - Barcelona

el successor de Pere suplica als seus germans i germanes pobres que no menyspreïn els famolencs d'aquest continent, que no els neuguin el dret universal a la dignitat humana i a la seguretat de la vida".

"En terres d'Àfrica —afegia el Pontífex amb to anguiós— milions d'homes, dones i infants són amenaçats per la possibilitat de no gaudir mai de bona salut, de no assolir mai viure dignament del seu treball, de no rebre mai la formació que obrirà la seva ment, de veure com el seu medi ambient es torna hostil i estèril, de perdre la riquesa del seu ancestral patrimoni en veure's privat de les ajudes positives de la ciència i de la tècnica".

En el seu discurs el Papa insistí extraordinàriament que la nostra generació, els països del nord opulent, "que tenen tots els mitjans per nodrir la població de tota la terra" refusi egoïstament "posar en pràctica el deure de la solidaritat". Va tornar a plantejar les relacions internacionals perquè no és possible continuar veient els països pobres "com a clients o

deutors més o menys solvents; aquesta actitud, conscient o no, ha arribat a massa punts morts".

Va instar els països africans perquè "cada poble assumeixi el seu propi desenvolupament". "La col·laboració entre el nord i el sud permet un repartiment equitatiu dels recursos entre els més afavorits i els més pobres. Però la direcció efectiva de l'acció sobre el terreny incumbeix els representants directes dels pobles implicats".

"Cal que el món sàpiga —va recalcar— que Àfrica coneix una pobresa profunda: els recursos disponibles disminueixen, immenses superfícies de terra es tornen estèrils, la malnutrició és crònica per a desenes de milions d'humans, la mort colpeja massa infants".

Burkina-Faso, que fins el 1984 s'anomenava Alt Volta, és una prova evident d'aquesta misèria. Ni l'actual president, Blaise Campaore, ni els anteriors presidents de la independència han pogut impedir l'avanc de la misèria.

Una Eucaristia davant 25.000 persones

Joan Pau II es va entrevistar amb les màximes autoritats del país, i posteriorment amb el clergat kurkinès en la catedral d'Ouagadougou.

El Papa procedia de Mali, un país amb un 80% de població musulmana i on va celebrar una Missa davant unes 25.000 persones. En el seu discurs va destacar que "el diàleg entre musulmans i cristians és necessari, avui més que mai".

TXAD: La mortalitat infantil és una de les més altes d'Àfrica

Joan Pau II va arribar a Djamena, capital del Txad, el 31 de gener, dimarts.

Durant una missa en la catedral catòlica, va demanar per als cinc milions i mig d'habitants del Txad que puguin construir el país en la unitat i la pau, vencent els obstacles del seu desenvolupament".

El Txad sofreix una horrible sequera, que causa flagells i pesta.

La mortalitat infantil és una de les més altes d'Àfrica.

Hi ha una desconfiança entre la majoria musulmana i la minoria cristiana. El Papa va confiar que els valors i principis de la justícia, la igualtat i la llibertat determinin la convivència i la pau".

Al Txad, per altra banda, creix la por que les escasses ajudes disminueixin gairebé totalment en privilegiar els països de la CEE als d'Europa de l'Est, en plena crisi econòmica.

A Djamena, abans de sortir cap a Roma

A Djamena el Papa féu una allocució davant el Cos Diplomàtic acreditat al Txad, recordant una vegada més "els sofriments que semblen no tenir fi". "Cal comprendre —va afegir— que les minories estan disposades a defensar, fins amb el preu de la seva vida: les seves tradicions, la seva cultura, les seves conviccions, la seva dignitat davant els poders que les toleren malament i refusen la seva legitimitat".

En una clara al·lusió a les superpotències, el Papa va parlar de la necessitat de "reconèixer els errors, les injustícies, l'exploació".

El Papa féu un comentari que il·lustra amb claredat la importància que atribueix a aquestes crides: "Si no ho hagués fet, no hauria pogut morir en pau". Un dramàtic comentari que cal no interpretar com una al·lusió a la seva salut, sinó a l'impacte que el seu sisè viatge a l'Àfrica ha tingut sobre la seva persona.

Amb la visita a Djamena, Joan Pau II va finalitzar el dijous, dia 1 de febrer, el seu periple per cinc països de l'Àfrica saheliana: Cap Verd, Guinea Bissau, Mali, Burkina Faso i el Txad. Tots cinc comparteixen les mateixes penúries econòmiques, per bé que amb trets culturals i religiosos diferents. Cap Verd és majoritàriament catòlic, mentre que Mali és musulmà. A Burkina Faso, el Txad i Guinea Bissau conviuen diverses religions.

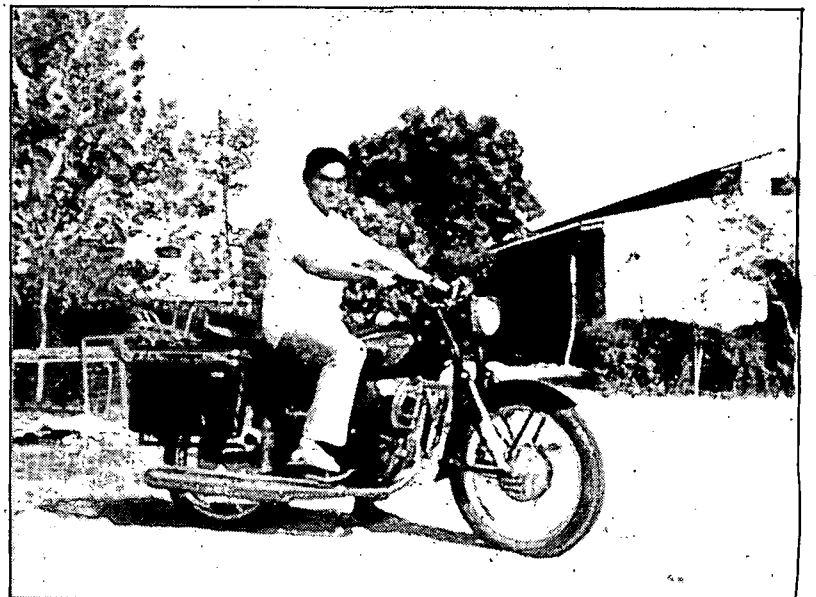
El mateix dijous, el papa Joan Pau II arribava sense novetat a la ciutat de Roma.

"Ajuda a l'Església Necessitada"

El P. Roberto visita un cap de tribu en les muntanyes de Hondures. Poques vegades els indis Xicaque senten la Bona Nova. Amb un cotxe el sacerdot podria visitar-los més sovint. Per això ens va demanar 13.000 dòlars, petició que no volem denegar-li.

Aquest títol pertany a una institució internacional que recull i canalitza donatius per estudiar i pal·liar casos concrets i puntuals. En les fotografies apareixen algunes de les milers d'ajudes. Per a qualsevol relació amb la institució, dirigiu-vos a la seva Delegació de Catalunya: Travessera de Dalt, 24, entr. 2ª 08024. Barcelona.

El seminari del Bhopal (l'Índia) es troba lluny de la ciutat. El millor mitjà de transport per la mala carretera que hi ha és una motocicleta. Heu donat per això 1.200 dòlars.

Gran alegria en la residència d'ancianes religioses Caputxines a Fortaleza (Brasil). Amb la vostra ajuda de 10.000 dòlars, les germanes pogueren comprar un minibus per al seu treball personal i per al transport de malalts.

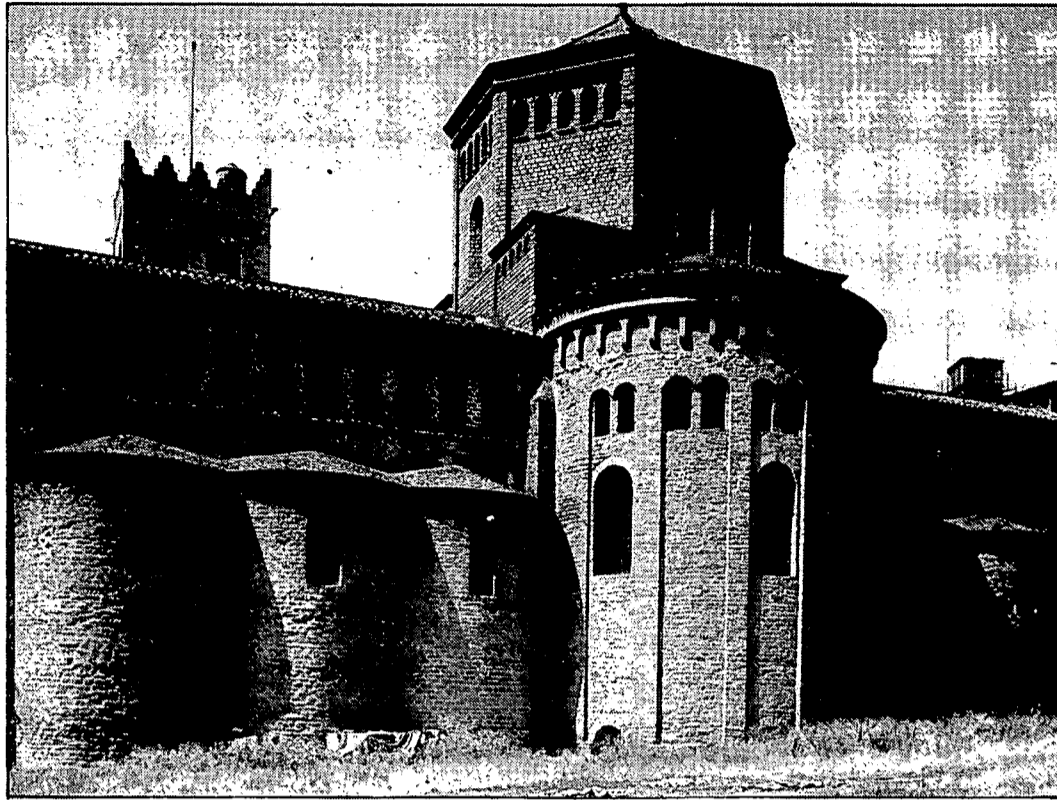

Les germanes Paulines (Kenya) subministren llibres religiosos a quatre-centes biblioteques, escoles i llibreries. Amb la nova camioneta, per la qual han rebut 7.000 dòlars, poden continuar el seu apostolat millor i més ràpidament.

VIC

Una mesura que ha demostrat la seva idoneïtat

Calefacció per aire calent al monestir de Ripoll

RIPOLL.— El divendres dia 22 de desembre de 1989, en la celebració penitencial d'Advent, es van estrenar els lampadaris del creuer un cop feta la seva restauració. Són en total sis. Tot i que són diferents als de la nau central, inaugurats el desembre del 88 s'ha de constatar la seva gran bellesa i qualitat. El Cenobi de Santa Maria de Ripoll ofereix en aquests moments —tant pels ripollesos com pels milers de visitats que es donen cita als peus de la Verge—, una imatge nova pròpia d'un Monestir de la seva categoria.

El mateix divendres de la celebració penitencial, es féu servir per primera vegada la calefacció amb aire calent, la qual ha substituït la de la placa calenta que hi havia instal-

lada fins ara. Ha estat un veritable encert —malgrat que més d'un ripollès en dubtés— ara s'ha hagut de treure el barret i admetre sense dubtar ni un moment que era el que ens mancava. El Consell d'Economia, que ha portat la responsabilitat d'aquesta millora, confia que tothom sabrà valorar el canvi d'un sistema de calefacció a l'altre. De fet l'esmentat Consell d'Economia es pot sentir orgullós ja que la temperatura de l'interior del Monestir ha canviat radicalment.

Si les condicions de l'entorn són propícies, la pregària dels fidels que ens hi apleguem es fa més recollida.

MARIA MORENO

"Studia Vicensia", nova revista al servei del Museu Episcopal de Vic

VIC.— A finals de l'any passat va aparèixer aquesta revista, dedicada a la investigació de l'Arxiu, Biblioteca i Museu Episcopals de Vic. Aquest número 1 s'encapçala amb la presentació de la nova publicació que escriu el bisbe de Vic, Dr. Josep M. Guix. Així, entre altres coses, diu: "Els dipòsits de cultura de Vic, a més de la funció importantíssima i absolutament necessària que tenen de custodiar, conservar i exposar... han de procurar que tots els seus tons siguin donats a conèixer als estudiosos... D'aquesta manera, els investigadors, els estudiosos i el gran públic podran tenir un accés més fàcil i més profitós a aquesta riquesa cultural... Els meus millors auguris per a aquesta publicació que avui comença a caminar... que tingui una vida molt llarga i que la seva influència es vagi obrint horitzons cada vegada més amples".

Cal esmentar que aquest primer número inclou, entre altres, els següents temes: "Ceràmiques romanes de parets fines del Museu Episcopal de Vic", "Bronzes d'època baix-romana i visigoda", "Ató, bisbe i arquebisbe de Vic (957-971), antic arxiprest-ardiaca de Girona", "L'antic retaule romànic de la catedral de Vic", "Documents del monestir de l'Estany existents a l'Arxiu Episcopal", "Arnau Bassa, pintor de Barcelona", "Fragments del Diurnale Vicense", "Observacions sobre incunables conservats a la Biblioteca Episcopal", etc. Tot sota la direcció de Mn. Miquel dels Sants Gros i Pujol, arxiver i conservador del Museu Episcopal de Vic.

A V I S O S I C O M U N I C A T S

BARCELONA

• **SANTA ESGLÉSIA CATEDRAL B. DE BARCELONA.**— El dia 12 de febrer, dilluns, en la solemnitat de Santa Eulàlia, verge i màrtir, patrona de la ciutat de Barcelona, tindran lloc a la Catedral els següents actes: A les 9'30 del matí, cant de Laudes. A les 6'30 de la tarda, cant de Vespres. A les 7 h., Eucaristia presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe Dr. Jubany. L'Escolania de la Santa Creu participarà amb els seus cants a la celebració. El temple restarà obert tot el dia per tal que els fidels puguin resar a Santa Eulàlia i venerar el seu sepulcre. Tots els fidels barcelonins són convidats a participar en les celebracions d'aquest dia.

• **Homenatge a Mn. Ricard Penina.**— Organitzat pels Lluïsos de Gràcia i el Grup Fejocista Torres i Bages, núm. 1, Plaça del Nord, 7. Dia 13 de febrer, a les 20 h., celebració de l'Eucaristia. Seguidament Col·loqui informal per tots aquells que gaudiren del seu mestratge i guarden d'ell el millor record.

• **CONFIRMACIONS A LA CATEDRAL.**— Els dies 17 d'abril, dimarts de la setmana de Pasqua, i 29 de maig, a les 5 de la tarda, se celebrarà a la Catedral el sagrament de la Confirmació. Els cristians que no l'hagin rebut, especialment si són adults, i vulguin fer-ho en aquesta ocasió, poden inscriure's al despatx de DOMÈRIA, al claustre de la Catedral, tots els matins, dies feiners, de dos quarts d'onze a la una. En el moment de la inscripció cal presentar

el certificat de baptisme i se'ls indicaran els dies de trobada per a la catequesi que ha de precedir a la celebració del sagrament.

• **Taller d'Oració.**— Missioneres del Santíssim Sagrament, c/. Passatge Camps Elisis, 8. Tel. 215 42 41. Començarà el dia 21 de febrer, de 5 a 7 de la tarda.

• **Centre Cristià d'Universitaris (CCU).**— Dia 16 de febrer, divendres, a les 21 h., CINE-FÒRUM. Dintre del cicle Cinema Religios es projectarà la pel·lícula que no varem poder passar aquest últim desembre per problemes tècnics, "El último sello" (1956) dirigida per Ingmar Bergman.

• **Teologia i Humanisme (PP. Dominics).**— Conferència sobre el tema socio-ètic: "Quina moral ens espera en l'Europa desenvolupada". Dia 15 de febrer, a les 20 h., a càrrec del professor P. Antonio Sanchis o.p. Càtedra Juan Pablo II. Seminari sobre l'Exhortació "Christifidelis laici". Dies 21 i 28 de febrer, a les 19'30 h. Tema: "Us he enviat perquè aneu i doneu fruit". Ponent: P. Emilio Barcelón o.p. Informació i inscripcions: Sala Penyafort, c/. Bailèn, 10. Tel. 246 33 00.

• **Recés per a Religioses.**— Casa d'Espiritualitat "Maria Reparadora", c/. Emancipació, 33. Tel. 212 69 00. Diumenge, 18 de febrer. Dirigeix: P. Maria Ibar s.j. Començarà a les 10'30 del matí. Les religioses que desitgin quedar-se a dinar cal que avisin amb antelació.

• **ROMIATGE de Confirmació al castell de XAVIER.**— Per a grups de nois i noies, de 15 a 17 anys, acompanyats d'algun catequista animador, que rebran la Confirmació després de Pasqua, L'E.J.E. organitza un ROMIAT-

GE que coincideix amb la JAVIERIADA, els dies 10 i 11 de març. Els actes centrals són: caminata al castell de Xavier, de bon matí des de Sangüesa, Via-Crucis comunitari i l'Eucaristia a l'esplanada de Xavier. Oferim places disponibles a Muntaner, 91, 2on. 2ª, les tardes del dimecres hi informem per telèfon (contestador au-

tomàtic 205 66 60 o al Col·legi Lleó XIII, durant l'horari escolar del matí.

VIC

• **MANRESA. Festa de la Mare de Déu de Lourdes.**— Església de la Clínica de Sant Josep. Diumenge, dia 11 de febrer: A les 5

de la tarda, Solemne Missa Concelebrada, presidida per Mn. Damià Antigas, capellà de la Clínica de Sant Josep. La part musical a càrrec de la Capella de Música de Sta. Mª de la Seu. Mestre director: Ignasi Torres. Seguidament, a la Sala d'Actes, projecció en estrena de l'audiovisual "Lourdes 90", "piscobis" i fi de festa.

Solidaris amb els treballadors estrangers

Els moviments cristians de Catalunya (JOC, JOBAC, ACO i GOAC) i les Delegacions diocesanes de Pastoral Obrera, volem fer arribar un clam solidari a l'opinió pública de l'Església i la societat en relació amb els treballadors estrangers al nostre país.

Fa poc que hem celebrat de nou el Nadal. Hem recordat Aquell que va néixer en una menjadora "perquè no tenien lloc a l'hostal" (Lc. 2,7). Aquell que, amb els seus pares, va viure una vida d'emigrant a un país veí, fugint de la tirania del poderós de torn.

Això ens ha de fer molt sensibles a les situacions que pateixen els nostres germans, forçats a deixar la seva terra per guanyar-se el pa d'ells i de les seves famílies.

A. Bagdal, home jove vingut a casa nostra fa tres anys. Ha fet diversos treballs precaris, amb sous baixos, sense cap tipus de documents, sempre a punt de ser expulsat.

J. Tahar, casat amb quatre fills, vingut a casa nostra fa un any i mig. Temporer, troba feina segons la demanda, viu en un pis de 40 metres quadrats amb sis companys més. La família la té allà. També, sempre està a punt de ser expulsat.

Són dos exemples com molts d'altres que els descobrim si et fiques dins la vida dels emigrants del Tercer Món.

Estem en un país d'emigrants i d'immigrants. Gent del camp que ha anat a la ciutat, s'ha desarrat, ha vingut a viure o a cercar millor qualitat de vida. Ara estem en un moment de "recuperació econòmica" i comença a haver-hi demanda de treball, hi trobem marroquins, senegalesos, filipines, etc. que assumeixen les feines més mal pagades i feixugues, en molts casos sense cap tipus de con-

tractacions ni permisos, i els obliguen a viure al marge de la llei, en condicions de vida precària, pisos mal habitats on s'amunteguen cinc o sis persones, desclassades i desarratades de la seva terra i família.

Han de suportar moltes vegades mostres de racisme dels mateixos veïns, companys de treball, etc... També tenen a sobre una Llei d'Estrangeria, restrictiva i poc solidària amb els immigrants pobres (sembla que els governants no es recorden de la situació en què es trobaven els emigrants espanyols a l'Europa).

Una aplicació repressiva d'aquesta llei fa que els treballadors estrangers visquin amb l'angoixa de si els expulsaran o no, com si fossin delinqüents. Per tant:

Denunciem aquesta llei, perquè s'aparta desradament dels Drets fonamentals de la persona.

Denunciem les condicions de vida que pateixen els estrangers pobres. ¿On és l'hospitalitat de la qual tant ens vanagloriem?

Demanem que les llibertats individuals i col·lectives siguin respectades: des de les institucions públiques i les diferents organitzacions d'ajuda civil i eclesial.

Demanem més mostres de solidaritat envers aquests col·lectius, especialment des de les institucions públiques i les diferents organitzacions d'ajuda civil i eclesial.

Demanem una actitud d'acolliment per part dels ciutadans de la nostra terra que eviti tota discriminació i segregació.

Moviments: A.C.O., H.O.A.C., J.O.C. i J.O.B.A.C. i Delegacions Diocesanes de Pastoral Obrera de Catalunya

FETS I CRITERIS

Una exigència de justícia

L'any 1960 les Dones d'Acció Catòlica d'Espanya van organitzar la primera Campanya contra la fam. L'any 1981 passà a anomenar-se, en forma abreujada, Campanya de Mans Unides i, des d'aleshores, ha tingut una difusió i un creixement molt grans. N'hi ha prou de recordar que l'any 1981 es recolliren 500 milions de ptes. i l'any passat 2.500 milions.

La Campanya de Mans Unides ha progressat també en la dimensió educativa i de sensibilització de les consciències, en la mesura que ha donat a conèixer la dramàtica realitat de la fam en el món. L'esforç educatiu també es veu reforçat pel fet d'aprofundir la motivació humana i cristiana de la Campanya. Per exemple, enguany s'ha escollit el lema de reflexió: "Compartir és fer justícia".

Això suposa un pas endavant. No es tracta només de moure la gent apel·lant als bons sentiments. Hi ha quelcom més profund: fer prendre consciència que per voluntat de Déu tots els béns de la terra han d'estar al servei de totes les persones i de tots els pobles. No està en joc únicament la caritat, sinó també la justícia, quan "els béns de què disposa el món són immensos i la seva distribució és cruelment desigual" (Joan Pau II).

Pau VI va expressar l'exigència de justícia que planteja la fam en el món amb aquest clam d'angoixa: "els pobles famolencs interpel·len avui, amb accent dramàtic, els pobles opulents" (Populorum progressio, 3).

Mans Unides, doncs, en recordar-nos que "compartir és fer justícia", dona una profunda i incisiva motivació a la Campanya contra la fam.

També és important remarcar que Mans Unides treballa amb la col·laboració desinteressada d'un nombros voluntariat i que el finançament de projectes concrets es realitza sense intermediaris, és a dir, l'ajuda va directament de Mans Unides als responsables dels projectes en els diferents països.

Les despeses administratives són mínimes: un 2,4%. Al servei d'educació per al desenvolupament s'hi dedica un 3,1%. Amb la Campanya de l'any passat es finançaren 785 projectes a 53 països. El 57% a Amèrica, el 25% a Àsia i el 18% a Àfrica.

Els projectes corresponen a promocions agrícoles, socials, sanitàries, culturals i educatives i els criteris d'adjudicació asseguren les garanties d'urgència, l'honradesa de gestió i l'aplicació tècnica.

La situació de la fam en el món continua essent una de les grans amenaces per a la pau mundial. Esborrona pensar que els egoïsmes personals i col·lectius impedeixen salvar, cada any de la mort, 55 milions de persones, víctimes de la fam. No hi valen excuses.

D'alguna manera, tots som responsables de la tragèdia de la fam en el món. Hem de col·laborar per donar-hi solució conscients de la nostra solidaritat i comparint els nostres béns per un món on hi hagi més justícia.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

TARRAGONA

Intensa activitat dels laics a les diferents agrupacions

Moviments pastorals amb empenta

TARRAGONA.— Recentment s'ha celebrat al Santuari de la Mare de Déu de Loreto, una ASSEMBLEA DE CATEQUISTES D'INFANTS de l'Arxiprestat de Tarragona centre.

Mossèn Rafel Serra, responsable de l'organització d'aquest encounter, ha puntualitzat que no es tracta d'una trobada de formació, sinó d'una assemblea, durant la qual foren formulades diverses propostes referides a la catequesi dirigida als nens que es preparen per a rebre per primera vegada la Comunió i als nivells immediatament posteriors. Els participants en la reunió decidiren, en votació, els suggeriments que, més tard, seran presentats al Consell arxiprestal de Pastoral per a la seva consideració.

Mossèn Josep Bofarull, Delegat diocesà de Catequesi féu la seva aportació amb una ponència sobre el document referit a l'"Itinerari catequètic i sagraments de la iniciació cristiana".

Mossèn Joaquim Clavé, arxiprestat de Tarragona Centre, per la seva part, oferí algunes informacions d'interès per a les persones integrades i compromeses en les comunitats de l'àrea pastoral.

Sessions de formació per a consellers parroquials

El passat dia 23 de gener, amb una xerrada que va pronunciar mossèn Miquel Barbarà, vicari episcopal de Pastoral diocesana, van iniciar-se les sessions de formació per a consellers parroquials.

Segons ha informat a aquesta redacció Norbert Miracle, corresponent del Departament de MCS en aquella demarcació, entre els objectius del Consell arxiprestal de Pastoral figurava la formació d'aquelles persones que formen part dels Consells parroquials.

La convocatòria, no obstant, no s'ha fet arribar únicament als

membres d'aquests Consells, sinó també a aquells seglars i religiosos que exerceixen altres responsabilitats i serveis a les parròquies.

En la propera sessió intervindrà mossèn Josep Raventós, vicari episcopal, i se celebrarà, com l'anterior, als locals de la parròquia de Sant Pere, de Torredembarra.

Segona jornada de formació de laics amb responsabilitat pastoral

Els dies 3 i 4 del present mes de febrer es va celebrar la SEGONA JORNADA DE FORMACIÓ DE LAICS AMB RESPONSABILITAT PASTORAL a la Casa diocesana d'Exercicis de la Selva del Camp.

Aquesta vegada, el centre d'atenció fou l'Església.

Dissabte, dia 3, a la tarda, mossèn Joaquim Clavé presentà una ponència sobre "Aspectes fonamentals de l'Església i visió global". Al vespre, s'oferí una visió de conjunt dels serveis pastorals diocesans i del pla pastoral. S'insistí en la necessitat de treballar amb un pla pastoral i amb uns objectius diocesans i es tractaren algunes de les qüestions més importants que en aquest moment estan plantejades sobre el tema de l'educació de la fe. Hi participaren els responsables dels organismes diocesans més directament relacionats.

Diumenge, dia 4, al matí, es projectaren les dues primeres parts de l'audiovisual "A Tarragona, l'Església creix", que va ser presentat per un dels seus creadors, mossèn Josep Bofarull, delegat diocesà de Catequesi. Més tard, mossèn Miquel Barbarà, vicari episcopal de Pastoral diocesana, introduí el tema "El nostre sentit de pertinença a l'Església", sobre el qual, després, es proposà fer-ne objecte de treball personal. A la tarda hi hagué la posada en

comú de les reflexions personals i un temps per al diàleg obert.

La PRIMERA JORNADA DE FORMACIÓ es va realitzar, en el mateix lloc, els dies 4 i 5 de novembre passat. Amb motiu de la presentació de la iniciativa, mossèn Miquel Barbarà, responsable de la Vicaria de Pastoral diocesana, organisme convocant, va dir a la nostra redacció que aquests encontres volien "afavorir la formació teològica dels laics amb responsabilitat a l'Església diocesana, ajudar a la síntesi i la globalitat i col·laborar en el bon desenvolupament de la responsabilitat encomanada o que es pot assumir".

Trobada de joves de l'arxiprestat de Reus

El passat diumenge, 21 de gener, es va celebrar al Col·legi de la Consolació, de Reus, una TROBADA DE JOVES, que havia estat convocada per l'Arxiprestat. El tema central, objecte de reflexió, va ser el de "La vocació dels joves, avui".

De les diverses activitats que es van desenvolupar durant la jornada, cal destacar la ponència del P. Jesus Renau, SJ, que parlà als participants sobre la referida qüestió vocacional.

Diversos testimonis van fer les seves aportacions i, més tard, es va proposar un treball per grups.

A la tarda, es va realitzar una taula rodona, i se celebrà l'Eucaristia.

Aquesta TROBADA va estar oberta als joves de l'Arxiprestat de Reus, però la invitació s'havia fet arribar, d'una manera especial, als membres dels grups de postconfirmació i de joves de les parròquies, de moviments, d'esplais, a nois i noies amb inquietuds, que es plantegen el seu camí.

En el díptic de presentació, i en referència al lema "La vocació dels joves, avui", s'afirma que "aquest tema vol ser una reflexió

en comú per a donar criteris de resposta a les preguntes que ens fem els joves".

Fragments del mur de Berlín, a la venda

La branca TRUC de l'Agrupament Escolta i Guia XALOC, vinculat a la parròquia de Sant Joan, de Tarragona, ha portat a la pràctica una insòlita iniciativa: la venda de fragments de l'autèntic mur de Berlín.

Un dels objectius d'aquesta actuació és la recollida de diners per adquirir arbres, que els mateixos joves plantaran en el lloc que els serveis competents de la Generalitat de Catalunya considerin oportú.

Agustí Sevil, un dels membres de la branca, va estar a l'antiga capital alemanya durant les passades vacances de Nadal i, aprofitant les circumstàncies favorables, va obtenir algunes mostres del tristament famós mur que, des del mes d'agost de 1961, havia aïllat els sectors occidentals de la capital.

Amb l'objecte de demostrar l'autenticitat d'aquestes "relíquies" de la història contemporània, diverses fotografies permeten veure el jove escolta en plena activitat expoliadora, o les expressions "XALOC" i "Sant Joan" estampats, com un graffitti més, sobre la cèlebre paret.

El passat diumenge, dia 21, al matí, van posar a la venda el singular producte en una paradeta instal·lada davant mateix del temple parroquial. La branca havia marcat diversos preus per als fragments, segons, la seva mida, i aquests oscil·laven entre les 100 i les 1.000 ptes. La iniciativa va tenir una acollida favorable, qualificada pels nois d'"excel·lent".

Un dels compradors va comentar: "Ves per on, per fi, ni que sigui a trossets, aquest mur haurà servit per a alguna cosa positiva!".

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom
carrer n.º població D.P.
província diòcesi
se subscriu per un any al setmanari Catalunya cristiana català/castellà
L'import anual de 4.800 ptes. es liquidarà en la forma següent:

pagament domiciliat altres formes de pagament. (Indiqueu-la)

(En aquest cas volgueu omplir l'ordre de domiciliació que s'adjunta) lloc data
signatura

ORDRE DE DOMICILIACIÓ Banc/Caixa Agència
Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta n.º
se serveixin pagar els rebuts, que els presentarà: FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA, per la meua subscripció al setmanari Catalunya Cristiana.

lloc data
signatura

SOLSONA

Mans Unides presenta la campanya 1990 per al bisbat

"Compartir és fer justícia"

SOLSONA.— La senyora Maria Xinxó de Bellpuig, delegada diocesana de Mans Unides a Solsona, ha presentat a tot el bisbat el pla d'aquesta 31ena. campanya contra la fam que té per eslogà general el de "Compartir és fer justícia".

Després d'unes molt adients consideracions sobre la possibilitat d'alimentar tota la població mundial (i doncs, de poder acabar amb l'escàndol dels milions de morts de fam en el nostre món de finals del segle XX si a la comunitat internacional no li manqués "la voluntat política de fer-ho"), posa un especial accent a fer-nos adonar que "tots som culpables" del subdesenvolupament d'una gran part del món i, per conseqüència, que el mot d'ordre de "compartir i fer justícia" interpel·la tots els cristians.

D'altra banda, la circular adreçada als arxiprestats i parròquies solsonines proposa enguany una modalitat de canalitzar l'ajuda que sembla que ha de resultar molt eficaç i, sobretot, que vol ser motivadora per dinamitzar la nostra ajuda cristiana cap al Tercer Món: proposar uns projectes concrets d'ajuda que cadascú pot triar, per donar suport a la promo-

ció humana i social d'una manera molt directa.

S'han proposat sis llocs d'Amèrica i d'Àfrica i se n'expliquen les necessitats i els sacerdots o religiosos responsables: Palanda, a l'Equador (875.000 pessetes); San Pedro de Sula, a Hondures, d'on precisament n'és bisbe monsenyor Brufau, fill de Vilanova de Bellpuig, de la diòcesi de Solsona (5.889.000 pessetes); Villa Reina de Xile, on necessiten 1.150.000 pessetes; El Dorado, a l'Argentina (715.000 pessetes); la ciutat de

Del que es tracta és de donar respostes adequades a mancances concretes quantificades

Celedín, al Perú, que els falten 1.250.000 pessetes, i la població de Niefang, a la Guinea, des d'on demanen 1.135.000 pessetes per atendre les seves urgents necessitats.

En lloc de patrocinar-los tots entre tot el bisbat com es féu ja

l'any passat amb una llista de quatre projectes semblants, aquest any s'ha demanat a cadascun dels nou arxiprestats solsonins que n'apadrinin un en particular en la campanya que, com cada any, du-

rarà de febrer a abril. En principi, doncs, els sis projectes de Mans Unides s'han repartit de la forma següent: del de l'Equador se n'ha fet càrrec l'arxiprestat de Solsona-Morunys; del d'Hondures, els arxiprestats del Pla d'Urgell, la Segarra i Tàrraga; els dos de Bagà-la Pobla i del Cardener, s'han compromès amb el projecte de Xile; el de l'Argentina el patrocina l'arxiprestat de Navàs; del de Perú se n'ha fet càrrec la demarcació arxiprestal de Berga i el projecte de la Guinea l'ha acceptat l'arxiprestat de Gironella-Puig-reig.

Es tracta, doncs, que el bisbat de Solsona sufragui medicines,

productes veterinaris, eines, maquinària i obres que facilitin el desenvolupament de la gent del Tercer Món però d'una manera que —com diu la proclama— "no s'imposin els nostre mètodes o formes però se'ls exigeix eficàcia en els seus, així com la participació activa de la població beneficiada". Una bella campanya per "compartir i fer justícia" per a la qual Mans Unides de Solsona demana i espera la col·laboració entusiasta de tot el bisbat.

Que Déu ho faci i segur que Déu ho pagarà.

LLUÍS BADIA i TORRAS

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

MICROONES. Un sistema revolucionari i ràpid de cuinar. És una forma simple però cal saber les noves tècniques i les seves astúcies. Informació Tel.: 202 00 21.

COMPRO pis vell a l'Eixample. Tel. 323 49 76 de 14 a 16 hores.

S'OFEREIX noia filòloga per fer classes col·legi, castellà-català. Tel. 881 90 26.

PROFESSOR nadiu i titulat fa classes d'anglès. Tel. 423 44 31.

VIDRIERES emplomades restauració i nova creació. C/ Santa Eugènia 65. Tel. 23 22 61 GIRONA.

PERRUQUERA s'ofereix a residència 3a. edat. Tel. 351 33 31.

SOC CATÒLIC, desitjaria amistat seriosa amb noia. Tel. 211 84 41 de 10 a 12 nit.

SRA. NETEJA s'ofereix matins casa particular o oficina. Tel. 336 61 98.

SOLTER 33 anys, economista, desitja relacionar-se amb Srta. catòlica. Fins matrimonials. Escriu a Manel Hernández. Rocafort, 196, 2n. 2a. - 08029 Barcelona.

GRANJA rehabilitació agrària donació rentadora. Tel. 426 77 86.

PENSIONISTA solter, 45 anys econòmicament situat, amant de l'art, es relacionaria amb Sra. 25-40 anys. Fins matrimonials. Acceptaria un fill. Apartat 3.040 - 08080 Barcelona.

VENDES

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapis i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopedia "CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.
COSM. Balmes 64 3er 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista.

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIAI

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.545 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

Vetlles d'adoració al Santíssim ininterrompudes durant aquest llarg període

50 anys de l'ANFE de Barcelona

BARCELONA.— La nit del 31 de desembre a l'1 de gener es van complir 50 anys de la primera vetlla celebrada a Barcelona per l'Adoració Nocturna Femenina.

Des de llavors ha continuat celebrant-se ininterrompudament en la diòcesi les vetlles d'adoració al Santíssim Sagrament amb el matís especial de la NIT.

La petita llarga història de 50 anys ha seguit les vicissituds de l'Església i de la societat en què està encarnada. Ha viscut moments d'esplendor —30 nits al mes— d'expansió en la diòcesi, i moments exteriorment "pobres", encara que rics en aprofundiment i força eclesial viscuda en una fidelitat conscient i dinàmica.

Tot això commorava ANFE en la Vetlla de Cap d'Any, organitzada tradicionalment per l'Adoració Nocturna Masculina i Femenina en l'Església del Santíssim Sagrament.

Aquest any l'assistència era més gran. Als participants habituals —la Vetlla no és exclusiva dels associats sinó sempre oberta a tothom— s'hi sumaven simpatitzants, amics i moltes persones que, d'una manera o altra, havien tingut contacte amb ANFE en aquests 50 anys i en guardaven un entrançable record.

El pas d'una dècada a l'altra, d'un any que acaba i un altre que comença, el moment era propici per al record emocionat i la projecció ferma cap al futur des de la vivència compartida d'un present

que es concretava en celebració joiosa i acció de gràcies.

Voldria destacar únicament quatre moments que podrien resumir l'esperit viscut aquesta nit durant la celebració senzilla i solemne, presidida per l'actual Director diocesà, mossèn Joan Martínez.

L'oració davant el Santíssim va començar amb la Presentació d'adoradores, escrita i llegida per una adoradora de les que assistiren aquella primera vigília, fa gairebé cinquanta anys i que encara

continua com a adoradora activa.

I la seva oració —que centrava i impulsava l'oració de la comunitat— no era d'enyorança per temps passats: era un cant d'alegria, d'acció de gràcies, de petició i d'esperances:

"Ens sentim felices i amb ganes de contagiar aquesta felicitat... Us demanem que inviteu noves adoradores que en el silenci de la nit, sense pressa ni preocupacions, s'uneixin a Vós, Jesús, i amb Vós a l'Església... Que els nous 50 anys que avui comencen ens ajudin a ser pedres vives de

l'Església, en comunió de vida i acció amb el Papa i els bisbes...".

En començar l'Eucaristia, l'actual Presidenta diocesana va tenir un record, va fer regals a tots que s'unien als físicament presents en la celebració: Les adoradores i sacerdots que durant aquests cinquanta anys han treballat, sofert i gaudit a ANFE i que adoren ja eternament el Senyor; els malalts, especialment el President diocesà de la Branca Masculina; els amics, col·laboradors incondicionals i adoradores d'altres diòcesis que havien fet arribar el seu missatge d'adhesió i presència en la pregària...

Enumeració senzilla i familiar d'una realitat també senzilla però entrançable, que ens apropava a comprendre i viure la gran comunitat eclesial: Tots un, en Crist.

En l'Ofertori, entre d'altres ofrenes simbòliques, Maria Ayape, que juntament amb el P. Planas fou promotora de l'ANFE a Barcelona, va oferir la bandera de l'Associació. La bandera és per a ANFE el símbol del grup com a tal.

Oferir-la amb el pa i el vi destinats a la Celebració eucarística i per mà de Maria Ayape, era com afirmar la disponibilitat d'un grup que va començar, que continua i que continuarà oferint-se al Senyor en la seva petitesa perquè la força de la paraula el transformi en Cos de Crist, Església viva, instrument de salvació per a tots els homes.

En finalitzar, la jove Presidenta de la Secció de Barcelona —després d'invitar a tots cordialment a compartir un petit piscobis— ens va invitar també a caminar. A continuar caminant.

Des de la seva vivència de cinquanta anys d'adoració, Pepita havia invocat al principi Maria com "Senyora de la Nit més bona i esperada, Senyora del silenci i de la llum", Senyora de la pau, l'alegria i l'esperança".

L'impuls juvenil de Rosi s'empara en Maria —"Vine amb nosaltres a caminar"— per fer una crida, al mateix temps realista —"...un camí a vegades fosc, haurem de vèncer moltes dificultats per poder seguir-lo"— i entusiasmada, contagiosa:

"Corre tu també a compartir la teva alegria amb els altres, a comunicar la grandesa de Déu, a ajudar encara que et costi..."

I lloa el Senyor que ha mirat la petitesa de la seva serventa i pot fer meravelles si t'abandones confiada en les seves mans..."

Un petit grup, en l'obscuritat i el silenci.

Oblació i ferment. Encarnació.

Des d'una fidelitat en l'oració, dinàmica i compromesa, ANFE de Barcelona mira el futur amb esperança actualitzant i donant vida a la invocació tradicional: ¡LLOAT SIGUI EL SANTÍSSIM SACRAMENT!

ANA Mª MARTÍNEZ SAIZ

IMPROMPTU

"Vida Creixent"

El dia de la Candelera, l'església barcelonina de Sant Agustí vessava, gairebé, de gent gran, del moviment de Vida Creixent.

Aquesta gent que no es desanima i que fa front a la nova situació que li crea la jubilació, o senzillament la fita que l'edat va marcant implacable, i continua fent camí amb la il·lusió als ulls, i la pregària al llavi...

Aquella munió celebrava la seva Festa Major, com deia el cardenal Jubany tot comentant, en l'homília, els protagonistes de la Presentació de Jesús al Temple: Aquell Simeó, xaruc però capaç d'entonar un himne entusiasta d'acció de gràcies per haver assolit veure el Messies en aquell tendre infant. La vella Anna profetitzant a la Mare els sofriments que serien la seva participació a l'obra redemptora del Crist...

I a mi va semblar-me que el temple era ple de Simeons i Annes, que com els de l'Evangelí esperaven poder veure amb els seus propis ulls el Salvador. Uns Simeó i Anna delerosos que molts d'altres de la seva mateixa edat aprenguessin a saber esperar confiadament en un demà etern, sense opacitats que velin la Llum.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Un nou pelagianisme?

Com a homes moderns, d'una civilització meravellosa pels descobriments científics i tècnics, no deixem de tenir un cert sentit d'"autosuficiència". Creiem que ho podem fer tot. Sembla que l'home s'ha deificat gràcies a la ciència, a la tècnica i als mètodes psicològics d'autorealització.

Aquesta manera de pensar i de sentir, té incidència en l'Església. Posem per cas, faig aquesta pregunta als sacerdots, als religiosos, als catequistes i als altres agents de la pastoral: ¿d'on provenen els nostres desànim, quan ens sembla que no hi ha una adequada proporció entre els esforços i treballs acomplerts i els resultats obtinguts? Ens fa l'efecte que el fracàs ens acompanya sovint. Això esdevé en la catequesi, en la predicació, en la preparació dels pares per al baptisme de llurs fills o dels promesos de cara a llur casament. ¿Quina és la causa d'aquests desànim? És difícil donar una resposta exhaustiva.

Algú ha escrit que ens trobem davant d'un nou "pelagianisme". Què és això? Segles enllà, en el V, un monjo anomenat Pelagi sorprené el món cristià amb uns estranys ensenyaments. Defensava, entre altres coses, que l'home per ell mateix —sense necessitat de cap ajuda de Déu— pot evitar el mal i acomplir el bé. Si fos així, seria innecessària la gràcia de Déu i també la redempció duta a terme per Jesucrist. Oimés, seguint els ensenyaments de Pelagi, s'ensorraria el cristianisme com a tal.

És difícil sostreure's a la temptació pelagiana. Pensant únicament en la tasca pastoral i evangelitzadora, amb facilitat podem caure en aquell angelisme rousseauianà que pren com a base l'absoluta bondat natural de l'home. Aleshores ¿per què parlar de la purificació de l'ànima i de la necessitat de l'oració, per exemple, per a obtenir l'ajuda de Déu? L'experiència ens dona lliçons inesperades:

el mal i el pecat abunden en el món; en la vida humana, tant individual com col·lectiva, es va constantment lliurant un combat dramàtic entre el bé i el mal; l'home —que és un ésser profundament dividit en ell mateix— no és capaç de vèncer per si sol els atacs del maligne. Per això els homes no acaben d'assumir en llur vida totes les exigències de l'Evangelí.

El Mestre fou contundent en les lliçons donades als apòstols: "Sense mi no podeu fer res". La gràcia de Déu és indispensable. No n'hi ha prou amb els millors esforços, que, d'altra banda, són necessaris; la sola voluntat tampoc no és suficient, encara que la seva col·laboració sigui imprescindible. Per això sant Pau, el gran evangelitzador, afirma: "ni el qui planta no és res, ni el qui rega, sinó el qui fa créixer, Déu".

En la necessitat de la gràcia es manifesten la senyoria de Déu i la gratuïtat dels seus dons; també la seva bonesa, la seva generositat. Perquè el Déu que ens ha creat és el mateix que ens salva per Jesucrist i ens acompanya constantment en el camí de la vida amb el do de l'Esperit. Heus ací la gran lliçó que ha d'aprendre tot seguidor de Jesucrist.

La humilitat i l'oració són virtuts essencials i indispensables. Això és precisament el que va descobrir el pastor protestant Bonhoeffer, quan escriu que havia parlat molt i predicat abundantment sobre Jesucrist. Això no obstant, afegí: "durant tot aquest temps havia cercat el meu profit personal a costa de la causa de Jesucrist". I segueix dient: "Mai o gairebé mai no havia pregat. Estava molt satisfet de mi mateix i desbordant de confiança".

Els predicadors, formadors i catequistes no som tan "autosuficients" com ens pensem.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

Tot tractant d'actualitzar el carisma de la fundadora

Deu religioses sud-americanes de la Sagrada Família d'Urgell fan la ruta janeriana

TREMP.— Deu religioses de la Sagrada Família d'Urgell, nascudes a Amèrica, han visitat els llocs més significatius de Catalunya per la seva vinculació a la vida de la seva Fundadora, la M. Anna Maria Janer.

La població de Talarn ha estat la darrera etapa del pelegrinatge janeriana que deu religioses hispano-americanes, de la Sagrada Família d'Urgell, han realitzat del 6 al 12 de gener.

Cervera, a la Segarra, va ser el punt de partença del pelegrinatge janeriana. En aquesta població va néixer Anna Maria Janer, hi aprengué a estimar Déu i hi escoltà la crida missionera. La Seu d'Urgell va ser la segona etapa de la ruta: al sepulcre de la Fundadora les religioses van viure l'èmfasi de l'encontre amb les arrels vives de l'Institut, a l'Hospital van llegir la primera pàgina d'una crònica missionera ja secular i, al Museu de la M. Janer, van palpar aquells objectes que esborren el temps i fan sentir la presència de la dona que estimava els pobres, atenia els malalts i encoratjava la incipient comunitat religiosa. Talarn tancà la ruta janeriana, la M. Janer hi ha viure dies difícils i hi va morir.

Teresa Gómez, de l'Uruguai, i Joana Beretta, de l'Argentina.

La germana Teresa Gómez, de l'Uruguai, resumia així les impressions del pelegrinatge: "Ha sido un contacto con las raíces de nuestra historia y ha significado una renovación del entusiasmo del carisma evangelizador de la Fundadora, que trata-

mos de actualizar". Irma Beretta, d'origen argentí i consellera general de l'Institut religiós, expressava la unitat entre les religioses americanes i europees: "En nuestra congregación no hay un mundo americano y otro europeo".

Les religioses havien viatjat a Espanya per assistir a una trobada de superiors de comunitat, celebrada a Rubí. La ruta janeriana completava la convivència religiosa amb quaranta superiors de diferents comunitats. A Amèrica actualment hi ha 150 religioses de la Sagrada Família d'Urgell, la majoria són nadiues, solament 20 espanyoles. Les comunitats no acusen la crisi de vocacions, a Còrdova hi ha sis novícies i a Cosquín quatre postulants. El camp de treball de les religioses és l'ensenyament, l'atenció als orfes i ancians i la promoció social de la dona. Amb les deu religioses americanes hi viatjava Dolors Guixeró, una religiosa catalana que fa trenta-set anys que treballa a Buenos Aires i recorda que durant cinc anys havia representat la Magdalena a la Passió de Cervera.

A. MIRABET

Figuerola d'Orcau construirà una ermita

FIGUEROLA D'ORCAU.— El poble i l'Ajuntament de Figuerola d'Orcau, a la Conca de Tremp, construiran una ermita que dedicaran a sant Bartomeu. Recentment acaben de restaurar l'ermita de la Mare de Déu del Prat.

Construir una església avui és notícia; si és una ermita la informació encara té un interès especial i, si resulta que la nova església no serà coberta i la llum solar ha d'ordenar la seva orientació, la notícia gairebé traspasa els llindars del sensacionalisme. Aquest és el contingut objectiu de la informació. Cada any el poble de Figuerola, el dia 1er de maig s'aplega al turó de Sant Bartomeu per a celebrar-hi l'aplec amb Eucaristia, dinar de germanor, i altres actes tradicionals. Ara hi volen construir una ermita de línies modernes: uns murs, orientats per acollir i reflectir el sol pallerès, delimitaran l'espai religiós, la imatge del Sant i l'altar presidiran el recinte. Segons el projecte redactat tota l'obra s'adaptarà al conjunt natural de l'indret.

El pressupost de l'obra serà cobert pels 260 veïns de Figuerola i l'Ajuntament hi aportarà també la seva ajuda econòmica.

Figuerola acaba de dur a terme una altra obra important i entranyable pels seus habitants. Ha estat consolidada l'ermita de la Mare de Déu del Prat mitjançant la reconstrucció de la teulada damunt una nova estructura reconstruïda en fusta, ferro i formigó.

A.M.

Si ens ajudes més podrem fer molt

Amb la teva col·laboració, podem fer coses com aquestes a més de 50 països del Tercer Món:

- 1.000 ptes. Un nen podrà rebre durant un any educació primària.
- 2.000 ptes. Formació d'un promotor de salut rural.
- 5.000 ptes. Una família podrà disposar d'aigua potable.
- 10.000 ptes. Una família adquirirà eines per conrear la terra.
- 50.000 ptes. Un hospital s'assegurarà el subministrament d'energia elèctrica.
- 100.000 ptes. Creació d'un sistema de regadiu que podran aprofitar cent agricultors.

T R U C A A L T E L È F O N

93-318 08 87

Col·labora des de casa teva

Mans Unides
CAMPANYA CONTRA LA FAM

Col·labora des de casa teva

Desitjo rebre informació per saber com puc col·laborar amb Mans Unides en l'ajuda al Tercer Món, des de la meua llar.

Nom i cognoms _____

Adreça _____

Població _____ C.P. _____ Telèfon _____

Retalla aquest cupó i envia'l en un sobre franquejat degudament a la delegació més propera de Mans Unides.

Relació de delegacions a Catalunya:
Rbla. de Catalunya, 32, 1r. 1a. 08080 Barcelona. C/ Barcelona, 47, 3r. B. 17001 Girona. Casa del Bisbat. 25700 La Seu d'Urgell. Av. Blondel, 11, 3r. 25002 Lleida. Casa del Bisbat, ap. 35. 25280 Solsona. C/ Armanyà, 11. 43004 Tarragona. C/ Cruera, 5. 43500 Tortosa. C/ Sant Just, 1. 08500 Vic

Una mort molt sentida entre els fidels de Terrassa

Robert Valls, senzill servidor de la comunitat cristiana

TERRASSA.— A Terrassa hem tingut la pèrdua d'un prevere, mossèn Robert Valls, que ha sabut acompanyar amb senzillesa les persones que s'han trobat al voltant seu. El ministeri sacerdotal l'acomplia a la parròquia de la Sagrada Família, però especialment en el barri de la Cogullada. A nivell més general, és a dir, de la zona pastoral, era delegat de la catequesi. En aquest camp, ha dinamitzat l'Escola bàsica de catequistes, trobades de catequistes i tallers de

formació. Ha publicat també uns quaderns il·lustrats de les paràboles de Jesús. Era professor de religió de l'Institut de Formació professional. Ha mort als 56 anys, el dia 10 de gener, i era fill d'Olesa de Montserrat. Es formà en la Congregació dels Missioners del Cor de Maria, dins la qual rebé l'ordenació sacerdotal. El 1971 s'incardinà a la diòcesi de Barcelona i des d'aleshores col·laborà a la parròquia de la Sagrada Família de Terrassa.

Mossèn Antoni Matabosch analitzà en una conferència els treballs de la Conferència Ecumènica de Basilea

TERRASSA.— El 20 de gener se celebrà, dintre del cicle de conferències que organitza la Federació de Cristians de Catalunya, la de mossèn Antoni Matabosch sobre l'Assemblea Ecumènica Europea de Basilea que tingué lloc l'any passat.

Aquesta trobada fou important perquè per primera vegada des de la Reforma es reuniren cristians de totes les confessions i treballaren els temes de la Pau, la Justícia i l'Ecologia. Reuní 700 delegats, la meitat d'ells catòlics, de 126 Esglésies (Anglicans, Ortodoxos, Protestants) i 25 Conferències Episcopals catòliques.

El conferenciant inicià la conferència amb una descripció del gran optimisme dels anys seixanta pel que fa al desenvolupament de tots els pobles, basats en la fe en la tecnologia i en la quantitat inexhaurible dels recursos naturals de la terra. Els anys setanta, en canvi, comencen amb una crisi i amb l'inici d'una consciència que el món s'està malmetent. Els cristians en prenen aviat plena consciència; el Consell Ecumènic de les Esglésies ho estudià amb deteniment en una gran trobada celebrada a Boston el 1979.

Més tard, el 1983, l'Assemblea del Consell a Vancouver decideix iniciar un ambiciós programa sobre "Justícia, Pau i Respecte de la creació", la sessió final del qual se celebrarà a primers de març a Seül (Corea del Sud). La reunió de Basilea s'inscriu en aquest corrent de pensament i n'és una aportació de qualitat. El mateix Joan Pau II ha fet també una magnífica aportació al tema en el seu missatge per la Jornada per a la Pau de 1990, dedicat a "Pau amb Déu creador, pau amb la creació".

El document final de Basilea estableix que la pau és fruit de la justícia i s'ha de posar al servei de la creació. El Cardenal Martini, arquebisbe de Milà, digué que Basilea havia estat gairebé un miracle, perquè persones de pensament tan divers s'havien posat d'acord en qüestions de tanta importància. I és veritat.

Aquest document segueix tres passos: Veure, Jutjar i Actuar. En el VEURE es fa una descripció dels grans desafiaments del nostre món. S'afirma que des de 1945 hi ha hagut més de mil guerres locals en el món. El desnivell entre el Nord i el Sud cada vegada és més gran. La naturalesa està constantment amenaçada i contaminada.

En el JUTJAR s'exposa la fe que els cristians afirmem: la teologia de la creació i el Déu de la pau i la justícia. Finalment en l'ACTUAR es fa una crida a la conversió i a la construcció d'una Europa molt millor. Es parla d'una casa europea comuna des de l'Atlàntic fins als Urals. Es fan unes recomanacions. Per exemple, sobre la pau es demana el desarmament, el final de la dissuasió nuclear. Sobre la justícia, el final del desequilibri entre Nord i Sud, la condonació del deute al Tercer Món, etc. Es fa també una crida a un bon i respectuós ús de la natura.

La conferència acabà amb un interessant diàleg entre les més de vuitanta persones que assistiren a l'acte.

M.H.

La Setmana de pregària per la unitat dels cristians

Els cristians de la zona pastoral han pogut participar en quatre actes. El dijous, dia 18, en l'Església Evangèlica de Rubí, al carrer Colom, tingué lloc un acte de pregària, en el qual comentà la Paraula de Déu Maria-Josep Serra, de la parròquia de St. Pere. Presidí la celebració el pastor Carles Capó. El dissabte, dia 20, dins el cicle de conferències que organitza mensualment la Federació de Cristians de Catalunya de Terrassa, al Centre Social Catòlic, el Dr. Antoni Matabosch, professor de la Facultat de Teologia i especialista en qüestions ecumèniques, desenrotllà el tema "L'Assemblea ecumènica europea de Basilea", de la qual Catalunya Cristiana ja n'ha fet un report més ample. El dimecres, dia 24, a la parròquia de la Sta. Creu de Terrassa, i el divendres, dia 26, a l'Església Evangèlica Betel de Terrassa, se celebraren actes de pregària. Com a tema dels dos dies, fent-se ressò de l'Assemblea ecumènica de Basilea, s'escollí el següent: L'Evangeli de la Pau. Fèu el comentari de la Paraula de Déu, el primer dia, el pastor David Muniés, amb el títol "La pau de l'home amb la creació". El segon dia, mossèn Ezequiel Sendrós, rector de la Sta. Creu, amb el títol "La pau de l'home amb si mateix i amb tots els homes". S'acabà amb un sopar compartit.

"Preguem Junts", preguem a Terrassa

La unitat entre els cristians té un nom: ecumenisme. Els joves tenen un lloc: Taizé.

Aquell jove estudiant de teologia, Roger Schutz, l'estiu del 1940 tingué el somni d'una Església unida. El Concili Mundial dels Joves a Taizé, l'any 1974, animà el sentit de pregària, de fraternitat i d'unitat entre els cristians.

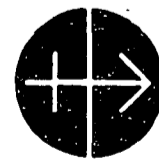
La branca nua de pasqua començà a florir. Són molts els grups de joves que intenten fer la pregària cristiana amb un estil senzill, profundament bíblic, invocacions repetitives, com tot llenguatge religiós que vol entrar al cor. Un temps i un espai, coordinades bàsiques en l'existència humana, viscuts sota la presència d'Aquell Totalment Altre, Déu-amb-nosaltres.

L'Església de Terrassa aplega mensualment, cada primer divendres de mes a les 10 del vespre, joves i alguns de grans de les diferents parròquies i moviments de la ciutat. "Preguem Junts" se'ns presenta també com una escola de pregària que ens anima a viure una mica més cada dia l'atreuiment felicitat d'obrir el nostre cor al Pare, pel Fill en l'Esperit, esdevenint així cada cop més germans dels nostres germans, especialment dels qui més esperen de nosaltres.

La Paraula de Déu il·lumina la nostra trobada. Les súplicants per les necessitats de tota la humanitat ens fan solidaris d'un món millor. El nostre compromís garanteix l'autenticitat evangèlica. I tot perquè val la pena de trobar-nos amb Aquell que té la iniciativa de cridar-nos a restar amb Ell.

Santa Teresa, mestra d'oració, en el seu llibre de la Vida, ens diu que "l'Amor dona més amor", és a dir, l'amor "passiu", que se'm dona, engendra amor "actiu" que intentem de donar. Aquesta és la senzilla experiència de "Preguem Junts". Un camí de l'Esperit, eternament jove.

A.B.

Ajuda a l'Església Necessitada

Us invita els dijous (no festius) a partir de l'1 de març de 6 a 8 de la tarda en els seus nous locals del carrer Lluís Antúnez 24, 2n. 2a. de Barcelona. Tel. 237 37 63 a assistir a les projeccions de pel·lícules, vídeos i diapositives de tot el que fa referència a la nostra associació i la seva relació amb les necessitats de l'Església. La nostra responsabilitat com a cristians és la de conèixer la problemàtica actual de la nostra Església. T'esperem una tarda.

Entrada lliure.

Filial de Catalunya; Travessera de Dalt, 24, Entl. 2. Tel. 237 37 63. 08024 Barcelona

Mans Unides vol donar una resposta al drama dels quinze milions d'homes que anualment moren de fam arreu del món

"Compartir és fer justícia"

MADRID.— Com cada any, Mans Unides ha llançat la seva XXXI Campanya contra la Fam amb el lema "Compartir és fer justícia". "Volem continuar aprofundint en aquest concepte de compartir, assenyala la seva presidenta, Carmen de Miguel, tan inescapable com poc viscut, tan esperançador, tan cristià i que, per altra banda, continua essent l'única solució als problemes de la fam i del subdesenvolupament arreu del món".

Mans Unides afirma, així mateix, que compartir no és benevolència, sinó justícia i cita per provar-ho una frase de sant Ambrosi. "No és part dels teus béns el que dones als pobres; allò que els dones els pertany. Perquè el que ha estat donat par a ús de tothom, tu t'ho apropias. La terra ha estat donada per a tothom i no solament per als rics".

A judici de l'organització caritativa eclesial, el compartir exigeix un canvi de conducta en allò que és personal, familiar i social, per modificar els egoistes hàbits regnants i canviar-los per criteris i actuacions de justícia.

Mentrestant, Mans Unides continua clamant davant els quinze

milions de persones que moren de fam anualment. Mentre les tres quartes parts de la humanitat passen fam i estan condemnades irremissiblement a la mort, el malbaratament del Primer Món és cada vegada més gran i només en armes hi ha una despesa de 9.324.200 dòlars cada hora.

"Compartir continua essent l'única solució als problemes de l'home i del subdesenvolupament arreu del món".

Des del 1960, Mans Unides, Organització No Governamental (ONG), catòlica i integrada per voluntaris, es dedica a la lluita contra el subdesenvolupament i la fam en el món, aconseguint en aquests anys pal·liar aquest dramàtic problema, alhora que s'anava constituint com una de les organitzacions espanyoles més serioses

i prestigioses en el camp de la solidaritat internacional.

En la campanya de l'any passat, Mans Unides va recaptar 2.500 milions de pessetes, amb els quals s'han finançat 785 projectes de desenvolupament en 53 països d'Àsia, Àfrica i Amèrica que abasten tots els àmbits de l'assistència i de la promoció.

Així, amb els diners recaptats l'any passat s'han finançat 230 projectes de promoció cultural-educativa, per un valor de 701 mi-

lions de pessetes, encaminats a la formació i capacitat de la població, així com a la construcció d'escoles.

S'han finançat també 130 projectes de promoció sanitària, amb un cost de 443 milions, per a la creació d'hospitals i dispensaris, així com cursos de medicina preventiva o nutrició.

Per a la promoció agrícola s'han destinat 310 milions, invertits en 104 projectes destinats a promoure l'evolució racional de l'agricultura, posada en marxa de regadius,

foment de cooperatives, capacitat d'agricultors i millora del nivell de vida dels camperols.

717 milions s'han destinat a la promoció social, finançant 226 projectes d'habitatges, pous d'aigua potable, carreteres, tallers, ponts, etc. Per acabar, 95 projectes, per un valor de 258 milions, encaminats a la promoció i capacitat de la dona, tant en la vida domèstica com en la professional.

JOSÉ MANUEL VIDAL

ASSOCIACIÓ CULTURAL CHARLES PÉGUY

"Què està passant a l'Europa de l'Est? Apunts per a una lectura diversa"

CONFERÈNCIA A CÀRREC

Del Dr. Francesco Ricci, fundador i director del Centro Studi Europa Orientale (CSEO)

DIA: Dimecres, 14 de febrer
HORA: 20 h.

LLOC: Sala d'actes de la Parròquia de Corpus Christi (c/. Bailén, 175 xamfrà Còrsega)

(Ve de la primera pàgina)

XXV Jornades de Qüestions Pastorals a Castelldeaura

Només la fe feta cultura és una fe autèntica

El Cardenal Paul Poupard és el president de la Congregació vaticana per a la cultura, i és la personalitat que presideix el col·loqui sobre "Cultura i pensament humanístic", en el qual participen també el catedràtic de sociologia alemany, Horst Helle, el filòsof i escriptor Carles Cardona, i el delegat de pastoral universitària de la diòcesi de Barcelona, Antoni Matabosch, que és també professor d'antropologia teològica i president de la fundació Joan Maragall.

El catedràtic de neuropatologia de Berlín i vice-president de la universitat lliure d'aquesta ciutat, Jordi Cervós, és qui presideix el segon col·loqui, sobre "Cultura i pensament científic i tecnològic". L'acompanyen en la mesa el doctor Mariano Artigas, que ha estat professor de la facultat de ciències de la UB i que és ara el degà de la facultat de filosofia eclesiàstica de Navarra, el professor de la universitat urbana de Roma doctor Lluís Clavell, i el catedràtic d'enginyeria i professor d'ètica empresarial Domènec Melé.

Les Jornades de Castelldeaura d'aquest any les clourà el cardenal Narcís Jubany, Arquebisbe de Barcelona.

Una cultura sense Déu no és cultura

Segons ha explicat a Catalunya Cristiana el director del centre sacerdotal que organitza aquestes Jornades, el doctor Francesc Mas, enginyer tèxtil i rector de l'església de Montalegre, es tracta de fer front a l'actual rept que plantegen aquelles manifestacions de la cultura actual que prescindeixen de la fe i al mateix temps, pensar en la manera d'aconseguir que la fe estigui amarada de cultura, o més ben dit, que es faci cultura. Una cultura sense Déu no és pas cultura, perquè no té en compte totes les dimensions de l'home, o és almenys una cultura esguerrada i incompleta. I d'altra banda, la fe que no es fa cultura, que no participa en profunditat dels afanys del món que envolta el creient, no és una fe autèntica, no és una fe plenament i fidelment acollida, pensada i viscuda, segons diu el papa Joan Pau II.

La llibertat sense violència

Per a tots els pobles de l'Est, la Revolució de 1917 és l'antimodel absolut

Que la perestroika ha fet possible la victòria de la democràcia a l'Europa de l'Est, és evident. Des que les poblacions s'havien convençut que no era de tómer cap intervenció militar soviètica, la caiguda dels règims comunistes no era més que una qüestió de temps.

Però amb aquesta evidència es corre el risc d'ocultar-ne una altra: el paper decisiu jugat pels moviments d'"oposició democràtica" que des de fa una desena d'anys s'han desenvolupat malgrat la repressió. Aquests moviments són els que han fet aparèixer els capdavanters de Praga, Varsòvia, Berlín Est, Budapest, Romania ha ofert un contra exemple tràgic: precisament perquè la barbàrie del règim hi havia impedit qualsevol estructura de moviment social, i l'enderrocament del dictador s'ha produït sagnantment.

La prehistòria d'aquestes oposicions és poc coneguda a Occident: on solament s'ha guardat memòria de la figura d'alguns "dissidents", que han tret el cap coratjosament, però en la soledat, en els Estats totalitaris. Ara bé, si la "dissidència" caracteritza els anys 70, els anys 80 són marcats pels moviments socials, culturals i religiosos, molt més amplis, dels quals Solidarnosc és el més fort i més conegut. Creure

que un cop de força podria, encara avui, anul·lar les recents conquestes, és oblidar que Jazdzewski havia donat, el desembre del 1981, un cop de força que ha dut, vuit anys després, a reconèixer el seu fracàs. Contra un moviment social de gran amplitud, els tancs només obtenen victòries temporals.

"No violència": Aquest mot d'ordre dels manifestants de Leipzig i de Berlín Est caracteritza l'acció de tots aquests moviments. La seva voluntat de recórrer a la sola força de l'acció no violent no tradueix pas solament la seva lucidesa sobre les raons de força. Entre els Michnik, Walesa, Havel, Sakharov o Konrad, en l'oposició est-alemanya o en els textos de la Carta 77, el rebuig de la violència i de la mentida s'arrela en una profunda reflexió —molt influenciada pel filòsof txec Patocka— sobre el llaç entre moral i política. I també resulta d'una relectura de la història: rebutjar tota violència, és prevenir-se contra possibles perversions de la pròpia revolució; sobre aquest punt com sobre d'altres, la Revolució del 1917 constitueix per a tots aquests pobles un antimodel absolut.

Des de voltants de 1980, els temes de la pau i de l'ecologia ocupen un lloc creixent en els textos i les accions d'aquests

moviments; i això malgrat el terrible handicap que patia el mot "pau" a causa de la seva recuperació per a la propaganda oficial d'aquests règims. El nou vice-primer ministre de la RDA, Lothar de Maizière, declarava recentment: "El naixement d'una oposició data, al meu entendre, de finals dels anys 70 amb motiu dels moviments per a la pau". Feia al·lusió a les lluites contra l'adoctrinament militar a l'escola, per a l'atorgament d'un veritable servei civil als objectors de consciència, després contra la implantació de míssils soviètics. En la Polònia del 1985, és també un moviment de pau (Llibertat i Pau) que mobilitza les energies dels "infants de Solidarnosc" i que, poc abans del canvi de 1989 obté el dret a un servei civil per als objectors de consciència. A Hongria és la mobilització dels ecologistes contra el projecte d'obres sobre el Danubi que serveix de suport a les primeres grans manifestacions populars i permet experimentar sobre el terreny la força d'una oposició organitzada; el primer acte del nou govern serà interrompre els treballs. A Bulgària, on l'oposició continua feble, el primer moviment estructurat per manifestar-se s'anomena "Ecoglasnost": tot un programa! A Eslovàquia, un ampli moviment es titula "Públic

contra la violència", mentre que a Praga es funden des del 1986, "Una associació per a la desmilitarització de la societat" i un "Club John Lennon per la pau".

Si la sensibilitat ecològica s'explica fàcilment per la situació catastròfica de l'ambient natural en aquestes regions, la preocupació de la pau, l'objecció de consciència i el rebuig del militarisme s'ha desenvolupat a favor del diàleg que, des del 1980, s'ha continuat entre els moviments de pau de l'Oest i les oposicions democràtiques de l'Est. La història d'aquesta "entesa secreta", que preconitzava des del 1982 el moviment de pau hongarès, s'ha d'escriure.

Marcada per rocambolescos col·loquis clandestins, expulsions policials, manifestacions de solidaritat amb militants empresonats, han abocat a nombroses preses de posició comunes sobre l'enllaçament entre pau i democràcia, sobre la necessitat de construir una Europa desmilitaritzada es-

capant-se de la lògica dels blocs, contra els euomíssils dels dos bàndols, contra la dissuasió nuclear, pel dret a l'objecció de consciència, etc. Amb aquests textos —i especialment el més important elaborat entre 1985 i 1986 a iniciativa de la Carta 77 i tramès a la conferència CSCE de Viena—, hom troba, al costat de les signatures dels principals capdavanters dels moviments de pau de l'Oest, les del txec Jiri Dientsbier (actual ministre d'afers estrangers), dels alemanys de l'Est Berbel Bohley i Ulrike Poppe (promeses d'altres responsabilitats polítiques), del polonès Jacek Kuron (actual ministre de treball), i de moltes altres figures importants dels actuals moviments de democratització.

L'herència d'aquest diàleg entre societats civils serà preciosa en la reflexió sobre una nova Europa a construir i sobre els mitjans per mantenir-hi la pau.

CHRISTIAN MELLON, s.j.
(de "la Croix")

La unitat dels cristians

Quan em poso a escriure aquestes ratlles, just s'acaba la setmana de pregària per a la unitat de les esglésies cristianes. Demanaria una bona ració d'indulgència al lector i confio que em concedirà aquell mínim de comprensió que s'atorga al profà que ignora l'entrellat de la qüestió, perquè no es dubta de la seva bona fe.

Fa molts anys que existeixen diverses esglésies que, havent-se separat de la Santa Mare Església catòlica, no deixen pas de ser cristianes. Crec que, davant d'un fet concret, fàcilment es pot arribar a una unió d'acció conjunta si bé una vegada superada aquella circumstància, cada església continua el seu camí per separat. Això està bé, però l'ideal no són les unions esporàdiques sinó tornar a constituir una sola església ben unida: la unitat.

Com que ja fa bastants anys que es parla d'aquesta Setmana de finals de gener per a la unitat dels cristians, és de suposar que cada església ha nomenat una comissió, que celebren periòdiques reunions, que procuren trobar punts de convergència, que a vegades s'encallen i a vegades progressen, però en realitat no sé que es publiquin comunicats oficials amb els detalls de la marxa de les negociacions. Això, a vegades, em fa pensar (i demano perdó si es tracta de mals pensaments), en aquelles reunions per a la pau que han celebrat algunes grans potències, en les quals després de quinze reunions, prenen l'acord

de... tornar a reunir-se al cap de tres mesos, i després fan el mateix, i al cap de tres anys encara continuen arribant a l'acord que s'han de tornar a reunir, i mentrestant els pobres soldats continuen matant-se ben bé perquè sí.

No dubto que les negociacions deuen ser difícils i complicades, i jo sé que, pobre de mi, ben poca cosa hi puc fer. Però permeteu-me que des de la meua insignificança hi digui la meua. No pretenc posseir una solució per l'estil de l'ou de Colom, però una miqueta sí que podria resultar-hi. Jo ho veig així:

Els nostres germans separats eren membres de la nostra Església fins que un dia, per interpretar un detall o uns detalls de manera diferent, van considerar que no podien continuar en comunió amb nosaltres i fundaren una altra església cristiana. I en fer-ho, hem de suposar que van considerar que eren més fidels al Crist. Doncs, bé. Potser només es tractaria de fer una relació d'aquestes diferències d'interpretació, estudiar-les, i amb tota la humilitat i amb tota la sinceritat possible arribar a la conclusió, després de tants anys d'experiència, de comprendre qui ha estat més encertat. I llavors per cada diferència aclarida, rectificat l'un o rectificat l'altre. Oi que és senzill? Potser massa; però l'home del carrer, després de tants anys de pregàries i, suposem, de reunions, ja espera veure resultats.

ANTONI MUNNÉ i TOMAS

AJUDA A L'ESGLÉSIA DE ROMANIA

COORDINA: Caritas Parroquial de Sant Andreu de Llavaneres, amb la col·laboració del Centre Ecumènic de Catalunya.

ENVIA EL TEU DONATIU A:
Caixa de Pensions "La Caixa",
Agència 416, Cta. Cnt. 733 / 54
i a altres oficines.

Taula rodona amb representants de diversos moviments

La fe empeny els joves cristians a lluitar per un món més solidari

El setmanari "Catalunya Cristiana" va convocar a una taula rodona una sèrie de joves representatius de diversos moviments cristians, perquè exposessin les seves opinions sobre alguns temes d'actualitat. Van participar-hi: Mariona, de Joves solidaris; Esther Borrego, d'Encontres de Promoció Juvenil; Josep Molist, seminarista, Annabel Navarro, de la parròquia Maria Mitjancera; Gemma Arenas, veu solista del Grup "Crit"; i Josep Vives del CCU. En un ambient distès i agradable els joves van respondre a les següents preguntes:

- 1.- Què en penseu dels polítics?
- 2.- Com valoreu la família avui?
- 3.- Quin sentit té la fe per a vosaltres?
- 4.- En què creieu que l'Església dona resposta als problemes dels joves i en què no?
- 5.- Què representa per a vosaltres el sexe en el descobriment de l'amor?
- 6.- Fins a quin punt els joves s'arriquen en accions solidàries?
- 7.- La música és una via de fugida o un compromís en veu alta?

La xerrada es va desenvolupar amb cordialitat.

Els joves s'arriquen poc en accions concretes, opina la Mariona.

MARIONA: L'Església és la base de la solidaritat

1.- És difícil definir els polítics. Diria que són gent de bona voluntat que intenta esbrinar la situació actual. Per una altra banda, el poder a la llarga col·labora amb ell mateix i corromp la persona que el deté.

2.- La família continua essent la base de la nostra societat, però la societat ha perdut molts valors que contribuïen a unir la família. El fet mateix que la dona treballi fora de casa ha modificat el concepte de família avui. Les ruptures familiars provoquen molta inestabilitat en els seus membres. Penso en la meua pròpia família que m'ajuda, tot i que de vegades no hi estigui d'acord. Hi ha crisi de la família, però la societat no canvia prou com per suplir-la en allò que dona.

3.- La fe és un do que hem rebut, i un do d'amor. Ha d'anar madurant i en alguns moments en situacions molt difícils. Enmig de tant dolor i de tanta injustícia que es veu en el món, t'obre a l'esperança. En viure la fe mai no m'he trobat amb problemes greus, i si alguna persona no ha entès la meua postura, considero que la culpa és meua per no haver estat més coherent.

4.- L'Església és una família, tots els homes som germans. La Institució eclesial pot ser un obstacle per comprendre la persona de Jesús, però si l'estimes, pots intentar transformar allò que no té de positiu. Dins aquesta Institució, present a tots els continents, hi ha l'Esperit. Un jove creient de Barcelona se sent unit als problemes dels altres joves del món. La base de la solidaritat està en l'Església —també es pot viure la solidaritat fora de l'Església— però és més difícil, perquè no reconeixes l'altre home com a germà.

5.- L'home i la dona tenen sexe i es manifesten el seu amor de parella sexualment. L'acte sexual és una culminació d'aquest amor recíproc. L'acte marca tota la relació de parella, però sense amor no té sentit.

6.- Els joves, penso, que s'arriquen poc en accions concretes, els han educat amb la idea que arriscar-se pels altres és una bajanada. Tanmateix, qui s'ha arriscat alguna vegada, sap que rep molt més del que ha arriscat. En les accions solidàries hom actua per amor envers els altres, al servei dels altres... La llàstima és que sempre són els mateixos. I, en canvi, la paraula arriscar és tan maca...

7.- Per a moltes persones la música és una fugida, així i tot hi ha vegades que t'ajuda a prendre compromisos, com per exemple el concert d'Amnistia Internacional. També és cert que hi ha grups que canten donant un sentit a les cançons.

ESTHER:
La fe és un estil de viure

1.- Els polítics tenen una missió molt difícil, intenten que el país vagi bé. Però segueixen unes idees personals que no tothom pot comprendre, i quan arriben a dalt, veuen que no els poden complir fàcilment. I més a més, en aconseguir el poder es tornen més egoistes.

2.- La família és la que et dona suport quan ningú no te'l dona. Avui en dia, per causa de l'ambient de tensions i ruptures familiars que es viu, les persones són menys afectives i més egoistes. Bé, tampoc no és cert que tothom sigui així. Considero que la família és el nucli de la societat on les persones creixen i es formen.

3.- La fe és un estil de viure, que em fa veure les coses de manera diferent, que tenen solució, però sobretot em porta a actuar per allò que crec i de la forma que crec. És cert que pots robar-te amb problemes; i ha persones que no ho enenen, però tots tenim el ret de pensar comensem, important és estar conençut i actuar amb coherència. Ara **—exclama amb rotunditat—** una fe de omés anar a missa i proud, i jo l'entendria.

4.- L'Església ofereix la possibilitat de ser: de ser persona, de ser autèntic. És molt difícil una vida cristiana si no s'és autèntic amb un mateix. Ella possibilita als joves que creguin unes coses i les duguin endavant. També hi veiem contradiccions: Algunes persones ens parquen un camí que després no segueixen, hi ha incoherència i contradiccions.

5.- Sense amor el sexe o té cap sentit. En una parella conjugal el sexe és bàsic, però l'amor és el més important.

6.- En moments calents, quan els esdeveniments s'han precipitat, la gent ho arriscaria tot per als afectats. Però com que les coses no s'arreglen en dos dies, les persones es cansen i abandonen els compromisos solidaris. Sols queden els més compromesos i els qui acuen per una causa més llunyana i no immediata. Ens arisquem molt poc.

7.- La música pot ser una fugida o un compromís. Dubto que la majoria dels cantants cantin per compromís... En canvi, nosaltres podem interpretar una cançó com a compromís.

JOSEP:
La teologia m'ajuda a créixer en la fe

1.- És difícil definir en poques paraules una cosa que no havia pensat gaire. D'entrada cito una dita dels nostres avis: "Si no pots viure, no t'hi enredis". A primera vista, els polítics venen un producte, es mouen en la tensió entre la utopia i la realitat, allò que demanen les minories i els grans partits que es basen en els sondejos d'opinió.

2.- Vivim un temps de transició, no sé si es podria dir així, perquè no fa gaires anys que s'ha trencat el model patriarcal de la família. **Medita uns moments i continua:** És un moment en el qual ens hem d'obrir a maneres de fer diferents, a maneres diferents de viure la família. Però, què entenem per família?

4.- No es pot parlar **—afirma seriós—** de l'Església poder o de l'Església comunitat, perquè seria una esquizofrènia quan són una sola realitat. La tenim com la tenim, i jo me l'estimo perquè és la meua Família Gran. Ofereix companyonia i possibilitat de realitzar serveis, però l'essencial és Jesús. Ofereix espais de formació en la fe, de maduració, de formació personal, de celebració de la fe i de testimoni. Tanmateix, és cert que la Institució ha estat un obstacle moltes vegades.

5.- En la concepció global d'una persona tot és sexe: Una mirada, un somriure, un gest... és molt important. Però és essencial i bàsic entès com a comunicació de l'amor.

6.- La manca de solidaritat és patent i és fruit d'un problema de sensibilització. Desconec els motius; necessitaria una anàlisi sociològica que no tinc.

7.- La música a vegades pot ser un compromís, altres un sedant, tot depèn de la intenció que hi posem.

ANNABEL:
Tenim por d'arriscar-nos

1.- Penso que els polítics en aparença fan el que poden per donar una vida millor a les persones. Però fan veure que es creuen allò que fan, i consideren que nosaltres som una massa d'estúpids. Són persones bastant falses.

2.- La família és on la persona es forma, comença a ser ella mateixa. Aleshores, quan surts de l'ambient familiar et sents desorientat, ja que t'ho han pintat tot molt maco. Està formada per persones de caràcters diferents, i aquí comença la convivència.

3.- La fe és el motor que m'empeny a pensar que no tot està perdut. Si lleigeixo els diaris o miro la televisió, és com si el món s'enfonsés: Els germans es maten entre ells... Si no tingués fe ho engegaria tot a rodar. En el món del treball hi ha persones que respecten la teua fe, unes altres que et miren com si fossis un "bitxo raro" i altres que són molt cruels. I això fa mal.

5.- El sexe passa a un segon pla. Per a mi allò que és realment important és l'amor de la parella, trobar una persona per la qual donaria la vida. El sexe arriba a llarg termini...

6.- Arriscar-nos **—va murmurar pensativa—**. A vegades tenim molt por a arriscar-nos, perquè som egoistes i pensem que el que perdrem és més gran que l'enriquiment que pot produir-nos el risc. Penso que la gent s'arrisca poc.

7.- La música té un efecte o un altre segons el moment en què l'escoltes. A mi em serveix de guia, bé, no més algunes cançons. Els cantants han de sentir el compromís... tanmateix, crec que escoltar música no resulta una empenta per a la gent.

GEMMA:
Els camins de la música

1.- És una pregunta bastant difícil, jo no seria mai un polític perquè tenen molta responsabilitat. Considero que intenten treballar el millor possible, però els interessos hi interfereixen moltes vegades i no aconseguen els seus objectius.

2.- Per a mi la família és fonamental, la base de la societat i de la persona, el problema és que el concepte de família ha canviat per a la societat. Molts nanos puguen marcats per les separacions, i a més, s'estan perdent molts valors. La família està evolucionant, cada membre té més llibertat que abans.

3.- La fe és essencial, em dona molta força, sobretot de cara a la societat **—afirma molt convençuda—**. Així i tot, el món del treball pot esdevenir un obstacle. Com creus en un Déu hi ha persones que pensen que no més anant a missa, ja ets una bona persona i no tens cap problema. Ignoren que un cristià és una persona normal, amb els seus problemes i els seus alts i baixos. I que pot fer qualsevol cosa, que pot cantar en un grup musical i expressar la seva fe.

4.- L'Església comunitat et dona un suport, saps que no estàs sol i és que sol no pots fer res... Però l'Església té de negatiu que és dogmàtica i que a vegades defensa uns interessos no gaire clars, que no són evangèlics.

5.- No valoro ni molt ni poc el sexe en el descobriment de l'amor, senzillament és una part més i té la importància que té. L'amor és un gran valor i sense ell no té cap sentit el sexe.

6.- Penso que els joves ajuden els seus amics, a persones concretes, però no es comprometen a nivell de moviments i per causes llunyanes. Prefereixo usar la paraula compromís que no pas "arriscar", em sembla massa forta.

7.- La música per a mi és un compromís total, crec que Déu marca molts camins i un d'ells és el de la música. A Déu també s'hi pot arribar a través de la música. Aquesta pot transmetre missatges, oferir un ventall molt ampli de continguts i pot arribar a tothom. En una cançó la lletra és molt important, igual que el ritme, el qual pot commoure la persona interiorment.

JOSEP V.:
Els polítics són uns professionals més

1.- M'atrau bastant la política, i penso que els polítics són uns professionals més, no unes persones extraordinàries. Ells acuseren més els defectes generals de la nostra societat com poden ser l'individualisme o el ser covards. Potser aquests defectes no s'haurien de notar tant, perquè fan un servei públic a molta gent.

2.- En els canvis de la família hi han incidit les transformacions del segle XX: la dona treballa fora de casa i la societat occidental no considera que la família sigui tan imprescindible, que es pot viure socialment sense formar una família, encara que aquesta sigui la millor opció.

3.- La fe et dona una certa força, et sents més lliure, i a nivell psicològic també beneficia, dona estabilitat. Creure que Jesús continua present ara.

4.- En l'Església trobes uns amics, una companyonia, una amistat pura que no és habitual a fora. Així mateix, pots adquirir unes responsabilitats a l'esplai o a la catequesi a partir dels setze anys. Tanmateix, hi ha el perill de ser poc lliure, ja que marca les coses d'una manera molt determinada i observes poques respostes d'autenticitat. Però no hem de separar l'Església poder de l'Església comunitat.

5.- Crec que té importància, l'instint sexual és molt important, entès de manera molt àmplia. L'amor va molt més enllà, però el sexe defineix l'amor de parella, existeixen moltes menes d'amor que no passen pel sexe. L'atracció inicial és bàsica en el descobriment de l'amor.

6.- La solidaritat en l'àmbit social es dona poc, en canvi en l'àmbit personal, molt. Suposo que existeix el desig de ser solidaris, però les responsabilitats familiars et fan ser més conservador i egoista.

7.- La música en bastant de casos és una fugida, però en altres, és un compromís en veu alta.

Objectiu obert

El cardenal primat de Polònia Jozef Glemp, està greument malalt després de dues intervencions quirúrgiques degut a una perforació intestinal.

El bisbe sud-africà Desmond Tutu i el dirigent del Front Democràtic Unit, Patrick Lakota, són saludats per Zenani Mandela-Diamini a l'arribada a l'aeroport Logan de Boston.

Joan Pau II i el president del Txad, Hissene Habre escolten l'himne nacional en la cerimònia de comiat a l'aeroport Djamena.

Dimecres, 31

Gorbatxov: sí a la unitat alemanya

El primer ministre de la RDA ha visitat Moscou. Hans Modrow presentà a Mikhaïl Gorbatxov un dossier de propostes sobre el possible procés d'unitat d'Alemanya. Gorbatxov ha sorprès a tothom reconeixent "el dret a l'autodeterminació dels pobles dels dos Estats alemanys". Amb aquesta inesperada actitud Gorbatxov s'ha allunyat molt de les cauteles i les pors amb què sempre s'havia referit a aquesta qüestió. Abans de la trobada amb Modrow, en una entrevista a la televisió de la RDA, Gorbatxov ja havia dit que ningú no qüestiona el procés de reunificació alemanya, però que és essencial moure's amb responsabilitat i sense aldarulls al carrer.

Biscaia: nou atemptat

Ahir, a Galdakano, morí un policia, víctima d'un atemptat presumptament realitzat per ETA. El policia morí quan anava a pujar al seu cotxe i esclatà un artefacte col·locat en una bicicleta aparcada prop del cotxe. L'agent morí a l'acte. Si es confirma l'autoria d'ETA quedaran novament encallades les possibles negociacions.

Sofia: Congrés extraordinari del PCB

Pétar Mladenov, president de Bulgària inaugura ahir el XIV Congrés extraordinari del Partit Comunista Búlgar. Mladenov descarregà sobre l'anterior cap d'Estat, Todor Jivkov, i la seva "banda", la responsabilitat de tots els mals que ara pateix Bulgària. Mladenov vol la renovació total del PCB abans dels comicis lliures del mes d'abril. El professor Snepolski que lidera una fracció reformista del PCB, proposà ahir la dissolució del Partit, i la fundació d'un nou partit d'esquerres.

Bucarest: El FSN presenta una nova llei electoral

Per prestigiar-se davant del poble, i després de les manifestacions d'aquests dies passats, el FSN presentà ahir un projecte de llei electoral que consagra el pluripartidisme, la divisió de poders i converteix la nació en un estat de dret. La llei estableix que el Parlament estarà format per dues Cambres.

Dijous, 1

URSS: tensions en la cúpula política

Gorbatxov no ho té fàcil. Els rumors difosos per la cadena nord-americana de televisió CNN, sobre la possible dimissió de Gorbatxov, immediatament desmentits pel número u soviètic, seria un símptoma clar de les tensions, pressions i problemes interns de la cúpula dirigent soviètica. El ple del comitè central de dilluns i dimarts que ve s'anuncia difícil. Gorbatxov ha de presentar el pla de reformes que es discutirà al congrés de l'octubre, del qual depèn la futura orientació i acció política del PCUS, i l'equilibri entre reformistes i conservadors. Una qüestió que es podria debatre seria la divisió de poders entre el cap d'Estat i el cap del Partit.

Belgrad: conflicte entre albanesos i serbis

La situació a Kosovo, província autònoma de Sèrbia, habitada per un 90% d'albanesos de religió musulmana, s'ha agreujat. Dos poders se'n reparteixen el control: les unitats especials de la policia federal enviades per Belgrad i les milícies nacionalistes. Els primers dominen a les ciutats i els altres en les zones rurals. La majoria albanesa-musulmana vol alliberar-se de la tutela de Sèrbia.

Azerbaidjan: negociació i normalització

Alts caps militars soviètics s'han entrevistat amb els líders del Front Popular d'Azerbaidjan a Guiandja. Són els primers contactes oficials després de la intervenció militar. Mentrestant a Bakú, la capital, i en diverses ciutats importants, s'ha normalitzat el funcionament de les indústries. Balanç oficial de víctimes des del començament de la confrontació: 139 morts, 106 dels quals, civils i 33 de les forces de l'ordre i de l'exèrcit.

Beirut: violència en la zona cristiana del Líban

La confrontació armada ha tornat a l'anomenat "país cristià". Les tropes del general cristià Michel Aoun i la milícia de les Forces Libaneses van enfrontar-se ahir violentament. El patriarca maronita Nasrallah Sfeir ha fet una crida a l'aturada immediata de la violència.

Divendres, 2

RDA: Hans Modrow presenta el seu pla de reunificació

El govern de l'Alemanya Oriental vol apresurar el procés de reunificació, urgint especialment per l'èxode continuat d'alemanys orientals cap a la RFA, que altera greument l'equilibri socio-econòmic del país. El seu pla té tres fases: 1a, comunitat contractual, amb elements confederatius com unió econòmica i equiparació legislativa d'ambdós països. 2a, confederació entre els dos països amb institucions comunes. 3a, cessió dels drets sobirans d'ambdós països a les institucions confederatives fins arribar a un únic Estat federal. I, per últim, que sigui neutral. El pla ha estat bastant ben rebut, llevat de la condició de neutralitat, a la qual s'ha oposat tota la classe política alemanya. S'espera que les conversacions Bonn-Berlin es reprenguin després de les eleccions lliures de la RDA el proper 18 de març.

Congrés dels diputats: Alfonso Guerra no sabia res de res

A. Guerra negà rotundament tenir coneixements que en el seu despatx de la Delegació del Govern a Andalusia, el seu germà Juan hi portés a terme activitats privades, i afirmà que mai no ha estat compromès en activitats econòmiques privades. Cinc partits de l'oposició demanaren la dimissió de Guerra: PP, IU-IC, PA, EA i UV, per entendre que la seva responsabilitat política estava afectada per l'afer. PNB, CDS i CIU, foren més conciliadors, encara que esperen que per via judicial s'aclareixi la situació, que es defineixi clarament la figura penal del delictes de "tràfic d'influències" i que es creïn comissions d'investigació.

Kosovo: la lluita continua

Ahir en la regió autònoma de Kosovo continuava la confrontació entre els nacionalistes albanesos i les forces de l'ordre. El govern ha fet una oferta de diàleg si els nacionalistes accepten la integritat territorial de Iugoslàvia i el programa de reformes polítiques i econòmiques. El balanç oficial de víctimes és: 18 ciutadans albanesos morts i 44 policies ferits.

Àfrica: enèrgica crida del Papa a la solidaritat

Ahir finalitzà la visita del Papa als cinc països més pobres de l'Àfrica. En un discurs a Djamena, capital del Txad, el Papa ha fet una crida "als poderosos que tenen el govern de l'economia, de les ajudes militars i de les aliances, que reconguin els errors, els abusos de poder, les injustícies i l'exploació". El dilluns, després del més

important discurs d'aquesta gira, fet a Uagadugu, capital de Burkina Faso, "una crida a la Humanitat en nom de la humanitat", comentà: "si no l'hagués feta, no podria morir en pau".

Beirut: alto-el-foc

Ahir, i després d'una intensa mediació del nunci apostòlic, Mons. Pablo Fuente, s'arribà a un alto-el-foc en el "país cristià" entre les tropes del general Aoun i les Forces Libaneses de Samir Geagea. El balanç de víctimes en 36 hores de combats és de 80 morts i gairebé 300 ferits.

Dissabte, 3

Sud-Àfrica suavitza l'"apartheid"

El president sud-africà William de Klerk anuncià ahir en el seu discurs al Parlament una sèrie de mesures que afavoriran el procés de reconciliació entre blancs i negres a l'Àfrica del Sud. Entre les més importants hi ha aquestes: legalització del CNA (Congrés Nacional Africà), posar en llibertat el líder històric, Nelson Mandela i els presos polítics, liberalitzar l'activitat d'altres 33 organitzacions, entre les quals hi ha la gran federació sindical, el PC i el Front Democràtic Unit. Les mesures han estat ben rebudes per la població. Llevat de petits grups extremistes tothom desitja la fi de la violència, la pau i la reconciliació.

Diumenge, 4

URSS: pla de democratització

Dilluns i dimarts, en la reunió del ple del Comitè Central del PCUS, Gorbaxov presentarà un pla de profundes reformes orgàniques: renúncia a l'article VI de la Constitució que defineix el rol dirigent del PCUS en la societat soviètica (la qual cosa equival a obrir una porta a la possibilitat del multipartidisme), creació d'un nou òrgan executiu que probablement substituiria l'actual Politburó, renovació per elecció dels càrrecs interns, reducció dels membres del Comitè Central i creació de la figura de President del partit i dos vice-presidents. La presidència seria exercida eventualment per Gorbaxov al qual s'atorgarien poders especials per endegar definitivament la perestroika. Això sembla que recull el desig de la massa del partit que demana més actualització política i posar fre al conservadorisme i a la corrupció.

OTAN: no ultrapassarà els límits actuals

Dietrich Genscher, ministre d'Afers Estrangers de l'Alemanya Federal, després de reunir-se ahir, a Washington, amb James Baker, secretari d'Estat dels EUA, declarà que havien arribat a l'acord que, en el cas d'una Alemanya unida, l'OTAN no estendria l'àrea de defensa cap a l'Est. La Conferència sobre Seguretat i Cooperació europees, que se celebrarà després de les eleccions democràtiques a l'Alemanya Oriental, haurà de trobar la manera de congregar aquest fet amb la "no neutralitat" d'una Alemanya reunificada.

Bucarest: Consell d'Unitat Nacional (CUN)

La taula rodona entre el Front de Salvació Nacional i els 29 partits polítics fins ara inscrits a Romania, acordà la creació del Consell d'Unitat Nacional en què estan representats tots els partits polítics. El CUN, creat per decret, realitzarà les funcions d'un Parlament i dirigirà l'Executiu romanès fins a les eleccions generals del proper 20 de maig.

Costa Rica: elecció de nou president

Avui se celebren eleccions per elegir el substitut d'Oscar Arias. La lluita electoral està entre els dos partits principals: Liberación Nacional i

Unidad Socialcristiana, que presenten com a candidats Carlos M. Castillo i Rafael Angel Calderón respectivament.

Dilluns, 5

URSS: de país liberalitzador a liberalitzat

Avui i demà són dies molt importants per a la futura evolució política de l'URSS, que, avui, per avui, està més retardada que els països fins ara satèl·lits de l'URSS. Gorbaxov proposarà avui als prop de 300 membres del Comitè Central del PCUS, el seu pla de reformes político-socials que han de permetre la liberalització política, econòmica i social de l'URSS. Ahir, més de 300.000 persones (segons ràdio Moscou), es varen manifestar pels carrers en suport de la política reformista de Gorbaxov. El Comitè Central s'haurà de posar d'acord en una plataforma política que pugui ser aprovada pel XXVIII congrés del partit, previst per a l'octubre, però que possiblement serà avançat.

Bucarest: Silviu Brucan dimiteix

La situació política de Romania no s'acaba de clarificar i tot fa preveure que la transició serà difícil. Ahir va dimitir del seu càrrec en el si del CFSN, Silviu Brucan, considerat l'ideòleg de la revolució romanesa. Ha acusat els romanesos d'apatia, i ha dit que en el camp polític domina l'ambició i el servilisme. Indirectament ha acusat l'actual president provisional de Romania Ion Iliescu d'haver manipulat els estudiants i els intel·lectuals del país.

Belgrad: Eslovènia se separa de la LLCI

El partit comunista d'Eslovènia decidí ahir d'abandonar la Lliga dels Comunistes de Iugoslàvia, que, per tant, ha deixat de funcionar com a partit únic al país. La decisió fou adoptada en la Conferència del PC eslovè a Liubliana. Anteriorment havien fracassat tots els intents dels PC eslovè per promoure una estructura federal de la LLCI.

Beirut: continua l'enfrontament intercristià

Durant tota la jornada d'ahir va continuar l'enfrontament entre l'exèrcit del general Michel Aoun i les milícies cristianes de les Forces Libaneses. Elias Harauí, president libanès, amenaçà ahir d'intervenir militarment en el sector cristià si continuen els combats. Des de dimecres són ja més de 200 els morts.

Dimarts, 6

Gorbaxov: porta oberta a la democratització

Després que l'URSS ha estat la impulsora dels canvis democràtics en els països de l'Est, Gorbaxov vol promoure la democratització en l'URSS. Cinc punts concrets: 1. Abandó del monopoli polític i del rol dirigent del PCUS (el que implica l'abolició de l'article VI de la Constitució). 2. Pluripartidisme. Organitzacions polítiques que respectin la Constitució de l'URSS. 3. Democratització general i en profunditat del partit i nova lectura del centralisme. 4. Establir mecanismes democràtics per l'elecció dels quadres dirigents. 5. Realització d'un nou socialisme democràtic i humà.

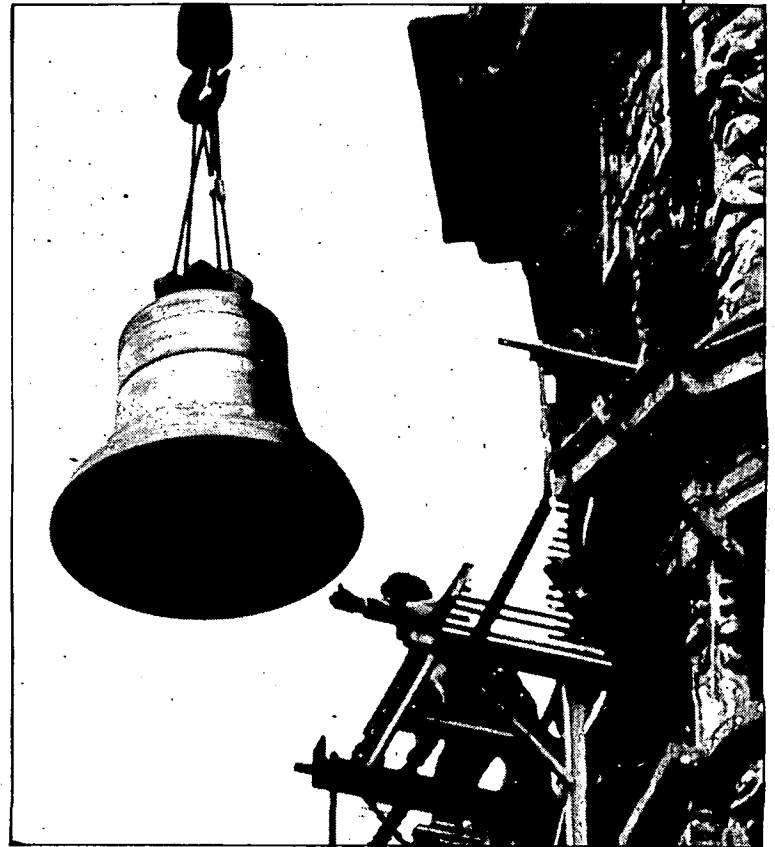
Beirut: continua l'enfrontament intercristià

El nunci apostòlic Pablo Fuente ha dit que mai els cristians del Líban havien caigut tan avall. Beirut Est és un infern. No es respecten cap alto-el-foc, i el nombre de víctimes és de prop de 300 morts i 1.300 ferits. La població no té pa, ni aigua, ni llum, ni els hospitals poden acollir els ferits i atendre'ls per manca de mitjans de tota mena.

Objectiu obert

Josef Michalik, bisbe de Gorzow (Polònia) diòcesi fronterera amb la RDA, ha dit a EFE que "si els comunistes vinguessin a la meua església, els acolliria".

Les campanes de la Torre del Relloige de Santiago han estat substituïdes per unes de noves. En la fotografia la col·locació de l'última campana a 70 metres d'alçària.

Milers de pelegrins s'han aplegat a l'Ermita del Rocío (Huelva), en el primer diumenge de febrer, per celebrar La Candelera.

CALENDARI

Diumenge, 11 de febrer. VI del temps ordinari. Ntra. Sra. de Lourdes. Sts. Llätzer, bisbe i Desideri, bisbe màrtir. El sol surt a les 6,52 i es pon a les 17,20 —Hora solar.

Dilluns, 12 de febrer. Sta. Eulàlia, verge i màrtir; Patrona de Barcelona. St. Damià, màrtir i beata Humbelina, verge. Festa major a Banyeres i Pallejà.

Dimarts, 13 de febrer. St. Benigne, pvre. i mr. Stes. Fusca i Maura, mrs. Festa major a les Cabanyes, Navarcles, Ribes de Freser i Serrateix.

Dimecres, 14 de febrer. Sts. Ciril, monjo i Metodi, bisbes i Valentí pvre. i mr.

Dijous, 15 de febrer. Sta. Fausti i Jovita, germans màrtirs, i Sta. Geòrgia, verge.

Divendres, 16 de febrer. Sts. Onèssim i Faustí, bisbes i Sta. Julià, verge màrtir.

Dissabte, 17 de febrer. Els set fundadors dels Servents de Maria i St. Ròmul, màrtir.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

11 de febrer. Diumenge VI de durant l'any. Lectures: Primera Sir 15,16-21; Salm 118; segona 1C 2,6-10; tercera Mt 5,17-37.

12 de febrer. Dilluns de la setmana VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 1,1-11; Salm 118; segona Mc 8,11-13.

13 de febrer. Dimarts de la setmana VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 1,12-18; Salm 93; segona Mc 8,14-21.

14 de febrer. Dimecres. St. Ciril, monjo i St. Metodi bisbe. Lectures: Primera Fets 13,46-49; Salm 116; segona Lc 10,1-9.

15 de febrer. Dijous de la set. VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 2,1-9; Salm 33; segona Mc 8,27-33.

16 de febrer. Divendres de la set. VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 2,14-24,26; Salm 111; segona Mc 8,34-9,1.

17 de febrer. Dissabte de la set. VI de durant l'any. Lectures: Primera Jm 3,1-10; Salm 11; segona Mc 9,2-13.

Litúrgia de les Hores

II setmana

Diumenge VI de durant l'any

Dilluns. De fèria. Santa Eulàlia (Barcelona-Ciutat-Solemnitat).

Dimarts. De fèria.

Dimecres. St. Ciril, monjo i St. Metodi, bisbe, patrons d'Europa. Festa.

Dijous. De fèria.

Divendres. De fèria.

Dissabte. De fèria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Les incoherències d'alguns cristians

Al meu temps d'estudiant al seminari diocesà se'ns feien estudiar les raons teòriques perquè una guerra sigui justa. Així vàrem sortir de les aules de formació. Ara i avui, amb l'evangeli obert, m'adono de la teologia de la NO violència, més conforme a l'ensenyament de Jesús i alternativa més vàlida i evangèlica que totes i cadascuna de les idees sobre la guerra justa. Conec partidaris de la interrupció de l'embaràs, els quals, no obstant, consideren insostenible i inacceptable la pena de mort. O estem amb Jesús o contra d'ell, no hi valen incoherències: Ni guerres justes, ni pena de mort, ni avortaments.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Entre musulmans i cristians

Juan-Mohamed Abdeljalil

El passat 24 de novembre es, compliren deu anys de la mort de Juan-Mohamed Abdeljalil, franciscà marroquí. Aquesta efemèride ens fa sentir en tota la seva cruïlla el problema de creixent actualitat de la convivència entre musulmans i cristians. Juan-Mohamed fou un home de frontera, marcat per la seva fidelitat a l'Islamisme en el qual va néixer i al cristià que va abraçar en la seva joventut, i tota la seva vida la consagrà a derrocar barreres i prejudicis entre cristians i musulmans.

Tarannà conciliador

Nascut a Fez, el 1904, va créixer i fou educat en una família pregonament musulmana, Mohamed Abdeljalil va anar a París a estudiar llengua i literatura àrabs a la Sorbona. Allí conegué el cristianisme: "Als 23 anys, diria més tard, i després de recerques religioses que duraren prop de tres anys, em vaig decidir a demanar el baptisme de l'Església catòlica; després oferir-me al servei de sant Francesc d'Assís. Batejat el 1928; entrà a l'orde franciscà el 1929; ordenació sacerdotal el 1935". Des del 1936 fins al 1964 fou professor de llengua i literatura àrabs i d'islamologia a l'Institut Catòlic de París.

Bon coneixedor de l'Islam i del cristianisme, Juan-Mohamed Abdeljalil va sentir sempre un gran respecte envers les dues religions i un profund dolor pel desconeixement recíproc que separa musulmans i cristians. D'aquí que dediqués totes les seves energies a promoure el coneixement, el respecte i l'estimació entre els uns i els altres. Home de tarannà conciliador i profundament religiós, acostumava a repetir que les paraules "contra" i "anti" estaven excloses del seu vocabulari, ja que "el cristià no està contra els altres, malgrat que ell sigui completament diferent".

Treballar amb paciència i esperança

Durant molts anys es dedicà a donar conferències en diferents països en francès, àrab, alemany, castellà i anglès sobre l'Islamisme i les relacions entre musulmans i cristians. També va escriure molts articles i alguns llibres sobre aquests temes, tals com "Maria i l'Islam", "Aspectes interiors de l'Islam", "L'Islam i nosaltres". Abdeljalil fou un dels inspiradors de la declaració del Vaticà II sobre les "Relacions de l'Església amb les religions no cristianes" (Nostra aetate).

El 1965 descrivia així la situació del diàleg islamo-cristià i el compromís dels cristians en aquest terreny:

"Per part cristiana, sobretot des de fa alguns dècennis, s'han fet esforços seriosos per situar l'Islam en la història religiosa de la humanitat i per donar compte del seu contingut sense desfigurar-lo. Hem de reconèixer que encara ens queden per fer molts

Mohamed Abdeljalil: "De la part musulmana es mantenen encara postures tradicionals que no afavoreixen un veritable diàleg amb el cristianisme".

progressos per comprendre l'Islam, des del seu propi punt de vista, des de l'interior, en la mesura que sigui possible".

"Per part musulmana, llevat d'algunes excepcions molt tímides i molt limitades, es mantenen encara les postures tradicionals, aquelles que no poden afavorir un veritable diàleg".

La tasca de Juan-Mohamed Abdeljalil a favor de la comprensió entre cristians i musulmans no es va limitar a les seves conferències, els seus escrits, els seus contactes personals. Abraçà també la llarga passió dels quinze darrers anys de la seva vida, a causa d'un càncer a la llengua que l'obligà a guardar silenci i a sofrir d'allò més fins al darrer moment.

L'exemple i el missatge d'aquest franciscà marroquí haurien d'ajudar-nos a uns i altres a continuar treballant amb paciència i esperança perquè creixin cada dia el coneixement recíproc, el respecte, l'estimació i la col·laboració entre els qui ens confessen servidors i testimonis de l'únic Déu.

FRA ANTONIO PETEIRO FREIRE
Arquebisbe de Tànger

ADULTS EN LA FE

Els organismes responsables de la renovació litúrgica

JOAN GUTERAS i VILANOVA

Dita Congregació va aclarint, de manera oportuna, diversos problemes. Penso amb els rituals, el directori de la missa amb infants, el directori per a la celebració dominical en absència del prevere, etc. Una tasca ben positiva.

Les Conferències Episcopals

Prepararen les diverses traduccions dels llibres litúrgics. Si la feina s'hagué de fer apressadament, ara és ja l'hora de completar i d'arrodonar. El document parla de publicar els llibres litúrgics de tal manera que tinguin una vigència estable. Considero que és important assolir una certa definitivitat, perquè les publicacions d'aquests darrers anys han estat massa provisionals, poc pràctiques i

bastant imperfectes. A les nostres latituds, per exemple, la situació de molts elements diversificats fa difícil un ús més àgil i adaptat a cada circumstància. Pot ser un gran què, amb l'experiència d'aquesta etapa, refer i resituar molts elements dels rituals.

Les Conferències han de ser assessorades per una Comissió nacional i per l'ajut d'experts tant en ciència com en pastoral litúrgica. Si cal, s'ha de revitalitzar aquesta Comissió.

El Bisbe diocesà

El Bisbe és, en cada diòcesi, el principal dispensador dels misteris de Déu, així com el moderador, el promotor i el custodi de tota la vida litúrgica en l'Església particular que li ha estat confiada. Quan el Bisbe celebra la Litúrgia amb el poble, es manifesta el misteri de l'Església.

Se li demana un esforç ben concret: ajudar els sacerdots i fidels en l'aprofundiment del sentit dels ritus i dels textos litúrgics, com també en el foment de la dignitat i la bellesa de les celebracions i dels llocs de culte, i perquè promoguin —tal com ho feien els pares de l'Església— una "catequesi mistagògica" dels sacraments. L'han d'ajudar les diverses comissions diocesanes.

Entendre Sant Pau

Potser més d'una vegada haurem sentit un comentari com ara aquest: "les cartes de sant Pau són difícils d'entendre, i en la lectura dominical passen desapercibudes...; qui sap si valdria més llegir una explicació, més que no pas el text mateix".

M'agradaria reflexionar una mica sobre aquest comentari, i les seves implicacions, ja que a la segona lectura d'avui sant Pau diu que parla "als qui tenen una fe prou madura" —els "perfectes", en el sentit de "acabats", complets, és a dir, els fidels—. ¿Qui eren, aquests? Els seus destinataris. El contingut de la saviesa que exposa sant Pau és, tal com diu immediatament abans (vegeu la 2a lectura de diumenge passat, I Cor 2, 1-5), la creu de Crist. En el text que llegim avui, la creu de Crist és anomenada "el pla que Déu s'ha proposat... perquè sigui la nostra glòria". En altres termes, el misteri de Crist en la seva totalitat. Aleshores, ¿quina diferència hi havia entre aquells corintis i nosaltres? Si ells entenien les cartes que Pau els adreçava —i hem de suposar que així era— ¿per què nosaltres les trobem difícils d'entendre?

Una primera resposta ens la dona la història mateixa: les cartes de sant Pau s'adreçaven, normalment, a comunitats que ja el coneixien, que havien escoltat la seva predicació, i a les quals, per tant, el seu llenguatge i els seus plantejaments concrets els eren ja més o menys familiars. Les cartes estaven en un context més ample, que era la predicació.

Heus aquí una pista important. Si ara volem entrar en la comprensió de les cartes de sant Pau, podem fer dues coses.

Una, està a l'abast de qualsevol fidel cristià, i consisteix a llegir atentament tot el conjunt de les cartes paulines, que representen la seva predicació escrita; malgrat les diferències existents entre elles, per motius de destinatari, de temàtica, i potser de redactor, hi

trobarem una temàtica homogènia, que ens portarà a il·luminar uns textos amb uns altres. Un comentari ens pot ajudar, en aquest treball. D'aquesta manera, un cristià pot familiaritzar-se amb el llenguatge de Pau, i no resultar-li estranya la lectura d'un fragment aïllat.

L'altra cosa que es pot fer, complementària a la primera i gens contradictòria, es acostumar-nos a adequar més el llenguatge, la temàtica, i les imatges, tant en la catequesi com en la predicació, a la literatura paulina. És cert que la literatura paulina no és l'única literatura neotestamentària; al seu costat hi ha la literatura joànica, la dels sinòptics. Però aquestes altres dues literatures resulten més familiars a la majoria dels cristians.

No hem d'estranyar-nos massa que trobem aquestes dificultats en escoltar les cartes de sant Pau. De fet, cal tenir en compte que durant molts segles aquests textos han estat fora del coneixement de la majoria dels cristians. A l'església, es llegien alguns fragments, i encara en llatí; la majoria dels fidels no captava res. La predicació rarament es feia sobre aquests textos; l'Evangeli era l'objecte habitual, com ara, d'altra banda, de la predicació dominical. El coneixement de les cartes de l'Apòstol, doncs, és una tasca que ens cal emprendre d'una manera nova.

• LA LECTURA A LA MISSA

Potser no hi haurà molts cristians que emprenguin aquest treball d'estudi de les cartes de sant Pau, que acabem de proposar. La majoria continuaran aproximadament a l'Apòstol a través d'escoltar la lectura del diumenge. També aquí hi ha dues coses a fer.

Una, per part dels fidels, escoltar amb atenció. No s'exclou fins i tot que escoltin la lectura tot seguint-la en el propi llibre. És una doble manera de fer-se'n càrrec. I és molt millor si aquesta lectura s'ha llegit prè-

viament, a casa, amb calma, amb alguna introducció, ni que sigui tan breu com les que es publiquen en aquesta pàgina mateixa. Si no es pot fer tot l'estudi que hem proposat abans, si que és possible, cada diumenge, situar el fragment que es llegirà en el context de la carta, per poder captar-ne el sentit.

Una altra, per part del lector: llegir amb claredat, coneixent bé el sentit de la lectura, per tal de transmetre no solament la materialitat del text, sinó la intenció que ha portat a llegir-lo. Aquesta està ben expressada, en els leccionaris litúrgics, en la frase que precedeix la lectura, treta de la lectura mateixa. És una frase que no ha de llegir-se en veu alta, en començar la lectura, sinó que ha de ser coneguda pel lector —i pel predicador, evidentment— per tal de donar sentit a la lectura que es fa. Això suposa una preparació prèvia acurada, amb tot el respecte que mereix la proclamació de la Paraula de Déu: "Crist és present en l'assemblea quan es llegeixen les Sagrades Escripures" (Constitució sobre la litúrgia, n 7).

• LA SAVIESA

El coneixement de la literatura paulina que els cristians hem d'emprendre és, sobretot, per rebre l'ensenyament que ens correspon; en el llenguatge de sant Pau, per "conèixer la saviesa de Déu". No hauríem de considerar-ho com una cosa especialitzada, sinó com quelcom normal dins l'educació de la nostra fe. No es tracta pas d'esdevenir uns exegetes. Ni el nostre treball ha de tenir la pretensió d'un treball científic. És amb esperit de fe que ens cal acostar-nos a les Sagrades Escripures, i concretament a les cartes de sant Pau. Com diu ell mateix als Romans: "Tot el que diuen les Escripures és per a instruir-nos a nosaltres, perquè la força i el consol que elles ens donen ens ajudin a mantenir la nostra esperança" (Romans 15, 4).

LECTURES DE LA MISSA

"DÉU NO MANA A NINGÚ QUE FACI EL MAL"

La reflexió del Savi és un cant a la llibertat de l'home, font de la seva responsabilitat. Certament, la seva decisió ha d'ésser presa tenint en compte la mirada de Déu, que "no mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar". Reflexió important per als qui, de vegades, s'emparen en una mena de determinisme de les pròpies accions, o en la pressió de l'ambient. Com ha dit Joan Pau II, si l'home no és responsable de les seves males accions, ¿per què hauríem de lloar-lo per les coses que fa bé?

Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (15:15-20)

Si tu vols, guardaràs els manaments: ets tu qui has de decidir si et mantindràs fidel. Tens al davant foc i aigua: pren el que tu vulguis. L'home té al davant la vida i la mort: li donaran allò que voldrà. La saviesa del Senyor és gran; el Senyor és molt poderós i tot ho veu. Els ulls de Déu veuen el que ell ha creat; ell coneix tot el que fa cadascú. No mana a ningú que faci el mal ni autoritza ningú a pecar.

"FELIÇOS ELS QUI SEGUEIXEN LA LLEI DEL SENYOR"

Gairebé tenim, en aquest text, un resum esquemàtic del salm 118, dedicat tot ell a la lloança de la Paraula de Déu, anomenada amb noms ben diversos: Llei, pacte, preceptes, decrets... Per a nosaltres, tots aquest noms es concentren en un: l'Evangeli, que és Jesucrist. El sermó de la muntanya, que llegim també avui a l'evangeli, és la descripció de les actituds mateixes de Jesús; per això és, de veritat, la "Llei del Senyor". Felicitats...

Salm 118: 1-2,4-5,17-18,33-34 (R.: 1b)

Felicitats els homes de conducta irreprovable, que segueixen la llei del Senyor.
Felicitats els homes que guarden el seu pacte i busquen el Senyor amb tot el cor.

R. Felicitats els qui segueixen la llei del Senyor.

Heu donat els vostres preceptes perquè siguin observats fidelment.
Tant de bo que els meus camins no es desviïn de guardar els vostres decrets. R.

Feu aquesta gràcia al vostre servent: que visqui pensant en la paraula que heu donat.

Obriu-me els ulls i podré contemplar les meravelles de la vostra llei. R.

Mostreu-me el camí dels vostres decrets, que el vull seguir fins al final.
Feu-me entendre la vostra llei, que la vull guardar amb tot el cor. R.

"ABANS DE TOTS ELS TEMPS DÉU JA TENIA LA SAVIESA ENCLOSA EN EL SEU PLA PERQUÈ SIGUI LA NOSTRA GLÒRIA"

El contingut de la predicació de Pau és la Saviesa, és a dir, la persona de Jesucrist, mort per a la salvació de tots, i ressuscitat per a fer-nos justos. Una vegada més us destaca la identificació entre "evangeli" i "Jesucrist".

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (2:6-10)

Germans, als qui tenen una fe prou madura, si que els ensenem una saviesa, però una saviesa que no és del món present ni del seus dirigents, que estan a punt de ser destituïts, sinó la saviesa enclosa en el pla que Déu s'ha proposat, amagada fins ara, però que abans de tots els temps Déu ja tenia decidida, perquè sigui la nostra glòria. Cap dels dirigents del món present no l'havia coneguda; perquè, si l'haguessin coneguda, mai no haurien clavat a la creu el Senyor de la glòria. Però, tal com diu l'Escriptura: "Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somniava això que Déu té preparat per als qui l'estimen", però a nosaltres, Déu ens ho ha revelat per obra de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu.

"JA SABEU QUE ES VA MANAR ALS ANTICS, DONCS JO US DIC..."

Aquest és el fragment més llarg del sermó de la muntanya que llegim en aquesta sèrie dominical, i en certa manera un del més significatius, ja que queda ben clar que Jesús és més que Moisès, puix porta a l'acompliment la Llei del Sinai. La repetició del "jo us dic" és una afirmació implícita de la divinitat de Jesús. La seva Paraula és l'última i decisiva paraula de Déu als homes (Vegeu Hebreus, 4:12).

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (5:17-37)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: ["No us penseu que jo vinc a desautoritzar els llibres de la Llei i dels Profetes. No vinc a desautoritzar-los sinó a completar-los. Us ho dic amb tota veritat: Mentre durin el cel i la terra, no passarà per alt ni la lletra més menuda, ni el tret més insignificant dels llibres de la Llei. Tot es complirà. Per tant, aquell que deixi de complir un dels manaments més petits, i ensenyi els altres a fer el mateix, serà tingut pel més petit en el Regne del cel; però aquell que els compleixi i ensenyi a fer-ho, serà tingut per gran en el Regne del cel.] Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel.

Ja sabeu que als antics els van manar: "No matis"; i tothom que mati, serà reu davant el tribunal. Doncs jo us dic: El qui s'enfadi amb el seu germà, serà reu davant el tribunal. [El qui digui al seu germà una paraula de menyspreu, serà reu davant el Sanedri, i el qui l'insulti, acabarà al foc de l'infern. Per això, ni que et trobis ja a l'altar, a punt de presentar l'ofrena, si allà et recordes que un teu germà té alguna cosa contra tu, deixa allà mateix la teva ofrena, i vés primer a fer les paus amb ell. Ja tornaràs després, a presentar la teva ofrena. Si algú et porta al jutjat, mentre hi aneu, enteneu-vos de seguida, abans no et posi en mans del jutge, i el jutge en mans dels guardes, i et tanquin a la presó. T'ho dic amb tota veritat: Un cop allà, no en sortiries que no haguessis pagat fins l'últim cèntim.]

Ja sabeu que està manat: "No cometis adulteri"; doncs jo us dic: Tothom que mira una dona amb mal desig, en el fons del cor ja ha comès adulteri. [Per això, si el teu ull dret et fa caure en pecat, arrenca-te'l i llença'l; val més que es perdi un dels teus membres, i que no sigui llençat a l'infern tot el teu cos. I si la teva mà dreta et fa caure en pecat, talla-te-la i llença-la; val més que es perdi un dels teus membres, i que no sigui llençat a l'infern tot el teu cos.]

També està manat: "Si algú es divorcia de la seva dona, que li doni un document on consti el divorci". Doncs jo us dic: Tothom qui es divorcia de la seva dona, fora del cas d'una unió il·legal, en fa una adúltera, i el qui es casa amb una repudiada, comet adulteri.]

També sabeu que als antics els van manar: "No trenquis els juraments". I també: "Compleix tot allò que has jurat en nom del Senyor". Doncs jo us dic: No juris mai: [ni pel cel, que és el tron de Déu, ni per la terra, que és l'escambell dels seus peus, ni per Jerusalem, que és la ciutat del gran Rei, ni pel teu cap, ja que tu no pots ni fer tornar blanc o negre un sol cabell.]

Digueu senzillament sí, quan és sí, no, quan és no. Tot allò que dieu de més, ve del Maligne".

Requesta als deixebles

Diuenge passat vèiem com Jesús deia als deixebles què eren. El deixeble és el qui està en el món i és sal i llum, altrament no serveix per a res. Avui l'evangeli, fent-nos seguir en l'escolta del Sermó de la Muntanya, ens presenta la requesta de Jesús als deixebles. Sant Mateu ho sintetitzat en el v. 20: **Jo us dic que si no sou més justos del que ho són els mestres de la llei i els fariseus, no entrareu pas al regne del cel.**

No es tracta, doncs, de partir de zero. Déu va donar ja la seva llei per ministeri de Moisès. I també hi ha hagut, i hi ha, qui avança per aquest camí i, fent-ho, són tinguts per justos. Practicants de la justícia de la llei. En consonància amb la declaració anterior sobré que el deixeble no ho és ni pel nom pel que fa, sinó pel que la gràcia li fa ser —vosaltres sou...— ara Jesús desencalça l'horitzó de boires legalistes i els ensenya fins on han d'arribar. El deixeble no pot limitar-se a ser un bon complidor de la llei de Déu —això es dona per suposat—: ha de ser afaixonat per l'esperit de la llei, que és el que als orígens del món

"Si no sou més justos del que ho són..."

(Mt 5:17-37)

va fer que l'home no fos sols un cos animat, sinó imatge i semblança de Déu. És tota la persona, cos i esperit, per dins i per fora, que s'ha de deixar prendre pel Regne i ser deixeble del tot, sense fissura. I la primera cosa que ha d'evitar és de caure en la temptació del reduccionisme. **No us penseu que jo vinc a desautoritzar els llibres de la llei i dels profetes; no vinc a desautoritzar-los, sinó a completar-los** (v. 17). El deixeble no pot estar partit, com dirà després Jesús (6:24ss.): ho ha de ser

del tot. Testimoni de l'Esperit que hi ha en ell i que el mou al seguiment de Jesús. Per això no es pot limitar al compliment extern de la voluntat de Déu. Aquest compliment —necessari— ha de sortir de dins d'ell mateix. De la mateixa manera que la creació —el cel i la terra— són intrínsecament allò que el Creador els ha fets i vol que siguin, també el deixeble ha de ser íntegre en la seva condició. **Us ho dic amb tota veritat: mentre durin el cel i la terra, no passarà per alt ni la lletra més**

menuda, ni el tret més insignificant dels llibres de la llei: **Tot es complirà** (v. 18). El v. 18 il·lustra a bastament la necessitat de ser un bon deixeble i d'ensenyar i ajudar els altres a ser-ho.

"Doncs jo us dic!"

Amb el v. 21 comencem la lectura d'un dels textos més solemnes i esbalaïdors de sant Mateu. Fins al v. 48, l'evangelista ens posa uns exemples de com el deixeble s'ha de deixar prendre per l'Esperit per tal de ser un complidor integral del voler de Déu. De fet es tracta de sis antítesis que, refermant la llei, empenyen el deixeble a anar fins al fons de l'esperit dels manaments que l'ajudaran a pujar fins a dalt de tot de la construcció de la seva personalitat cristiana. No s'anul·la res. Se us emporten fins a la perfecció. El deixeble, no sols ha de semblar bo, sinó que n'és, o és sal que no sala, mentida. Avui llegim quatre d'aquestes antítesis —no matar, no cometre adulteri, el repudi de l'esposa, sobre el jurament—. Les altres dues —la llei del tallió i l'amor als enemics— les llegirem en l'evangeli de diumenge vinent. Cadascun d'aquests exemples és introduït amb la fórmula: **Ja sabeu que als antics els van manar...** Un cop anunciat el precepte, Jesús n'acclareix tot l'abast més enllà del pur legalisme: **Doncs jo us dic...** Als antics els va parlar Jahvè pel ministeri de Moisès. I els manaments són llei ferma. **Jo sóc el qui sóc**, va dir Déu a Moisès a l'hora de fer-li conèixer la seva identitat. I l'envià als seus germans israelites (Cf. Ex 3:14). Ara és Jesús, el Messies, el nou i definitiu Moisès, qui ha estat enviat al poble de Déu en dimensió universal. I Jesús revela als seus deixebles aquella saviesa que ningú no havia ni pogut somniar i que fa que els deixebles puguin penetrar fins al més profund de l'amor de Déu, com deia sant Pau en la segona lectura de la missa d'avui (1C 2:6-10). I Jesús no diu "el Jo-sóc" ha manat, sinó **Jo us dic**, perquè el Fill de Déu fet home també és "El Jo-sóc", Déu que fa camí amb els homes i els revela l'amor i la salvació del Senyor. Per això a la pura lletra de la llei, que pot restar morta en mans dels homes, hi encén el flam de l'Esperit, que il·lumina alhora l'amor de Déu i l'amor totalitzador del deixeble, que s'ha convertit, perquè el Regne del cel és a tocar. Vet aquí com l'amor allibera de la lletra que mata i fa del deixeble sal i llum del món.

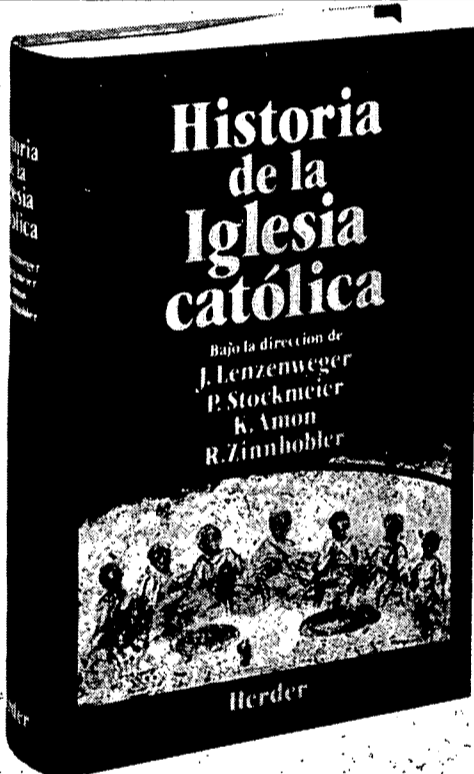
Feliços els qui estimen

Tots els manaments escrits en els llibres de la llei i dels Profetes vénen d'aquests dos: Estimar Déu i estimar els altres (Mt 22:40). Vet aquí la clau i el resum de tot el que es diu en l'evangeli d'avui sobre el compliment de la llei. El qui estima no es queda mai a mig camí. Va fins al final. I, si convé, donarà la seva vida per la persona estimada. No es divideix, no es reserva, es lliura del tot. Per això el "no mataràs" ha d'arrencar d'un cor que no cova odís ni venjances, d'un cor pacífic i pacificador, que està convençut que la reconciliació no pot esperar. El "no cometis adulteri", no sols ve d'un cor net, sinó d'un cor indivís que sap el valor de l'amor autèntic. I quan l'amor dels esposos és simplement això: amor de debò, el matrimoni no s'esquartera ni s'ensulsia, és com una roca ferma, com l'amor que és més fort que la mort. Amor a la veritat, que presta a la paraula tota la força d'expressió i de compromís que té. L'home d'una sola paraula, no sols no necessita el reforç del jurament, sinó que en el seu capteniment imita el Pare del cel que sols té un Verb, el Fill, que és un sí etern d'amor i en fer-se home esdevé un sí infrangible d'obediència amorosa. Per això Jesús diu als deixebles: **Digueu senzillament sí, quan és sí, i no, quan és no; tot allò que dieu de més ve del Maligne.** La xerrameca embaucadora mai no ha estat evangèlica. Els manaments de la llei de Déu són escola i font d'alliberament i de llibertat. Aquella font que neix de l'interior dels qui creuen en Jesucrist (Cf. Jo 7:38s.) i els porta a créixer fins a construir del tot la seva personalitat.

La historia de la Iglesia católica desde una perspectiva conciliar

Directores de la obra:
Josef Lenzenweger
Peter Stockmeier
Karl Amon
Rudolf Zinnhobler

Autores de la obra:
Karl Amon
Josef Gelmi
Grigorios Larentzakis
Josef Lenzenweger
Maximilian Liebmann
Friedrich Schragl
Peter Stockmeier
Gerhard Winkler
Rudolf Zinnhobler

Versión castellana de
Abelardo Martínez de Lapera
732 páginas
Formato grande:
15,5 x 24,5 cm
Dos tipos de encuadernación,
con sobrecubierta
a todo color, plastificada:
Rústica, ISBN 84-254-1617-5,
4.000 ptas. (IVA incl.)
Tela, ISBN 84-254-1618-3,
4.500 ptas. (IVA incl.)

Este nuevo manual de historia de la Iglesia es fruto del trabajo en equipo de un grupo de profesores de la especialidad en facultades de Austria y Alemania Federal. Está escrito con una doble finalidad: que responda a las necesidades de los estudiantes que preparan un examen y han de encontrar respuestas rápidas y fidedignas a sus preguntas, y que sirva de libro de lectura para todas aquellas personas que están interesadas en la historia de la Iglesia o simplemente en los temas históricos.

La obra ha sido escrita con un espíritu profundamente ecuménico, es decir, de respeto hacia las confesiones cristianas no católicas y hacia el mundo en general y, paralelamente, con una visión sinceramente crítica de la propia historia de la Iglesia católica, cuyos aciertos y errores se señalan sin falsos triunfalismos o rubores.

Los lectores cristianos encontrarán en este libro, además de información histórica, motivos de meditación con vistas al futuro. Porque cobrarán conciencia de que el pasado no lo es tal, sino que está condicionando nuestro presente y dibujando las líneas maestras de nuestro porvenir.

Los índices finales hacen sumamente fáciles el manejo y la búsqueda de la información deseada: lista de los papas, índice de nombres (23 págs.), índice analítico (24 págs.). La bibliografía (13 págs.) permite que los lectores interesados profundicen en el estudio de los temas.

- CLARIDAD EN LA ESTRUCTURACIÓN DE LA MATERIA
 - LENGUAJE COMPRENSIBLE
 - CONCENTRACIÓN EN LOS PUNTOS ESENCIALES
 - FACILIDAD DE MANEJO Y DE CONTROL DE LA INFORMACIÓN
- De venta en librerías

Solicito me envíen gratis su catálogo general

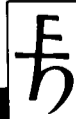
Nombre y apellidos

Dirección

Código postal Población

Provincia

Enviar este cupón a:

Editorial Herder S.A.

Provenza 388 - 08025 Barcelona
Teléfono (93) 257 77 00 - Télex 54120 HEGRE - Fax (93) 207 34 48

Un compromís periodístic per a la defensa dels drets humans

Repòrters sense Fronteres volen mostrar les "cares amagades del món"

Jaume Nadal té 34 anys i és fotògraf. Col·labora, com a professional independent, amb diferents mitjans de comunicació del nostre país i ha treballat sobre el terreny a l'Àfrica i l'Amèrica Llatina. A hores d'ara és secretari general de Repòrters sense Fronteres a Espanya.

—La primera pregunta és obligada: què és RSF?

—Som una associació voluntària de periodistes, fotògrafs i escriptors. Ens definim com a organització no governamental, sense finalitats de lucre i que, en l'actual context, té com a finalitat prioritària donar a conèixer a l'opinió pública occidental els atemptats més flagrants que es produeixen arreu del món contra la dignitat i els drets de l'home.

—Com va néixer l'associació i per què?

—Fins al moment hem comptat amb el mecenatge d'algunes institucions públiques i empreses privades, i estem fent diverses gestions a fi de trobar altres col·laboracions en diferents àmbits socials. En el futur, un cop RSF estigui definitivament constituïda com a associació, podríem autofinanciar-nos, si més no parcialment, amb les aportacions dels nostres membres.

—Sabeu si en altres països existeixen iniciatives semblants?

—El primer precedent es troba a França on Repòrters sans Frontières existeix des de fa 5 anys. A Bèlgica s'està constituint ara i als Estats Units i a Gran Bretanya ja existeixen organitzacions semblants. Periodistes d'Algèria, Burundi i Senegal —és fonamental la participació activa

D'altra banda, la nostra principal activitat consisteix a finançar missions informatives orientades a fer aflorar parcel·les de realitat marginades dels circuits d'informació internacional. Repòrters sense Fronteres dona suport financer als professionals per tal que puguin desplaçar-se als escenaris més candents —i alhora aïllats— del món i informin amb detall d'allò que s'esdevé.

Les missions impulsades per RSF vindran determinades per la conculcació dels drets humans i socials a zones del món que, per diverses i complexes raons, no mereixen l'interès dels mitjans de comunicació. Lamentablement, molts països del Tercer Món només són "notícia" quan hi ha esdeveniments espectaculars com ara cops d'estat, guerres, sequeres o terratrèmols

Es desplacen als escenaris més candents, i alhora aïllats del món, i informen d'allò que s'esdevé.

funció del cost econòmic i del seu interès periodístic, social i humanitari. Ara bé, RSF no és ni una agència de reportatges, ni molt menys una agència de viatges. A qui ens proposa una determinada missió, li exigim l'aval per escrit d'un mitjà de comunicació que garanteixi que el treball serà publicat o emès. En cap cas no intervinem en la comercialització dels treballs —ni una sola pesseta vindrà a parar a les nostres mans.

—I els vostres plans immediats, quins són?

—Fins ara, hem rebut més de vint propostes de missions, algunes de les quals ja han estat aprovades. La primera s'ha realitzat ja a Uganda i les següents es desenvoluparan a Centramèrica, Xile, Moçambic, etc. Com veieu, les rodes ja estan girant...

—¿Esteu en contacte amb les organitzacions no governamentals de cooperació amb el Tercer Món que existeixen al nostre país?

—En aquests moments hi estem establint contactes directes per tal de donar-nos a conèixer. Algunes ja ens han ofert la seva col·laboració. Creiem que hi pot haver dife-

rents fórmules de col·laboració mútua —per exemple, les ONG poden facilitar-nos la feina oferint-nos la seva infraestructura en les regions del Tercer Món on treballen, i nosaltres podem ser un canal per difondre, aquí a casa nostra, la tasca que fan en els països en vies de desenvolupament. Algunes de les propostes que hem rebut van per aquí. Creiem que també és feina nostra motivar l'opinió pública tot informant dels èxits que, amb el concurs i esforç de molts, es van assolint en la lluita contra la guerra o la fam.

En tot cas, també nosaltres som una organització no governamental i volem integrar-nos en la coordinadora que les agrupa a nivell de tot Espanya.

—Hem parlat de moltes coses però encara no ho hem fet del paper que els mitjans de comunicació del nostre país poden jugar-hi...

—Nosaltres els proposem bàsicament dues línies d'actuació: que co-participin amb RSF en el finançament de missions d'interès comú i que acceptin la publicació dels treballs assumits per RSF.

A. V.

La informació ha de ser un vehicle de solidaritat entre la gent i els pobles.

—RSF neix de la inquietud d'un grup —8 persones— de professionals de la informació que ens hem associat amb el doble objectiu de sensibilitzar la professió periodística i l'opinió pública espanyola sobre les "cares amagades del món" i els crims que els mitjans de comunicació silencien. En el món occidental l'excés d'informació comporta, en ocasions i de manera paradoxal, una evident desinformació a l'entorn de qüestions de transcendència humanitària.

Nosaltres creiem que, més enllà dels interessos econòmics i polítics que l'envolten, la informació ha de ser un instrument contra la intolerància i un vehicle de solidaritat entre la gent i els pobles.

—Com us financeu?

del Tercer Món— estan fent les primeres passes per formar RSF a l'Àfrica. Tenim contacte amb tots i ens proposem treballar coordinadament. Jo confio que en un període de temps no gaire llarg hi hagi una federació internacional de repòrters sense fronteres.

—Hem parlat dels vostres objectius a llarg termini. Per tal d'assolir-los quina serà la vostra línia d'actuació?

—Actuem a dos nivells. D'una banda, tenim les activitats que fem aquí, tot portant a casa nostra personatges que amb el seu testimoni ens apropen temes d'importància per a la vida d'altres pobles i presentant-los públicament per mitjà de simposis, taules rodones, conferències, etcètera.

—tots sabem que, malauradament, el sensacionalisme morbós és moneda corrent— per caure tot seguit novament en l'oblit. Massa sovint, les causes d'aquests esdeveniments espectaculars romanen latents. Si no hi ha solucions moltes vegades és, en part, perquè no hi ha prou informació com perquè l'opinió pública pressioni en demanda d'alternatives.

—En la pràctica, ¿com neix una missió de Repòrters sense Fronteres?

—No som nosaltres qui des d'un despatx les dissenyem. Aquestes missions ens són proposades pels mateixos professionals de la informació disposats a dur-les a terme sobre el terreny. Lògicament, les propostes són avaluades en

Saps donar raó de la teva fe?

Superaries una prova elemental de coneixements bàsics de la Religió que professes? Creus tenir prou preparació per dialogar sobre la seva doctrina? No tens dubtes? Et desorienta i entristeix el confusióisme regnant? Com estar segur de seguir l'autèntic Magisteri de l'Església? Aquests i molts més interrogants floten en l'ambient actual. Com respondre'ls?

CONVERSES BÍBLIQUES i col·loqui amb el pare Antonio Udina, S.I., tenen lloc de forma gratuïta, els dilluns de 8 a 9 del vespre al C/ Roger de Llúria, 13. Assisteixi quan pugui.

El país viu submergit en un clima de violència i de tensió

Les religioses romaneses pregunten per la revolució

MONESTIR DE TSIGANESTI (ROMANIA).— Des de fa un mes, cada matí les religioses del Monestir de Tsiganesti pregunten pel repòs de les ànimes dels herois de la revolució.

A l'alba glaçada de la plana romanesa, la claror vacil·lant dels ciris i els seus reflexos en els daurats de les icones, són les úniques coses que il·luminen la petita església bizantina. Amb l'olor de l'encens, l'oficiant aixeca a pols el calze i el copó tot salmodiant: "Déu, acull tots els homes que són morts per la nostra llibertat".

Resten 150 religioses en aquest bonic monestir de l'Església ortodoxa romanesa, entaforat entre dos turons nevats de la plana romanesa, a menys de 40 km. al nord de Bucarest. N'hi havia hagut 250 "abans de l'arribada al poder dels comunistes", ens ha dit la Superiora, mare Heruvima. "En totes les esglésies del país es prega els divendres, dissabtes i diumenges pels herois. Aquí, nosaltres ho fem cada dia".

La mare Heruvima va entrar en religió fa 46 anys. I va ser superiora al cap de 20 anys. Ens confia que sí ens pot rebre de seguida i respondre les nostres preguntes,

"abans" això no hauria estat possible, abans de la caiguda del règim de Nicolai Ceausescu. Avui resten prop de 3.000 religioses de l'Església ortodoxa romanesa (majoritària al país), i n'hi havia més de 10.000 abans de Ceausescu.

L'anunci de la revolució va arribar al convent per la ràdio i la televisió. "La tarda del 21 de desembre, la ràdio la teníem oberta. Vam sentir com esbroncaven Ceausescu i poc més, i vam anar a pregar", recorda la mare Heruvima.

"A l'endemà, d'entrada pensàvem que no havia canviat res, i vam treballar com sempre, i després vam engegar la televisió. Per sort. Vam sentir: "Amb l'ajut de Déu, nosaltres hem aconseguit entrar aquí". Era la primera vegada que sentíem el nom de Déu a la televisió, recorda la superiora amb mirada extasiada.

La mare Heruvima mostra reticència i no vol respondre les preguntes sobre l'actitud de l'Església, acusada de vegades d'haver col·laborat amb l'antic règim. Les qüestions sobre la submissió produeixen contrarietat al patriarca Teoctis, la foto del qual, tot adornat, llueix encara a la paret. "Ell

no podia pas provocar la colera de Ceausescu, que ja havia destruït prou esglésies", diu tanmateix.

La Mare superiora s'estima més explicar com l'estricta vigilància de l'administració era desbaratada: "Les noies joves que nosaltres acollíem estaven enregistrades com a aprenentes de cara a les autoritats i com a novícies per al patriarcat".

Partidaris del Front de Salvació Nacional manifestant-se a Bucarest.

A càrrec de Modesto Moreno

Recital d'orgue a l'església de Pompeia

L'organista del Monestir de Santa Maria de Ripoll, Modest Moreno i Morera, va donar un recital d'orgue a l'església de la Mare de Déu de Pompeia, dins el cicle que organitzen el caputxí P. Robert de la Riba i l'Orquestra "Mare de Déu de Pompeia".

Modest Moreno i Morera interpretà la Sonata en Sol M. del P. Antoni Soler, la Sonata en Fa M. del P. Felip Rodríguez, l'Ofertori sobre els grans jocs de François Couperin, l'Antífona i Himne a Sant Benet, d'Odiló M. Planàs, els corals: Vora els rius de Babilònia, i Aquests són els 10 Manaments,

i el Preludi i Fuga en la m. de Johann Sebastian Bach, i el "Tríptico del Buen Pastor" de Jesús Guridi. Un programa variat que anava del classicisme ibèric, passant pel barroc de J.S. Bach, a la literatura organística contemporània de la Península Ibèrica representada pel compositor basc, Jesús Guridi, i pel monjo de Montserrat, Odiló M. Planàs. L'interpret va fer gaudir el nombrós públic assistent en aquest recital d'una gran qualitat artística i interpretativa.

A.G.

AMB LA TEVA AJUDA, CATALUNYA CRISTIANA

ARRIBARÀ MÉS ENLLÀ

CATALUNYA CRISTIANA va néixer fa més de 10 anys. Són més de 500 setmanes informant puntualment els homes i dones del nostre País sobretot el que fa referència a la religió i la cultura catòliques.

Gràcies als subscriptors, CATALUNYA CRISTIANA ha crescut i, molt probablement, ha ajudat a créixer els qui el coneixen. Però queda encara molt camp per córrer. Cal anar molt més enllà.

Cal que CATALUNYA CRISTIANA esdevingui el vehicle de comunicació entre tots els creients dels nostres pobles i les nostres ciutats. Cal anar més enllà dels encerts professionals que s'hagin pogut assolir en aquests 10 anys. Tu hi pots ajudar amb el teu estímul. Fins i tot amb el teu suport econòmic més enllà de l'import de la subscripció.

Al mateix temps, cal que CATALUNYA CRISTIANA arribi cada dia a més famílies.

Ajuda'ns també a aconseguir-ho d'una manera molt senzilla. Probablement, coneixes més d'una persona a qui podria interessar aquest setmanari. Si ens fas arribar els seus noms i adreces, **els hi enviarem**

gratuitament CATALUNYA CRISTIANA durant un mes. És la millor manera de què la coneguin realment i, més tard, decideixin si els interessa subscriure-s'hi.

Per tal que CATALUNYA CRISTIANA arribi molt més enllà, només ens cal la teva ajuda.

Voldria que aquestes persones rebessin CATALUNYA CRISTIANA gratis durant un mes.

Nom/Cognoms: _____
 Adreça. Carrer: _____
 Núm.: _____ Població: _____
 Codi postal: _____ Província: _____
 Nom/Cognoms: _____
 Adreça. Carrer: _____
 Núm.: _____ Població: _____
 Codi postal: _____ Província: _____

Nom/Cognoms: _____
 Adreça. Carrer: _____
 Núm.: _____ Població: _____
 Codi postal: _____ Província: _____

T'agraïriem ens donessis també les teves dades:

Nom/Cognoms: _____
 Adreça. Carrer: _____
 Núm.: _____ Població: _____
 Codi postal: _____ Província: _____

Per tal que CATALUNYA CRISTIANA arribi més enllà, retalla, omple i fes arribar aquest cupó a:
FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA. València, 244 - 2on. 08007 BARCELONA.

Ajudar el Tercer Món en la creació de sòlides infraestructures pot suposar una millora per a la gent d'allà tan significativa com la diferència entre la vida i la mort. "Mans Unides" està convençuda que hi ha molta feina a fer i que aquesta no s'acaba amb donatius a l'Església, sinó que les persones han d'interessar-se per aquests tipus de problemes i pressionar a través de l'escola, la feina, el sindicat o les institucions públiques als governs per solucionar les causes i no estar sempre tapant forats.

La dependència econòmica, el neocolonialisme i les fluctuacions del mercat impedeixen el desenvolupament dels països pobres. "Cal canviar l'estil de viure, acabar amb el consumisme" —explica Agustí Vinyamata, portaveu de la Delegació Diocesana de Barcelona de Mans Unides en l'entrevista—. Aquesta organització amb el lema "Compartir és fer justícia" de la XXXI Campanya contra la fam, assenyala que es construeix allò que ja hauria d'estar construït.

Aquest diumenge se celebra la "XXXI Campanya contra la fam" que organitza Mans Unides

La fam que pateix mitja humanitat, un exemple d'egoisme planetari

"Hem enllaçat el lema d'enguany —diu també l'Agustí Vinyamata— amb el de l'any anterior: "La solució és compartir" per donar continuïtat a la tasca que realitzem. Unir, compartir i justícia per entendre que no és caritat, en el sentit més pejoratiu de la paraula, quan es dona una almoïna i poca cosa més. Sinó que un cristià comparteix fins i tot allò que necessita, però no per penjar-se medalles. La justícia és el més important.

—L'any 1989 la recaptació total va ser de 12.525.065.523 pessetes i es van finançar 785 projectes en 53 països d'Àsia, Amèrica i Àfrica. Com que les despeses són mínimes els ingressos s'envien gairebé íntegres (94'5%) al Tercer Món. En la Campanya passada varen gastar un 2'4% en Administració i un 3'1% en Educació pel Desenvolupament. Catalunya representa un 10% de l'aportació que fa a Mans Unides l'Estat Espanyol. Si es cobreixen de sobres els projectes, com que arriben peticions constantment, s'inverteixen els diners en els nous. Cada vegada els projectes són més globals i impliquen un desenvolupament més interdisciplinari. No té gaire sentit, avui en dia, fer un hospital i res més. S'ha de construir al mateix temps una escola, millorar les carreteres i les comunicacions. Això obliga a modificar els pressupostos, els projectes actuals poden ser de 10 a 15 milions o més, quan abans eren d'uns 2 milions cada un.

—El problema de la fam és solucionable?

—I tant que sí —exclama amb vehemència—. No és lògic que en la nostra societat tothom fabriqui el que sigui i després ho vengui com sigui. Hi ha problemes de mercat, sobren tomàquets, per exemple, i no es poden regalar perquè encara baixarien més els preus, per tant és millor cremar-los... I en un altre lloc, en canvi, la gent es mor de gana.

Penso —i en parlar mostra el somriure del qui sap que allò que diu és difícil de realitzar— que hem d'organitzar de nou aquest sistema. La gent del Primer Món hem de baixar el nivell de vida, és una qüestió de valors. Per a un cristià, quina importància té el nivell de vida? Si no som capaços de renunciar a tenir dos vidres, dues cases i diversos cotxes... Ens hem creat moltes necessitats, però les podem suprimir. No pot ser que les noves ge-

neracions creixin amb una mentalitat consumista. I segurament serem més feliços encara que no portem la camisa de la marca tal, o si la família no té un cotxe últim model, perquè si no anem canviant l'estil de vida, no canviaran mai les coses.

—Tanmateix, creu que la justícia pot ser una realitat compartida per les potències?

—La fam és un problema solucionable, avui es produeix un excipient d'aliments, els recursos són fabulosos. Però un problema greu és l'armament. Les potències són poc solidàries. A través de les grans companyies o dels governs, d'un cantó i de l'altre, ajuden els seus amics per garantir la seva "amistat" o perquè poden ser un bon mercat. D'aquesta manera els països pobres estan lligats. Quan es dona un ajut a un país del Tercer Món, es reben contrapartides en matèria de pesca, en les rebaixes dels preus de les matèries primeres, etc. Els governs van a la seva, no fan ni el mínim que haurien de fer. Les organitzacions humanitàries fem una tasca de substitució d'allò que no fan els governs.

—Mentre existeixin tantes despeses en armament és possible pensar en una solució real i definitiva al problema de la fam?

—En la qüestió d'armaments —comenta— veiem els símptomes de reducció per anar a una via de solució pacífica. Les grans potències arrosseguen els altres països. Augmenta la distensió i el diàleg, i això ens convida a l'optimisme, sense que la situació estigui totalment aclarida. Pensem que no significa res reduir l'armament si els estalvis no serveixen per augmentar l'ajut al Tercer Món, i en canvi es munten grans exposicions culturals.

—En iniciar una nova dècada sembla oportú parlar de noves esperances...

—Somriu: És un tòpic, però que nosaltres repetim fora de temporada. Les entitats humanitàries han de mantenir l'entusiasme fins i tot en les èpoques més negres. Però correm el risc que les societats desenvolupades es tanquin. Una Europa sense murs, més forta davant del Japó i els EUA, pot optar per competir i prou, o bé realitzar una reflexió sobre el Tercer Món. Nosaltres estem convençuts que Àfrica no és pobra per la

pobresa i pel clima, sinó per interessos de mercat. Un terç de les exportacions europees van als països en vies de desenvolupament, i 15 milions de llocs de treball a Europa depenen dels consumidors del Tercer Món.

Afegeix l'Agustí Vinyamata preocupat: Europa sembla voler unir-se per competir millor, no per ser més solidària. No necessita canviar la divisió del treball ni el repartiment de papers. Considera que el Tercer Món no és un lloc a desenvolupar ni un company amb qui compartir els secrets de la tecnologia, només és un dipòsit de matèries primeres i el final de la línia de consumidors.

—Detecten una insensibilització envers el problema llunyà del Tercer Món?

—El públic respon més que abans... Ha augmentat l'ajut però en un sentit relatiu: en quantitat es fan més donatius, en qualitat estem igual. La gent s'interessa per això fins a un cert punt, fa un donatiu i poca cosa més. No es converteixen a la solidaritat i a la justícia. La nostra societat potencia la competència, l'estatus, la posició econòmica, però hi ha una minoria que viu aquests temes i aquesta minoria va creixent.

La resposta econòmica s'ha triplicat en 5 anys i en canvi el nivell de vida no s'ha triplicat, la gent dona més. Unes 500 escoles

a Catalunya col·laboren amb nosaltres difonent programes educatius i de sensibilització i també les parròquies.

—De quina manera arriben els ajuts?

—Mans Unides intenta crear una xarxa social. De vegades no soluciona ella mateixa els problemes, sinó que obre una via per una solució que ja existeix: a l'Índia és molt corrent que el govern doni ajuts als agricultors pobres, però com que no saben ni llegir ni escriure, quan es posen els anuncis sobre el tema ni se n'assabenten. Aleshores es tracta d'ajudar-los perquè aprenguin anglès per entendre l'avís.

Això als Andes és bastant corrent i es tracta de preparar els pares de família o els líders de la comunitat perquè es puguin valer per elles mateixes. Altres vegades es tracta de fer arribar una emissora de ràdio que pugui conèixer el servei meteorològic i anunciar quan arriben crescudes dels rius o pedregades, per exemple. L'important és que els ajuts arriben sempre. Enviem els diners directament, o no s'envien. Mai no passen per oficines governamentals, és una norma de l'entitat. I a les persones que se'ls envien diners, després se'ls demana informes, factures, fotografies, també té lloc alguna visita d'inspecció (però és bastant cara) a manera de control.

—Quantes persones moren de fam?

—Moren unes 100.000 persones diàries de fam, uns 40 milions a l'any. El que m'agradaria remarcar és que la majoria d'aquestes morts no són de fam pròpiament, sinó també de pobresa. Morts no naturals conseqüència de la vida que porten. Moren 12 milions de nens menors de 5 anys perquè no estan vacunats. Moren homes de 40 anys a causa del desgast prematur conseqüència de la vida dura que han dut. Tenen 40 anys i el seu organisme és com si en tingués 80. No és normal que hagin gastat el seu organisme el doble de ràpid que nosaltres. En un hospital es registren moltes morts "naturals" per pulmonia. Però és una pulmonia no natural quan la persona vivia en una baraca en un barri portuari i tenia 33 anys. Però aquest senyor estava baix de defenses, no tenia reserves alimentàries...

Els ajuts de "Mans Unides" arriben directament als destinataris.

NÚRIA ORIOL PALAREA

MODA

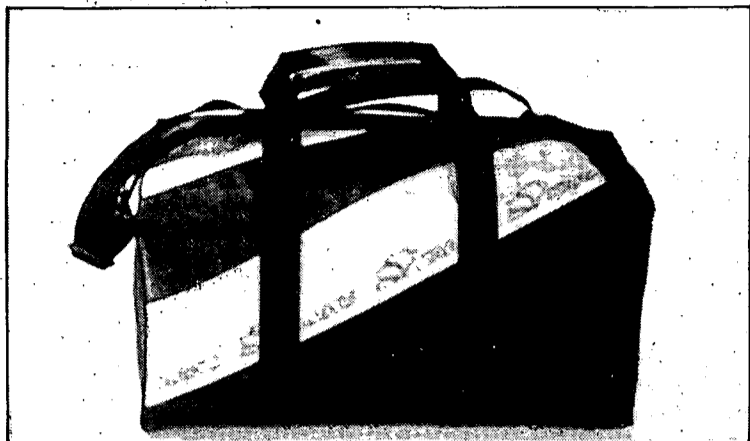
L' hora Marlu

Una desfilada avalada per la firma Marlu és sempre un esdeveniment. La presència en passarel·la d'aquesta esplèndida col·lecció la base de la qual dins un clàssic renovat, ens va convèncer per l'exquisida i variada interpretació dels models que es desenvoluparen entre esportius, funcionals i de gran vestir, presentant-se sempre com una moda evidentment activa i pensada, per damunt de tot, per a una dona que li agrada vestir bé.

Presència de peces càlides i envoltants però sempre lleugeres, gràcies a l'alta qualitat dels teixits utilitzats, entre els quals va destacar per damunt de tot, la llana "caixmir" en un bonic i acurat apartat de colors.

Jaquetons i abrics amples, presentant esquenes acampades formant graciosos godets. Gran presència de mànigues raglan; sastres semicenyits; botonats irregulars i molts ribets en tons contrastats.

Molt negre ja sigui sol o formant combinacions de color. Gèneres sedosos estampats per a vestits midi, amb faldilles adornades de volants negres. Sanefes de "soutache", brodats i temes pintats a mà, aportaren la nota espectacular a aquesta col·lecció elabo-

Bossa de mà, combinant diversos colors sobre una base de negre. Tanca de cremallera. S'ha utilitzat material acrílic.

rada amb molta cura entre Maria Marimon i Montse Lucas, ara com ara, dues creadores de primícia.

Expo-Pell

Diverses firmes de marroquineria nacionals i estrangeres s'han agrupat per constituir l'únic certamen dedicat exclusivament als professionals del sector, que comprèn diferents i variades modalitats.

La presència de gairebé 175 firmes dedicades a la creació i fabricació de peces de marroquineria i complements del vestir en general, convertiren dies enrera el recinte del Palau Victòria Eugènia de Montjuïc, de Barcelona, en un autèntic aparador, on la fascinant presència d'una gran exhibició d'articles com bosses, paraigües, cinturons, moneders, carteres,

guants, estoigs, bitlleters, etc. ofereixen al visitant detallista moltes possibilitats de compra, d'uns articles d'evident contingut de moda.

Aquest certamen Expo-Pell, es convocarà amb caràcter bianual a través d'una estructura seriosa, aportant els expositors la confiança i el just valor comercial que necessiten, a l'hora d'exposar els seus productes.

MARÍA JOSE EJARQUE

LES MEVES "APARICIONS"

Editorial Claret

Una aportació mariana molt oportuna⁽¹⁾

"També a mi se m'apareix la Mare de Déu quan prenc en les meves mans la Sagrada Escripura", comença dient la religiosa beneta, Roser Alemany en la seva petita obreta. I encara afegeix: "Respectant totes les opinions, aquestes breus pàgines només es fonamenten, segons la meua espiritualitat benedictina, en la Roca ferma de la Sagrada Escripura".

El fulletó presenta dotze trets de la vida de Maria copiats dels evangelis i dels quals l'autora en fa unes molt adients consideracions sobre la pregària. Acaba les pàgines descobrint en la Mare de Déu dues grans virtuts: la disponibilitat i l'alegria.

L'estil de Roser Alemany és reeixit i planer ensem, acompanyat d'unes bellíssimes il·lustracions de la també beneta, M. de Montserrat Viñas.

Recomanem de tot cor aquesta aportació mariana que ha publicat l'Editorial Claret de Barcelona.

FRANCESC GAMISSANS

(1). LES MEVES "APARICIONS". Editorial Claret. Barcelona. 1989.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Caure, callar, marxar, pujar i baixar

ALBERT PERA

Són moltes les influències novices que l'ús del castellà i la infiltració de formes i modismes han produït en el català.

Una d'elles és la supressió indeguda de pronoms febles que ja he comentat des d'aquí moltes vegades, com: tinc dos, o quantes vol?

Una altra, sobre la qual reclamem avui la vostra atenció, és l'afegiment innecessari de partícules pronominals, falta situada en l'altre extrem de la que he esmentat suara, i tan o més censurable.

Sentireu, potser, que algunes persones d'ambients fortament castellanitzats —a les quals, però, cal agrair l'esforç de parlar en

català—, usen verbs com els que titulen aquest escrit amb un reforç pronominal reflexiu: Que es calli!, Tinc por de caure'm. No et vull veure; marxa't ben lluny! Puja't al terrat a buscar la roba estesa. Ens vam baixar al soterrani. Això ve de traduir massa exactament la manera de dir i d'usar aquests verbs, que es comporten de manera diferent en castellà i en català. En bon català direm: Que calli! Tinc por de caure. No et vull veure; marxa ben

lluny! Puja al terrat a buscar la roba estesa. Vam baixar al soterrani. D'aquests verbs, n'hi ha dos que són sempre intransitius: caure i marxar. Aquests no poden anar acompanyats de partícules pronominals que substitueixin el complement directe, en aquest cas inexistent.

Els altres tres, callar, pujar i baixar, de vegades poden ser usats transitivament i llavors admeten afegits pronominals, però de cap manera reflexius. Un nen pot dir perfectament: Puja'm a coll-i-bé. Però serà ben incorrecte que diguem: Puja't al poble per la Festa Major.

Amb baixar passa igual: Baixam a la tercera cantonada. No hi ha res a dir sobre la bondat gramatical d'aquesta frase. En canvi, hem de rebutjar decididament les frases del tipus: Baixa't de l'arbre, que cauràs.

Farem bé de rebutjar aquestes construccions castellanes però no oblidem que, en alguns casos, el verb callar pot ser usat pronominalment. És quan actua sobre ell el datiu anomenat d'interès. Quan callar no vol dir simplement i objectivament no dir res, sinó que vol indicar una reticència del subjecte, un interès a ocultar alguna cosa. Si arribo a saber-ne quelcom, m'ho callaré. Es va callar les condicions més conflictives del contracte.

Perles ortogràfiques

Rebo una comunicació d'una prestigiosa distribuïdora de llibres catalans en la qual se m'anuncien uns actes a celebrar de cara al Cinquentenari del Diccionari Fabra. El Mestre no hauria aprovat aquest mot. Ell' el consigna com a Cinquantenari.

MARLU. Conjunt format per jaqueta curta i faldilla de línia estreta, realitzat en gènere de pura llana. Ornament de brodats de colors en els baixos.

Color llis estampat jacquar per aquesta bossa motxilla. Ribets i tanca amb sivella de cuir beix.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

Rebre "CATALUNYA CRISTIANA" és com rebre una carta de casa"

Francesca Rovira. JAPÓ

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

ASSUMPTA PRATSOBREROCA (GNTES. DELS POBRES GÓMEZ CARREÑO, S/N - CASILLA 113 VINA DEL MAR XILE)	10.650.- Ptes
R. PURA AMORÓS i SAGARRA ARTURO PRAT. 121 ACONCAGUA SAN FELIPE XILE	10.650.- Ptes
RAMON MESTRE i MESTRE - INST. J.M. MORALES ITURBIDO 10 SANTA ANA CHIAUTEMPAN TLAX MEXICO	10.650.- Ptes
BUYANGO CATHOLIC MISSIONS P.O. BOX 753 MARAGOLI KENIA (EAST AFRICA)	11.400.- Ptes

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms Tel.
 Direcció D.P. Província
 Població
 subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner
 (nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
 taló que adjunto gir postal
 domiciliació segons l'adjunta autorització.

Domiciliació: Banc/Caixa
 Sucursal n.º
 N.º compte corrent
 Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
 Població Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

COSTUMS I TRADICIONS

Les campanes segons el poble

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Em sembla que fou l'Agustí Duran i Sanpere, qui va comparar les campanes amb la vida humana perquè no són masses informals, sinó que es mouen i volten airoso; neixen amb joia, són dignificades pel bateig i tenen padrins com qualsevol.

Avui les campanes es perden. Després que per la maltempada del 1936 se'n fonguessin moltes, en alguns indrets foren substituïdes per mecanisme elèctric i alta-veus. Els nostres temples sense campanes semblen haver perdut identitat; haver extraïat el seny. No debades havien estat conegudes per "senys". El "seny de les hores", per exemple.

Si no vaig errat, un folklorista d'Ametlla de Merola, Josep Picas Pons —germà del Francesc famós pels seus "Pastorets"— posseeix una col·lecció d'enregistraments de tocs de campanes: una "campanoteca" que les recordarà quan se'n perdi la mena.

Convindria que es recollissin, també, totes les llegendes i tradicions sobre campanes. No ja la història, car d'això ja en parlen molts llibres. Vull dir els fets que els atribueix el poble. Com la tradició de com fou fosa la "Tomasà", de la Catedral barcelonina.

Segons diuen, quan estava a punt d'acabar-se, els mancaven diners i el gremi de sabaters féu una col·lecta per a resoldre el cas, però a condició que fos prou gran per encabir-hi set sabaters amb tots els estris, és a dir, vetlladors i tamborets, en cas de pluja. Així es féu, però els sastres, envejosos, com que

eren més primers els reptaren perquè n'hi encabissin vuit. Quan anaren a fer la prova, algú va col·locar unes punxes als tamborets, de manera que quan els sabaters s'hi asseguren sofriren tal punxada, que moriren de gangrena. Per això quan una persona li pica el darre- ra, diuen que algun sabater està a l'agonia.

La "Tomasà", avisa amb tres pics —com sant Benet amb els devots— quan ha de morir un bisbe. També ho fa la "Beneta" de Girona —beneïda pel bisbe Benet de Tocco el 1574—. En el cas de morir un canonge, s'anunciava amb tres cops de maça del sant, a les voltes del temple.

La campana s'hagué de fondre tres cops perquè no sonava a gust del fonedor. La tercera vegada va donar-li un cop de mall que ressonà tan fort que l'esverà i fugí corrents sense que mai més se'n cantés gall ni gallina. Amb tot, aquell so caracteritzà l'instrument, que cada diumenge tocava per una missa a la memòria de l'artista fonedor.

Parlant de canonges, hi ha una tradició sobre la campana "Caponà" o "Cocona" de Tarragona que diu que "quan toca la Cocona no ho fa per cap fill de Tarragona", perquè toca pels canonges i aquests no solen ser tarragonins. El nom prové, segons uns, de campana en Cap, o que per no tenir batall es considera capada, o perquè fou beneïda per l'arquebisbe Copons, cosa incerta car ho havia estat dos segles abans per Fernández de la Heredia.

Se m'ha fet tard. La "Caponà" o "Cocona" avisa que és l'hora de tirar l'arròs a l'olla, segons deien les velles tarragonines. Continuem un altre dia, si Déu vol.

LA SARDANA I LA DANSA

Homenatge a Maria Matilde Almendros

JOSEP VENTURA

La popular actriu i locutora Maria Matilde Almendros ha rebut recentment un homenatge del sardanisme amb motiu de la seva llarga presència al programa radiofònic sardanista, "La Veu de la Sardana" que es transmetia per Radio Nacional de España a Catalunya, ara fa unes setmanes substituït pel programa de cultura popular "Fes ta festa". Els sardanistes han premiat més de trenta anys de la presència de l'artista en el programa, un dels més veterans amb què comptava la sardana. L'homenatge es va fer el diumenge, dia 28, en el curs del concert que va celebrar "Amics dels Concerts" de l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona, que es qui tenia cura del programa. La veu de Maria Matilde Almendros, no obstant i la seva llarga dedicació, continua però activa en el nou programa i és un exemple de professionalitat i particularment de lliurament a les nostres manifestacions autòctones. Per molt anys.

Curset de Sardanes.— Els diumenges, 4, 11 i 18 de febrer, de les dotze a les dues del migdia, a la plaça d'Antoni Baqué, de la Llagosta, l'Agrupació Sardanista local fa un curset d'ensenyament de la sardana, per a persones de totes les edats. En una ballada de sardanes que es farà el dia 25 de febrer, a la mateixa plaça, a càrrec de la cobla Ciutat de Cornellà, els sardanistes que hagin assistit al curset rebran un Diploma que els acreditarà com a coneixedors de la sardana.

"La Cafetera" del Català de Dansaires.— El dia 5 de febrer, al local social de l'Esbart Català de Dansaires, seu de la Penya Cultural Barcelonense, carrer de Sant Pere més Baix, 55, es va fer la conferència-taller corresponent al mes de febrer, en la qual es tractà el tema "La Jota Catalana". La resta de sessions del cicle es faran els dies 5 de març, 2 d'abril, 7 de maig i 4 de juny.

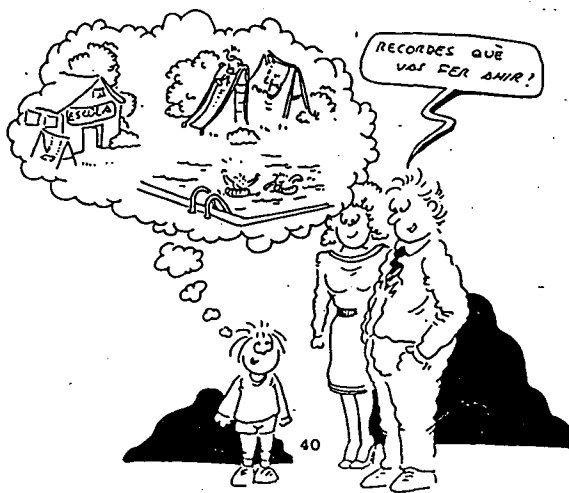
EDUQUEM JUNTS - 20

la família, l'escola, els mitjans de comunicació

ELENA ELIZALDE i AUBERT
Doctora en Pedagogia

TERESA SANMARTÍ i GARCIA
Mestra Especialista en Preescolar

—A l'hora de sopar demanem al nen que ens expliqui que ha passat als "dibuixos animats" de la TV. a la tarda.

Socialització

Objectiu: Saber deixar passar i obrir la porta a les persones grans i a les que porten paquets.

Exercicis:

—No podem pas demanar al nen que faci allò que nosaltres no fem; per això deixem passar i obrim la porta a les persones grans sempre.

—Juguem amb el nen a circular per dins de casa: ens movem d'un lloc a l'altre i li fem adonar que xoquem si intentem passar tots dos per la mateixa porta a la vegada.

—Expliquem al nen que és molt important respectar i estimar les persones grans, cosa que es demostra no solament amb paraules sinó amb atencions com: obrir-los la porta, portar-los un paquet, deixar-los passar...

—Al carrer intentarem circular per la nostra dreta i deixarem passar les persones grans, invàlides, etc...

—Expliquem al nen que ha de deixar passar, però sense baixar de la vorera.

Convidem a tots aquells que estan en contacte amb nens a treballar junts per tal d'ajudar-los a créixer amb alegria. Cada setmana proposem dos objectius educatius, centrats en l'edat de 5 anys, (dins de les àrees de socialització, llenguatge, adquisició d'hàbits o desenvolupament intel·lectual i motriu), i suggerim uns exercicis divertits i fàcils de fer.

Tant de bo que, treballant plegats, recuperem el civisme que trobem a faltar a la nostra societat. Endavant, els nostres nens s'ho valen. El nostre país, també.

Llenguatge

Objectiu: Saber relatar experiències diàries.

Exercicis:

—Generalment quan fem alguna cosa amb el nen ho anem comentant en veu alta: parem la taula, posem les tovalles, anem a buscar els plats, els posem damunt la taula, anem a buscar els coberts, els posem a la taula, ja hem parat la taula, ja podem seure i menjar.

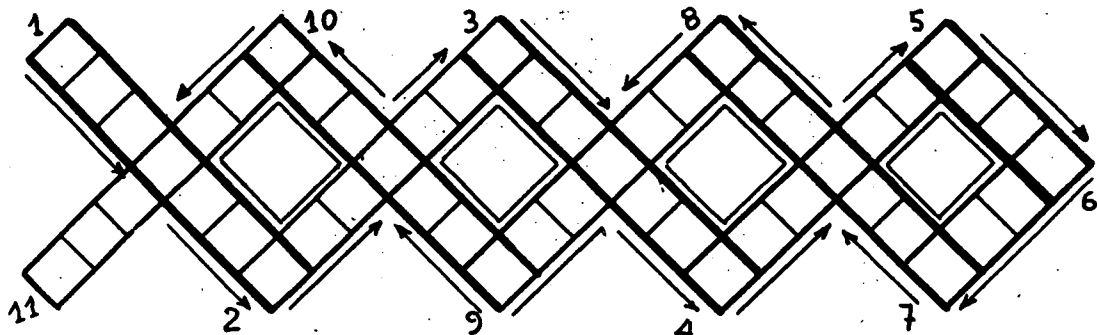
—Tot just després de fer una activitat amb el nen (anar a mercat, anar a passejar) li demanem que l'expliqui a una altra persona i només l'ajudem si cal.

—El nen, amb aquests exercicis, adquireix una riquesa de llenguatge més gran. Més endavant, li demanarem que expliqui allò que ha fet al matí, allò que va fer ahir o allò que va fer durant les vacances.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

LA TRENA

Començant pel núm. 1 anar seguint l'ordre segons els números i fletxes fins a acabar en el núm. 11 i sempre coincidir en cada cruïlla.

- 1- Autoritat opressiva, abús de poder.-
- 2- Sentiment de plaer que neix generalment d'una viva satisfacció de l'ànima i es manifesta amb signes exteriors.-
- 3- Lloc molt ple d'arbres.-
- 4- Companyonia, estimació, confiança en un amic.-
- 5- Petita muntanya.-
- 6- Capital de la Garrotxa.-
- 7- Lloc on hom guarda trastos generalment de poc ús.-
- 8- Revinguda d'una riera.-
- 9- Ocults.-
- 10- Municipi de la Vall d'Aran.-

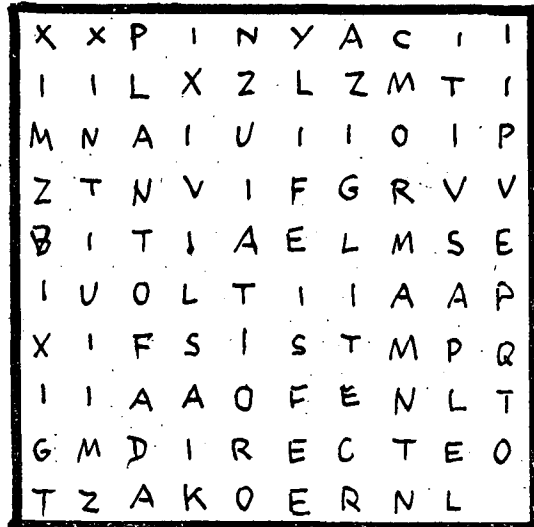
SOLUCIÓ

- 1- Tirania.-
- 2- Alegria.-
- 3- Arbreda.-
- 4- Amistat.-
- 5- Turó.-
- 6- Olot.-
- 7- Traster.-
- 8- Rierada.-
- 9- Amagats.-
- 10- Salardú.-

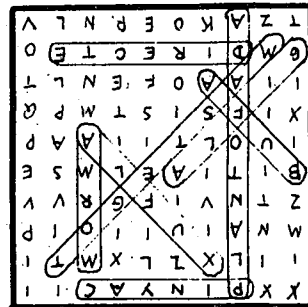
SOPA DE LLETRES

per SNOB

CERCAR 8 SINÒNIMS DE BUFETADA

HORIT. Pinyac, directe.
 VERT. Plantofada, morma.
 DIAG. Bufa, gifa, xulla, mastegot.

ESCACS

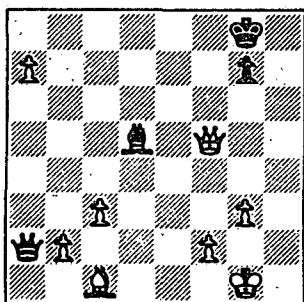
per JAUME MORA

DIAGRAMA 311
 Blanques juguen i guanyen

Ja ho sabeu: cal fer una manobra de distracció.

Solució al diagrama 310

1 Te1-e5 Da2-b1+, 2 Ag2-f1 (si Rh2 passaria quelcom diferent) Db1-d1, 3 g3-g4 i guanyen (en l'altre cas seguiria... Dd6).

RESULTATS

R. MADRID-MALLORCA1-1
CASTELLÓN-BARCELONA1-0
OVIEDO-R. VALLECANO3-2
OSASUNA-R. SOCIEDAD1-1
VALLADOLID-TENERIFE1-2
ZARAGOZA-CELTA1-1
ATHLETICO-LOGROÑÉS1-0
SEVILLA-AT. MADRID2-1
MÁLAGA-SPORTING1-0
CÁDIZ-VALENCIA0-2

LA TRAVESSA

1. R. Madrid-R. Mallorca	X
2. Castellón-Barcelona	1
3. Oviedo-R. Vallecano	X
4. Osasuna-R. Sociedad	X
5. Valladolid-Tenerife	2
6. Zaragoza-Celta	X
7. Atlético-Logroñés	1
8. Sevilla-At. Madrid	1
9. Málaga-Sporting	1
10. Cádiz-Valencia	2
11. Eibar-Las Palmas	2
12. Salamanca-Santander	1
13. Elche-Sabadell	X
14. Huelva-Figueras	1

Pleno al 15 (Castilla-Español): 1

FILATELIA

per ENRIC GRAUPERA

CARDENAL, GOVERNADOR I VIRREI

Amb motiu del 4rt. Centenari de l'arquebisbat de Malines, Bèlgica, aquest país hi dedica una sèrie de tres segells. Un, està dedicat a Antoni Perrenot de Granvelle, nascut a Besançon (França) el 1517, i que morí a Madrid el 1586. Eclesiàstic i polític, bisbe d'Ar-ràs (1540), nomenat arquebisbe de Malines (1560) i cardenal mentre era governador de Flandes. També fou virrei de Nàpols (1571-1575). Fou el portaveu de Carles V al Concili de Trento.

JEROGLÍFIC

per SNOB

¿COM HI VAN LES NENES AL COL·LEGI?

NOTA

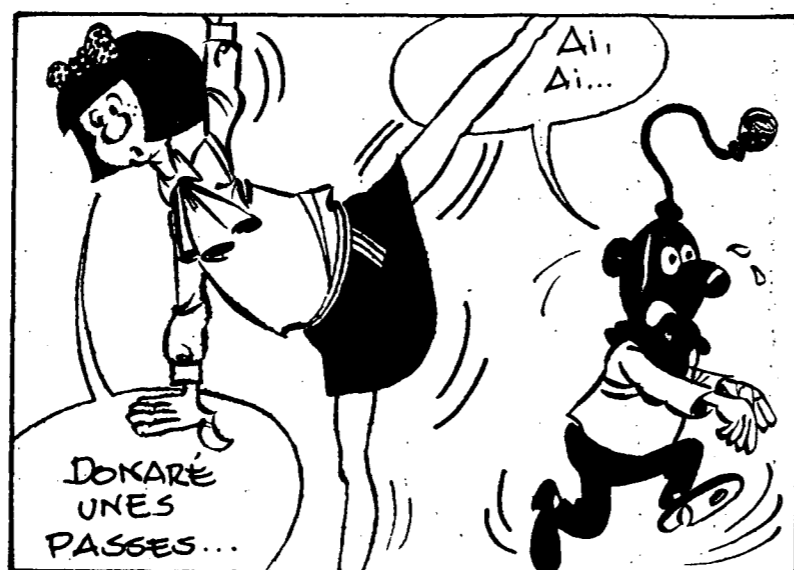
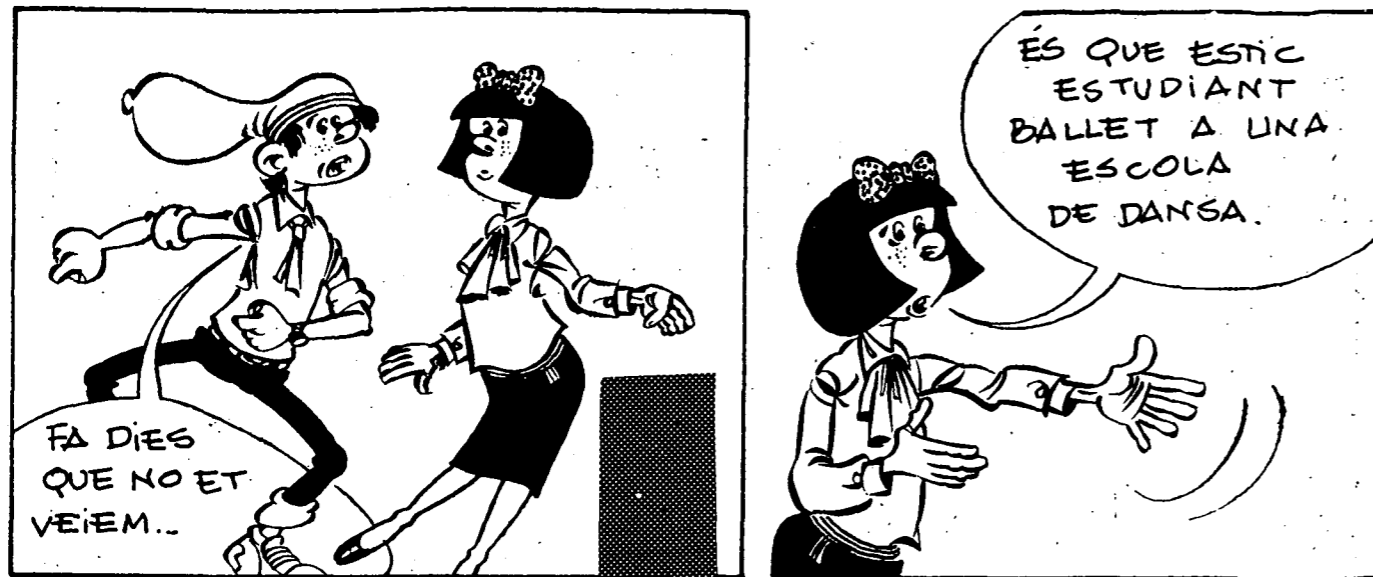
Solució al 541

TRES PEUS

TRES (P) PE US

CLASIFICACIONS

1.	REAL MADRID	PJ	PTS	
		23	36+12	
2.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	
		23	30+6	
3.	VALENCIA	PJ	PTS	
		23	30+8	
4.	AT. MADRID	PJ	PTS	
		23	30+8	
5.	REAL SOCIEDAD	PJ	PTS	
		23	27+3	
6.	OSASUNA	PJ	PTS	
		22	26+4	
7.	SEVILLA	PJ	PTS	
		23	25+3	
8.	MALLORCA	PJ	PTS	
		23	25+1	
9.	ZARAGOZA	PJ	PTS	
		23	25+3	
10.	OVIEDO	PJ	PTS	
		23	24	
11.	ATH. BILBAO	PJ	PTS	
		23	22	
12.	LOGROÑES	PJ	PTS	
		22	21-3	
13.	GIJON	PJ	PTS	
		23	20-2	
14.	CASTELLON	PJ	PTS	
		23	20-4	
15.	VALLADOLID	PJ	PTS	
		23	18-4	
16.	MALAGA	PJ	PTS	
		22	18-2	
17.	TENERIFE	PJ	PTS	
		23	16-8	
18.	CADIZ	PJ	PTS	
		23	16-6	
19.	CELTA	PJ	PTS	
		23	15-9	
20.	RAYO VALLECANO	PJ	PTS	
		22	12-10	

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 497

Històries d'Eixerits

Escotar i deixar parlar

Parlant la gent s'entén. De vegades, m'he enfadat amb els amics, però després, ens hem tornat a trobar, hem parlat i s'ha acabat l'empipament. Però hi ha nois i noies que ni escolten ni deixen parlar. I aleshores no hi ha manera d'aclarir els embolics.

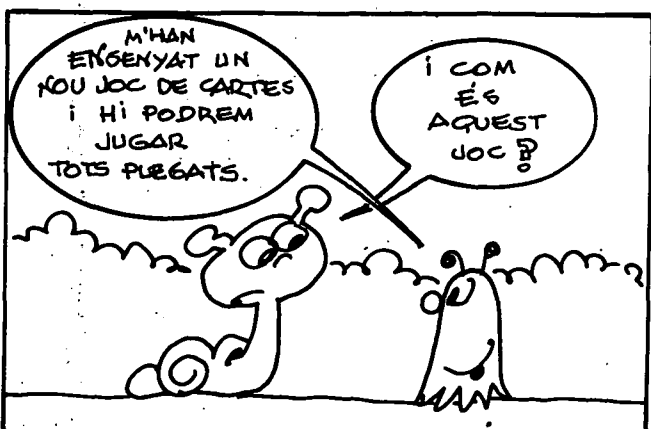
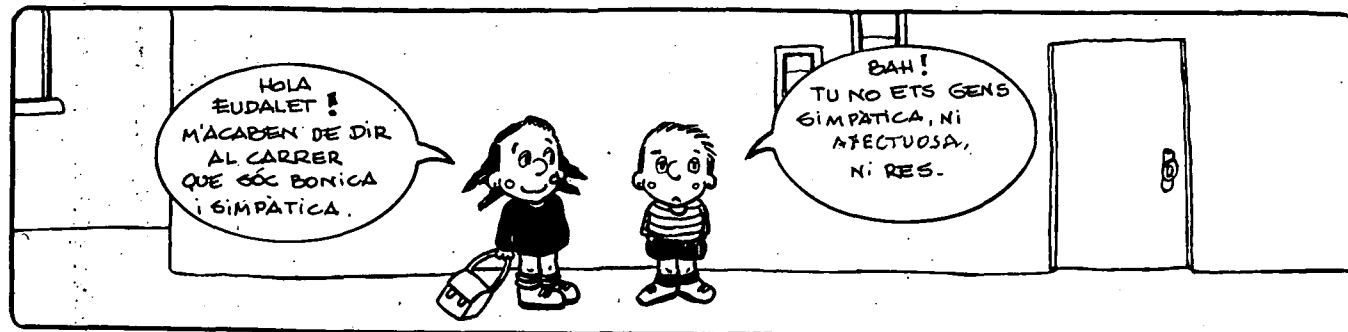
De vegades, amb els germans, amb els amics o companys, ens discutim per qualsevol ximpleria, i no hi ha manera d'entendre'ns perquè tots parlem alhora. Fins i tot, podríem dir que, en lloc de parlar, cridem. S'arma un guirigall que no porta a res. Cada u es queda amb la seva i no hi ha manera de fer colla.

Ara, un petit grup d'amics de l'escola ens hem proposat escoltar tothom i deixar parlar tothom. N'hem parlat amb el "profe" i diu que ho troba bé. Així, si un dia es parla de fer una excursió aquí o allà, procurarem que tothom hi pugui dir la seva; mirarem de controlar els xerraires i els cridaners de mena, que xerrant i cridant volen imposar sempre la seva manera de veure les coses. I els altres, què?.

Si volem ser vertaders amics i amigues hem de saber escoltar i deixar que els altres ens diguin tot allò que ens volen dir. Com més ens escoltarem, més parlarem i més amics serem. Gràcies per la vostra atenció.

L'Eixerit

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 5, versets del 7 al 37 (Mt 5:17-37).

Reflexionem: 1. Els israelites guiaven els seus comportaments en la seva vida de cada dia segons la Llei de Moisès. Allò que passava, però era que molts s'acomentaven amb un pur compliment extern de la llei. La persona és, allò que és en el seu cor. El més important és estimar Déu de debò. I aleshores farem joiosament allò que ell vol per al nostre bé.

2. Jesús no ha vingut pas a abolir la Llei, però sí a posar-la al cor, a perfeccionar-la, a donar-nos el seu Esperit i la seva gràcia perquè siguem capaços de complir-la cordialment.

3. L'Evangeli és com una nova Llei que Jesús, tot perfeccionant l'antiga, proposa als seus seguidors. L'evangeli és com una llum que ens indica per on passa el camí de l'autèntic amor a Déu, de l'amor als altres, de l'amor a la veritat, a la justícia, etc. Aquell que compleix l'Evangeli compleix tota la llei. Els manaments de la Llei de Déu, els preceptes de l'Església, etc. són per ajudar-nos a viure allò que Jesús proclama en la nova llei de l'Evangeli.

El mossèn

LA NOVA ESPOSA DEL REI

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà, qui sap on para, vivia un rei molt i molt vell, que no havia tingut cap fill. El rei estava malalt i els seus vasalls tenien por que es morís sense que ningú pogués substituir-lo. Per aquesta raó, els consellers del rei van decidir fer una reunió extraordinària per tal de trobar una solució ràpida i adient. Al gran saló de palau es reuniren els homes més savis i influents de la cort. I d'aquesta reunió en sortí una decisió força original. Es tractava de casar el rei amb alguna vídua de la noblesa, però no una vídua qualsevol, sinó una vídua que tingués un fill jove. Sense perdre temps van fer un ban que es va llegir per tots els pobles del reialme. La resposta no es va fer esperar. Pocs dies després, el palau era ple de mares vídues, no solament de la cort, sinó també de molt llunyanes contrades. Van acudir-hi marqueses, duquesses i comtesses de tots els racons del món. El pobre rei estava molt atabalat. Dia rera dia, els consellers li presentaven dotzenes de mares i fills. Per les seves reials cambres desfilaren qui sap quantes dones i joves. Tots ben mudats, amb les seves millors robes i amb els seus millors somriures. Molt educats, molt atents, però tan pesats... El vell rei estava cansat; cansat de veure gent, cansat de saludar, cansat de parlar i d'escoltar, cansat de somriure, cansat de rebre tantes visites. I cap d'aquestes dones amb els seus fills no li acabaven de fer el pes. No s'acabava de decidir. I com més dones coneixia, més li costava prendre una decisió.

—Majestat, heu de col·laborar. És pel bé del vostre poble —li deia el seu secretari. Però per més que li deia, el sobirà no es veia amb cor d'escollir.

Heus aquí que un dia, després de setmanes i setmanes de visites, el rei va patir una recaiguda de la seva malaltia. Delira-

va i tenia molta febre. Tota la cort tremolava pensant que allò podria ser el final. El metge el visitava cada hora, i van posar-li una infermera perquè en tingués cura dia i nit. La infermera era una noieta jove, molt bonica, filla d'una humil família que treballava a la cort. Era una noia molt dolça i treballadora i, per atendre el rei, no se'n separà ni un sol segon fins al seu miraculós restabliment.

Per celebrar el restabliment del sobirà, s'organitzà una gran festa a palau. Estava previst que fos llavors quan el rei escollís els que serien la seva esposa i el seu fill.

Però llavors el rei va voler conèixer la infermera que l'havia atès durant la seva malaltia. Quan la noieta va ser en presència del rei es mostrà tan tímida, humil i dolça, que el rei no pogué evitar agafar-hi un cert afecte, i va ordenar que es posés aquella noieta al seu servei, i la seva bellesa no va trigar gaire a captivar-lo. El rei cridà el seu secretari i li preguntà:

—Tinc entès que la meua infermera va quedar vídua no fa gaire, quan feia molt poc temps que era casada, i que té un filllet. És cert, oi? Doncs ja he pres una decisió. Em casaré amb ella.

Les protestes dels seus consellers no feren canviar d'opinió el rei. I aquell reialme va guanyar una reina bona i justa. I uns anys després el jove príncep seria rei, un governant sense pretensions, educat en la justícia pel vell rei, i en la coneixença del poble per la seva jove mare.

I vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat. Vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

ANNA

DIUMENGE - 11

- 10.00 Dibuxos animats.
- 10.45 Signes del temps.
- 11.30 Cadència.
- 13.00 Gol a gol. Hoquei.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.25 El temps.
- 15.30 Jim West.
- 16.35 Pel·lícula tarda: "Escrit en el vent".
- 18.15 Gol a gol. Bàsquet.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.15 Trenta minuts.
- 21.45 Dallas (D).
- 22.35 Gol a Gol.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 10.45 Universitat oberta.
- 13.35 T.N. Comarques.
- 14.30 Telenotícies.
- 15.00 El temps.
- 15.05 Bona cuina.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.05 Bona cuina.

DILLUNS - 12

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta.
- 15.15 Veïns.
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Victor.
- 17.45 Dibuxos animats.
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto club.
- 19.35 Filiprim.
- 21.20 Roseanne.
- 21.50 Pantalla: "El clan dels marsellesos".
- 23.25 Telenotícies.

DIMARTS - 13

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta.
- 15.15 Veïns.
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Victor.
- 17.45 Dibuxos animats.
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto club.
- 19.40 Filiprim.
- 21.20 La parada.
- 22.55 L'hora d'Alfred Hitchcock (D).
- 23.40 Telenotícies.

DIMECRES - 14

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta.
- 15.15 Veïns.
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Victor.
- 17.45 Dibuxos animats.
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto club.
- 19.40 Filiprim.
- 21.05 Sorteig Loto 6/49.
- 21.20 Informatiu cinema.
- 22.00 Cinema 3: "Escalibur".
- 00.15 Telenotícies.
- 00.35 Motor a fons 2V.

DIJOUS - 15

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta.
- 15.15 Veïns.
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Victor.
- 17.45 Dibuxos animats.
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto Club.
- 19.40 Filiprim.
- 21.10 Futbol.
- 23.15 Temps de neu 2V.
- 23.40 Esports Flash.
- 00.40 Telenotícies.

DIVENDRES - 16

- 11.15 Segona vegada.
- 13.55 La senyoreta.
- 15.15 Veïns (D).
- 15.40 Com a casa.
- 16.30 La gran vall.
- 17.20 Victor.
- 17.45 Dibuxos animats.
- 18.00 Matraca, no!
- 18.45 Mikimoto club.
- 19.40 Filiprim.
- 21.20 La vida en un xip.
- 23.35 Telenotícies.
- 23.50 Cinema de mitjanit: "Quin Nadal!".

DISSABTE - 17

- 10.00 Sardanes.
- 10.25 Resum setmanal.

- 13.30 Resum setmanal.
- 14.15 Photomaton. 2V.
- 15.00 Telenotícies.
- 15.25 El temps.
- 15.30 Bona cuina.
- 15.35 Tarda de musicals: "Iolanda i el lladre".
- 17.25 Curt-metratge.
- 17.45 Dibuxos animats.
- 18.00 Festival Tex Avery.
- 18.20 Robin Hood.
- 19.10 Retorn a l'illa del tresor.
- 19.55 Vida salvatge.
- 20.30 Telenotícies.
- 21.00 El temps.
- 21.10 Lotto 6/49.
- 21.15 Bona cuina.
- 21.20 Pel·lícula: "Hi havia una vegada un tren".
- 23.00 Cagney i Lacey.
- 23.40 Campió.

CANAL - 33

DIUMENGE - 11

- 16.00 El dia en què l'univers va canviar.
- 17.00 Senyals.
- 17.45 I el món del cinema.
- 18.15 Fila 33: "Canvi d'hàbits".
- 19.55 Curt-metratge.
- 20.20 Thalassa.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.25 El temps.
- 21.30 Versió original.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 19.30 Universitat oberta.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.30 El temps.
- 21.35 Tot l'esport.

DILLUNS - 12

- 20.00 Basquetmania.
- 22.00 Dimensió desconeguda.
- 22.25 A debat.

DIMARTS - 13

- 20.00 Star Trek.
- 22.00 Teatre: "La Metamorfosi".

DIMECRES - 14

- 20.00 Cosmos.
- 22.00 Farrington.
- 22.30 60 minuts.
- DIJOUS - 15**
- 20.00 Sputnik.
- 22.00 Actual.
- 23.00 Canal 33 presenta.

DIVENDRES - 16

- 20.00 Futbol 90.
- 22.00 La bella i la bèstia.
- 23.00 Tres, catorze, setze.

DISSABTE - 17

- 16.00 Esports.
- 20.00 Vibria.
- 20.10 Photomaton.
- 21.00 Telenotícies.
- 21.15 El temps.
- 21.35 La caixa sàvia.
- 23.05 Cadència.

DIUMENGE - 11

- 02.30 Filmoteca TV: "Nacida para el mal".
- 04.00 Visca l'espectacle!
- 03.25 Japó, esperit i forma.
- 06.10 Entre línies.
- 06.40 Rockopop.
- 08.00 El fugitiu.
- 08.50 Música N.A.
- 09.30 Sopa de gansos.
- 10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
- 11.00 Avanç Telediari.
- 11.05 Concert.
- 12.05 Poble de Déu.
- 12.35 Camp i mar.
- 13.05 El saler.
- 14.00 La nostra Europa.
- 14.30 L'Informatiu cap de setmana.
- 15.00 Telediari cap de setmana.
- 15.30 El temps.
- 15.35 Els trotamúsics.
- 16.05 La Comèdia: "La chica no puede remediarlo".
- 17.50 Joc de nens.
- 18.20 Dibuxos animats.
- 18.40 El Dorado.
- 19.35 Alf.
- 20.00 Al fil de l'impossible.
- 20.30 Telediari cap de setmana.
- 21.05 A portada.
- 21.55 Diumenge cinema: "Clave Omega".

- 23.40 Avanç Telediari.
- 23.45 Prisma (5).
- 00.15 Catalunya misteriosa (30).
- 00.45 Un dia és un dia.
- 02.45 Ballet de Cuba.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 08.00 Bon dia.
- 14.00 Teledues/Informatiu Migdia.
- 15.00 Telediari-1.
- 17.50 Avanç Telediari.
- 19.20 Avaç de l'Informatiu Vespre.
- 19.25 L'apuntador.
- 19.30 Un punt de solfa.
- 20.00 L'Informatiu vespre.
- 20.30 Telediari 2.
- 21.00 El temps.

DILLUNS - 12

- 10.00 El dia per endavant. Webster. Santa Barbara. Dibuxos animats.
- 15.30 A la meua manera. Cheers.
- 17.55 Els mons de Yupi.
- 18.25 Ravioli.
- 18.55 L'osset Ruppert.
- 19.00 Els nostres arbres.
- 19.35 Un rato de anglès.
- 21.10 Tribunal popular.
- 22.35 La meua germana Dorothy.
- 23.05 Documents TV.
- 00.05 Telediari-3 i Telesport.
- 01.00 Cine-club de matinada: "El amor brujo".
- 02.45 Especial.

DIMARTS - 13

- 10.00 El dia per endavant: Webster. Santa Barbara. Dibuxos animats.
- 15.30 A la meua manera. Cheers's.
- 17.55 Els mons de Yupi.
- 18.25 Patoaventuras.
- 18.50 Apaga y vámonos.
- 19.35 Com en els vells temps.
- 21.10 El dimarts que ve.
- 22.30 Sessió de nit: "Crimen perfecto".
- 00.15 Telediari - 3 i Telesport.
- 00.55 Testimoni.
- 01.00 Filmoteca del dimarts: "La legión de los hombres sin alma".

DIMECRES - 14

- 10.00 El dia per endavant: Webster. Santa Barbara. Dibuxos animats.
- 15.30 A la meua manera. Cheers's.
- 17.55 Els mons de Yupi.
- 18.20 Naturalesa secreta.
- 18.50 Pumuky.
- 19.35 Katie amb Allie.
- 21.10 El temps és or.
- 22.10 Jack, el destripador.
- 23.05 Ciutats perdudes.
- 00.10 Telediari - 3 i Telesport.
- 01.00 Última sessió: "Robo al banco de Inglaterra".

DIJOUS - 15

- 10.00 El dia per endavant: Webster. Santa Barbara. Dibuxos animats.
- 15.30 A la meua manera. Cheers's.
- 17.55 Els mons de Yupi.
- 18.20 Érase una vez... la vida.
- 18.50 Sopa de gansos.
- 19.35 Murphy Brown.
- 21.10 Trenta i tants.
- 22.10 Punt i apart.
- 23.50 Enredo.
- 00.15 Telediari - 3 i telesport.
- 01.00 Producció espanyola: "Operación Ogro".

DIVENDRES - 16

- 10.00 El dia per endavant: Webster. Santa Barbara. Dibuxos animats.
- 15.30 A la meua manera. Cheers's.

- 17.55 Fragüel Rock.
- 18.20 Plàstic.
- 19.35 Casa repleta.
- 21.10 La dona de la teva vida.
- 22.20 Visca l'espectacle!
- 23.50 Jutjat de guàrdia.
- 00.15 Telediari - 3 i telesport.

DISSABTE - 17

- 01.00 Clàssics en Blanc i Negre: "Cualquier día en cualquier esquina".
- 02.55 Jazz entre amics.
- 03.55 El preu just.
- 05.25 Documents TV.
- 06.25 Entre línies.
- 06.55 De pel·lícula.
- 07.50 Tribunal popular.
- 09.10 S'ha escrit un crim.
- 10.00 Calaix desastre.
- 13.30 Parlament.
- 14.30 L'Informatiu cap de setmana.
- 15.00 Telediari cap de setmana.
- 15.30 El temps.
- 15.35 La corona màgica.
- 16.05 Primera Sessió: "Sodoma y Gomorra".
- 17.55 Rockopop.
- 19.40 Remington Steele.
- 20.30 Telediari cap de setmana.
- 21.05 Informe setmanal.
- 22.15 Dissabte cinema: "Los cañones de Navarone".
- 01.00 Avanç Telediari.
- 01.05 Musica N.A.

DIUMENGE - 11

- 07.30 Via olímpica.
- 9.00 Santa Missa.
- 09.45 Dibuxos animats.
- 10.00 Els Picapedra.
- 10.30 Cine para todos: "Un candidato muy peludo".
- 12.00 Domingo deporte.
- 18.30 La hora de Bill Cosby.
- 19.00 El precio justo.
- 20.30 Kung-Fu.
- 21.30 Estudio estadio.
- 00.00 Tiempo de creer.
- 00.15 Cine de medianoche: "La chica del pijama amarillo".
- 02.15 Secuencias.

ESPAIS FIXOS: DE DILLUNS A DIVENDRES

- 10.00 Hoy a las 10.
- 13.00 Avanç de l'Informatiu.
- 13.02 Un punt de solfa.
- 19.15 Un punt de solfa.
- 19.20 L'apuntador.
- 19.25 Avanç de l'Informatiu.
- 22.00 Noticias-2.

DILLUNS - 12

- 07.45 Con tu cuerpo.
- 08.00 Chopi i la princesa.
- 08.30 Euskera.
- 09.00 Plàstic.
- 11.00 Goya.
- 12.00 Las doce en punta.
- 13.05 Prisma.
- 13.30 Bellesa i poder.
- 14.00 3 x 4.
- 15.00 Falcon Crest.
- 15.45 La palmera.
- 16.45 Cristal.
- 17.30 On li fa mal?
- 17.55 Plàstic.
- 18.20 La herencia de los Guldenburg.
- 19.30 Cerca de las estrellas.
- 22.30 Cine Club: "Me enamoré de una bruja".
- 00.15 Va de cine.
- 00.45 Antoni Clavé.
- 01.15 La noche.
- 02.15 Camino de Xanadú.

DIMARTS - 13

- 07.45 Con tu cuerpo.
- 08.00 Planeta imaginari.
- 08.30 Francés.
- 09.00 El salero.

COMENTARIS TV

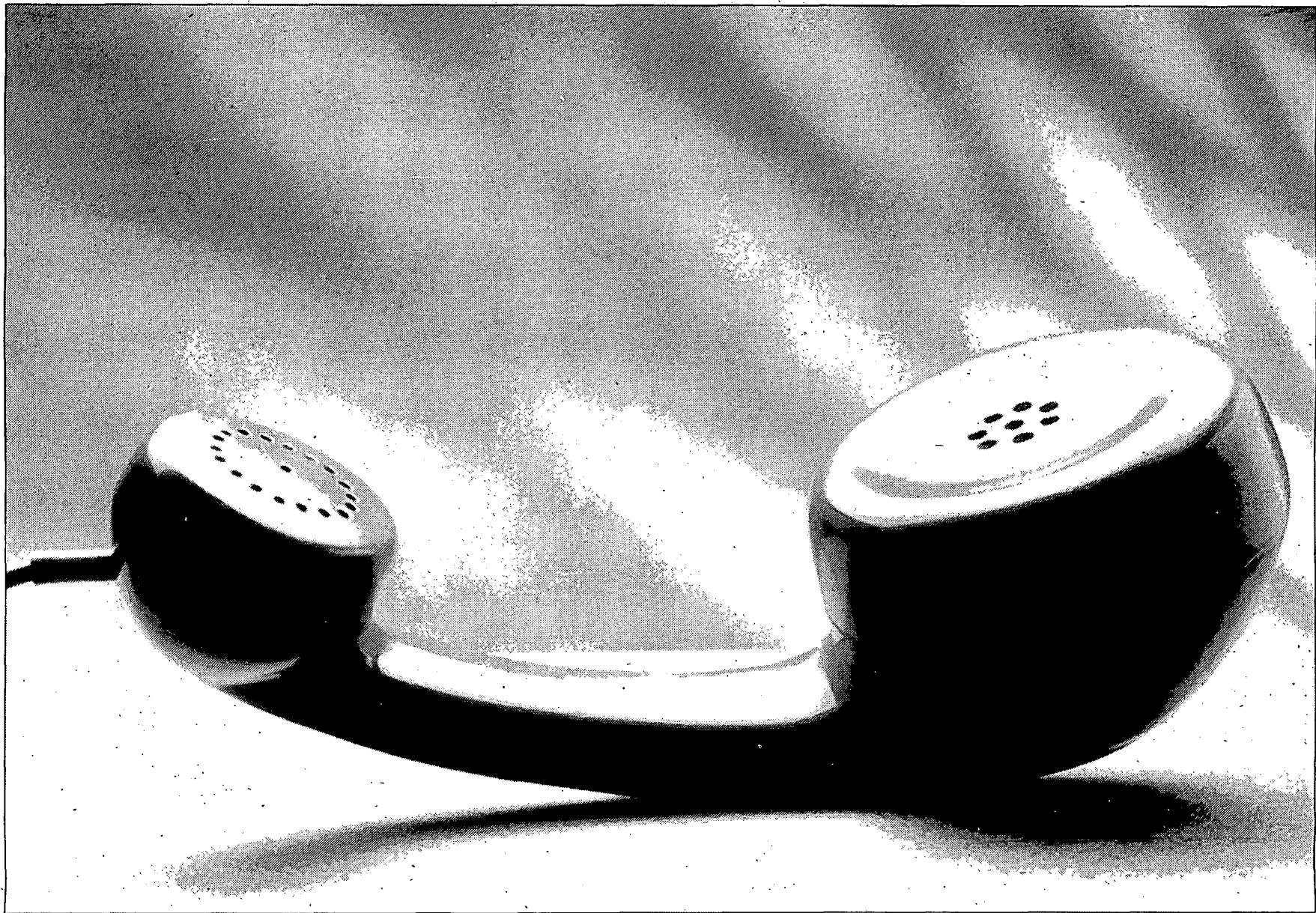
LA NOVA INFORMACIÓ

Fins ara teníem unes televisions —estatals o autonòmiques— controlades públicament. Això es deixava sentir molt en la informació. A partir del 25 de gener, Antena 3, ens fa veure quin és el to d'una emissora de televisió que no rep cap tipus de pressió política. Les seves informacions són més fresques, més directes. La seriositat que advertim als canals públics, ara ja no existeix a la televisió privada. Crec que la llibertat hi surt guanyant. Crec que, des d'ara, hi haurà una competència per oferir la informació més propera a la veritat. D'entrada hem percebut més agressivitat i fins i tot més claredat. Un bon exemple és l'exercici pedagògic que fa cada dia a Antena 3, José Mª Carrascal. Penseu que una de les coses que fa aquest periodista és donar un to humà i directe a les notícies. Carrascal, podríem dir, ens explica les notícies en el llenguatge de tothom. És complicat i cal molta inspiració per dur a terme aquesta tasca que anirà millorant a mesura que el temps passi. Penseu que aquesta forma d'explicar les notícies és molt planera i entenedora per un determinat telespectador que, si no fos així, no veuria/sentiria les notícies. De fet tenim un precedent i aquest és el de l'informatiu de TV2 d'Arozamena que es va emetre ja fa un temps. Però a Arozamena li faltava la llibertat de què gaudeix Carrascal. Tant de bo sempre sigui així! Esperem que la necessitat d'oferir millor informació no es tradueixi en una voluntat d'oferir una informació més sensacionalista o més espectacular. Aquest és un vici en què estan caient moltes revistes i algun diari, i, per tant, és un risc que pateix la mateixa Antena 3.

IGNASI BOFARULL T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

GENERALITAT DE CATALUNYA

AQUEST TELÈFON SAP ESCOLTAR

Qualsevol dubte, avís, idea o suggeriment sobre el món dels infants, serà escoltat.

Perquè el Departament de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya posa a la seva dispo-

sició el **Telèfon de la Infància.**

Un telèfon important, per als nostres nens, que sabrà informar, atendre i ajudar a solucionar tots els temes

que afectin directament aquells qui seran el futur de Catalunya. Una sola trucada al **900 300 100** posarà en moviment tot un grup d'especialistes en saber escoltar i respondre.

Departament de Benestar Social

Amb la col·laboració de la Federació de Municipis de Catalunya i l'Associació Catalana de Municipis.

PER AJUDAR

ELS NOSTRES NENS

SOM 6 MILIONS